

TRABZON
REHBERLİK VE ARAŞTIRMA MERKEZİ
MÜDÜRLÜĞÜ

OKUL REHBERLİK HİZMETLERİ BÖLÜMÜ

Rehberlik Postası

“HİKAYELERLE KİŞİSEL GELİŞİM”

2

AİLE BÜLTENİ

www.trabzonram.gov.tr

CEMİL SEYİS
PSİKOLOJİK DANIŞMAN

**“İKİ ŞEY RUHUMUZU KARARTIR, KONUŞACAKKEN SUSMAK, SUSACAKKEN
KONUŞMAK”**

KİŞİLİK

Vehbi KOÇ: Sağlığınıza, “1” rakamı ile gösterin. Bundan sonra, sahip olduğunuz ve ya olabileceğiniz tüm şeyleri; mevki, şan, şöhret başarı vb. “1” rakamının sağına “0” olarak ekleyin. Örneğin sağlıksınız 1, liseyi bitirdiniz 10, ÖSS kazandınız 100, üniversiteden mezun oldunuz 1000, bir iş buldunuz 10000, evlendiniz 100000, harika çocuklarınız oldu 1000000, herkes sizi tanıyor ve herkes size hayran 10.000.000 vb.

Şayet bir gün sağlığınıza kaybederseniz, bu sayıdan “1” rakamını silmeniz gerekecek “söylesenize, kalan sayı kaç oldu?”

**“Birçok insan sizinle birlikte limuzine binmek ister. Ama asıl önemli olan; limuzin
bozulduğu zaman, sizinle birlikte otobüse binecek olan kişidir”.**

POZİTİF OLUN!

Yönetici semineri veren bir uzman; Türklerin, dünyada en kötümser milletlerden biri olduğunu iddia etmişti. Peşinden küçük bir test yapmış. Bitişik sözcüklerden oluşan aşağıdaki cümleyi birkaç saniyeliğine gösterip yöneticilerden okumalarını istemiş:

“geçmişi değiştiremeyiz, ama geleceği kazanabiliriz veya kaybedebiliriz!”

THEGODISNOWHERE

Katılımcıların hepsi, bu cümleyi; **“THE GOD IS NO WHERE”** diye okumuş. Yani, **“Tanrı, hiçbir yerde değildir”** şeklinde.

Uzman, acı acı gülümsemiş ve ; “Tam beklediğin gibi!” diye mırıldanmış.

Batı ülkelerindeki seminerlerde katılımcılar bu cümleyi şöyle okurlarmış;

“THE DOD IS NOW HERE” Yani, **“Tanrı, şimdi burada.”**

**“Huzur, hiçbir gürültünün sıkıntının veya zorluğun bulunmadığı yer demek değildir.
Huzur; bütün bunların içinde, yüreğimizin sükun bulmasıdır.”**

MUTLULUK

Genç, bilgeye; “Bana, nasıl mutlu olabileceğimi anlatır mısın?” der. Bilge, kendisine daha sonra yardımcı olabileceğini ve şimdi gidip sarayı dolaşmasını ister. Bilge, kendisine bir kaşık verir ve kaşığın içerisine de yağ doldurur. Kaşıktaki yağı dökmemesini de sıkı sıkıya tembihler. Genç, sarayı dolaşır ve kendisine söylenen saatte tekrar bilgenin karşısına gelir. Bilge; “Sarayı iyice dolaştın mı?” der. Genç, tereddüt etmeden; “evet” der. Bilge, gencin elindeki kaşığa bakar, yağ dökülmemiştir. Bilge; “Saraydaki ünlü ipek halılarını gördün mü?” diye sorar. Genç; “Hayır” der. “Bahçede çok güzel çiçekler var. Bahçıvan onlara çok emek verdi, yetişmesi uzun yıllar aldı. Onları gördün mü?” der. Genç; “Hayır” der. Bilge, “Bu sarayda, çok disiplinli ve eğitilmiş muhafız alayı vardır. Peki, onları gördün mü?” Genç; “Hayır” der. Bilge, tekrar kaşığa yağ damlatır ve gence; “yeniden sarayı dolaş, ama etrafına da iyi bak!” demeyi ihmal etmez.

Genç; elindeki kaşıkla birlikte tekrar sarayı dolaşmaya başlar. Sarayın muhteşemliğini görür. Şaşkınlık içerisinde, söylenen saatte bilgenin karşısına gelir. Bilgeye; gördüğü bahçeden, ipek halılardan, sarayın muhteşemliğinden, muhafız alayının düzeninden bahseder. Bilge, kaşığı işaret eder ve kaşıktaki yağın olmadığını söyler. Gencin elindeki kaşıktaki yağdan eser kalmamıştır. Bilge; “İşte mutluluğun kaynağı; elindeki iki damla yağ dökmekten, etrafına bakabilmeyi öğrenmektir!” der.

“Tanrı, her kuşun yemini verir, ama yuvasına yerleştirmez.”

BAKIŞ AÇISI

“Niçin bu kadar sinirlisin” diye sordu. “Çünkü başaramıyorum” dedim.

Masadan kalkıp eline bir tebeşir parçası aldı ve 15 santimetre uzunluğunda bir çizgi çekti.

Yüzüme bakıp “Bu çizgiyi nasıl kısaltırsın? Dedi.

Bir süre çizgiyi inceledikten sonra, içinde çizgiyi birçok parçaya bölmek de olan bir cevap verdim.

Cevaplarımın hiçbirini kabul etmedi ve yere, ilkinden daha uzun bir çizgi çekti. “Şimdi birinci çizgi nasıl gözüküyor, ikincisinden daha kısa değil mi?” dedi. “Evet, daha kısa!” dedim.

“Bilgini ve yeteneklerini artırarak, kendi çizgini uzatmaya çalışman, rakibin çizgisini kısaltmaya çalışmandan çok daha iyidir.”

“Tanrı, bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabul etmem için dinginlik, değiştirebileceklerimi değiştirmem için cesaret ve aralarındaki farkı anlamam için akıl verdi.”

ÖNYARGI

1950"li yıllarda kamuoyunda; doktorların araştırmalarına dayanarak **"bir mil dört dakikanın altında koşulamaz, bu insan fizyolojisi açısından mümkün değildir"** yargısı vardı. Bu görüşler atletizmle uğraşan atletleri ve atletizm otoritelerini etkilemiştir. Atletizm otoriteleri ve atletler bu görüşün etkisinde kalarak bir mili dört dakikanın altında koşmayı hiç düşünmediler. Yarışmalarda bütün atletler artık rekor kırmak için değil sadece birinci olmak için koşuyorlardı.

Roger 1954 yılında yapılacak olan yarışa bir yıl kala bir mili dört dakikanın altında koşmak için hazırlanmaya başladı. Bu hedefine ulaşmak için tam bir yılı vardı. Bir yıl boyunca bütün fiziki çalışmalarını yaptı; ama Roger biliyordu ki bu yarışmada hedefe ulaşmak için sadece fiziksel antrenmanlar yeterli değildi. O her gün zihinsel antrenmanlar da yapmayı ihmal etmedi. Zihninde artık tek bir düşünce vardı: Hedefe ulaşmak. Hedef ise bir mili dört dakikanın altında koşmaktı. Bunun için bütün yolları deneyecekti. O, bu yarışa hazırlanmaya "Bir mili dört dakikanın altında koşacağım" diye başladı. Kendisine olan güveni tamdı. Zihninde hep bir yıl sonraki yarışı ve onun sonunda kıracağı rekoru düşünüyordu. Yarış başladığında tüm yarışçılar birinci gelmeyi düşünürken Roger rekora koşuyordu. Onun tek hedefi vardı, bir mili dört dakikanın altında koşmak.

Onu gerçekleştireceğinden şüphesi yoktu. Yarış Roger'in birinciliğiyle bitti. Onun için birinci gelmek önemli değildi. Skor borda yöneldi. Orada yazan rakam 3,59" du.

Roger başarmıştı. Bir yıl boyunca çaba sarf ettiği hedefine ulaşmıştı. Roger zaferi bedensel gücü ile değil, zihinsel gücü ile kazandı.

Roger'den sonra gelen birçok sporcu da zihnin gücünü keşfederek inanılması mümkün olmayan rekorlara imza attılar. Bir yıl içerisinde aynı rekoru 300 atlet kırmayı başardı. **Artık sporcular inanılmazları gerçekleştirmenin formülünü %20 bedensel güç % 80 zihinsel güç olarak özetliyorlardı.**

“Yaşamda başarılı olmak isteyen herkes, olaylara ve olgulara farklı bir bakış açısından bakmalıdır.”

BAŞKALARININ YERİNDE OLSAYDIM..

Kısa boylu ve zayıf bir genç yanında duran uzun boylu ve iri yapılı kuzenine dönerek “ben senin yerinde olsam, dünya ağır sıklet boks şampiyonu olurum” dedi. Bunu duyan

kuzeni dönerek şu cevabı verdi: “Seni dünya hafif sıklet boks şampiyonu olmaktan alıkoyan ne?

Hepimizin, fıkradaki genç gibi, **kendi şartlarımızda elimizden gelenin en iyisini yapmak yerine, “başkalarının yerinde olsaydık” neler yapacağımıza odaklandığımız zamanlar olmuştur.** Bizi böyle düşünmeye yönlendiren nedir?

“Eğer başarının herhangi bir sırrı varsa bu, diğer insanın görüş noktasını anlamak ve olayları kendi açımızdan görebildiğimiz kadar onun açısından da görme yeteneğimizde yatmaktadır.”

OLUMSUZ DÜŞÜNCE

Olumsuz düşünmenin insan ruh sağlığı oluşturduğu tehlikeyi bir örnekle açıklamak istiyorum. Elinizde bir bardak su var. Kolunuz ileride bu bardağı tutuyorsunuz. Bardaktaki su sizin olumsuz düşünce yapınızı ifade etsin. Bu bardağı 5 dakika tutsanız kolunuz yorulur. 1 saat tutsanız. Kolunuz daha çok yorulur. 1 ay tutsanız hastanelik olursunuz. İşte olumsuz düşüncede böyledir.

“Unutmayın ki sizin rızanız olmadan kimse kendinizi adi hissetmenize yol açamaz.”

OLUMLU DÜŞÜNME VE MOTİVASYON

Son model otomobilinizin direksiyonuna geçip onu çalıştırmak amacıyla anahtarınızı aradığınızda birdenbire onu kaybettiğinizi farkedersiniz. O anda neler hissedersiniz? Elbette ki böyle bir durumda otomobilinizin tüm bu olağanüstü özelliklerinin hiçbir işe yaramadığını düşünürsünüz. İşte olumlu düşünme ve motivasyon kaybettiğiniz bu anahtar gibidir. O olmazsa diğer tüm değerli özelliklerin hiçbir önemi kalmaz.

“Sürekli yaptığımız şey neyse biz de oyu. O halde mükemmellik bir eylem değil, bir alışkanlıktır.”

KARARLILIK

Ünlü bir düşünür kararlılığın gücünü şöyle anlatıyor; çaresiz kaldığım zamanlarda gider, bir taş ustası bulur, onu seyredirim. Adam belki 100 kere vurur taş. Ama değil kırmak küçücük bir çatlak dahi oluşturamaz. Sonra birden, 101. vuruşta taş ikiye ayrılır. O zaman anlarım ki; taşı ikiye bölen o son vuruş değil, ondan öncekilerdir. O ana kadar yapılan yüzüncü vuruştur. Bu yöntemin değişik bir versiyonunu Çinliler işkence yöntemi olarak kullanmışlardır. Çinliler işkence yapacakları kişinin saçlarını kazıtırlar. Kafasına saniyede bir su damlası düşecek şekilde bir düzen kurarlar. Belli bir süre sonra damların sayısı artıkça kişiye acı vermeye başlar. Bir süre sonra kişinin kafatası çatlar. Ama bu yol ünlü düşünür ve tıp adamı İbni Sina için başarı yolunda bir yöntem olmuştur. Hepiniz bilirsiniz İbni Sina Camii avlusunda otururken yağın yağmur damlarının zamanla mermeri deldiğini görüp ve bir düşünceye odaklanmanın zamanla ne gibi tesirler oluşturacağını yaptığı buluşlarla ispatlamıştır. Dünyada hiçbir şey, su kadar yumuşak ve ince değildir. Fakat büyük kayalar gibi sert ve sabit şeyleri, hiçbir şey su kadar iyi bir şekilde eritip parçalayamaz.

“Akıllı bir insan kişisel deneyiminden fayda sağlar; zeki bir insan başkalarının deneyiminden fayda sağlar.”

ENGELLER

Ünlü bir dağcının Everest tepesine çıkma girişimi birkaç kez başarısızlıkla sonuçlanınca etrafına toplanan gazetecilere şöyle seslendi : “Arkadaşlar, beni mağlup ettiği için Everest büyük. Ama onun büyüklüğü hiç değişmiyor; benim inanç ve azmim ise her geçen gün büyüyor.”dedi.

“Binlerce kilometrelik bir yolculuk tek bir adımla başlar.”

ÇABALAR

Bazen yaşamda tam olarak ihtiyaç duyduğumuz şey çabalardır. Eğer yüce yaratıcı, herhangi bir çaba olmadan ilerlememize izin verseydi, o zaman bir anlamda sakat kalırdık. O zaman olabileceğimiz kadar güçlenemezdik. Asla uçamazdık.

Güçlü olmak istedim. Ve Yüce yaratıcı beni güçlendirmek için zorluklar yolladı.

Bilgelik istedim. Ve Yüce yaratıcı bana çözümler için sorunlar yolladı.

Başarı istedim. Ve Yüce yaratıcı bana çalışmam için zekâ ve kas gücü verdi.

Cesaret istedim. Ve Yüce yaratıcı bana üstesinden gelmem gereken sorunlar verdi.

Sevgi istedim. Ve Yüce yaratıcı bana, yardımcı olmam için sorunlu insanlar yolladı.

İyilik istedim. Ve yüce yaratıcı bana fırsatlar yolladı.

İstedğim hiçbir şeyi elde edemedim. Fakat ihtiyaç duyduğum her şeyi elde ettim.

“kaplumbağaya dikkat et. Ancak kafasını çıkarıp risk aldığı anda ilerleyebiliyor.”

MARATON KOŞUSU

Hayat uzun bir koşudur. Her adımda yeni bir başlangıç yapabileceğimiz bir koşu. Bu uzun koşuya hayat maratonu adını da verebiliriz. Maraton ismi eski Yunan'da Maraton meydanında İspartalıların ve Yunanlıların yaptığı savaştan gelir. Savaş meydanının Atina'ya uzaklığı 42 kilometredir. Meydanda savaş başladığında Atina'ya haber vermesi için bir kişi yollanır. O koşarak Atina'ya gider, haberi zamanında ulaştırır, fakat ölür. Bu uzaklık daha sonra maraton yarışları için kullanılan mesafe olur. Maraton yarışı stratejik bir yarışır. Yarışa başlarken öne geçmenin bir önemi yoktur. Çünkü yarış uzundur. Yarışın en kritik noktası 20 ile 25. kilometre arasındadır. 20 kilometreden sonra yarışçının kaslarında şiddetli ağrılar başlar. Ağrılar 25. kilometreye kadar artarak devam eder. 25. kilometre kritiktir. Kendinizi iyi ayarlar ve 25. kilometreyi geçmeyi başarırsanız yarışı bitirebilirsiniz. Bu yarışta 26. kilometre aslında yeni bir başlangıçtır. Önemli olan yeni bir başlangıç için vazgeçmemektir.

“Silgi kullanmadan resim çizme sanatına hayat denilmektedir.”

MUTLULUĞUN FORMÜLÜ

Günümüzde mutluluk formüle edilmiş bile... İşte size formülü:

Mutsuzsanız ya elinize geçenleri arttırmaya çalışacaksınız ya da beklentilerinizi azaltacaksınız. Her ikisini de beceremiyorsanız razı olmayı öğreneceksiniz. Bu kadar basit.

MUTLULUK = ELİNİZE GEÇENLER (A') / BEKLENTİLERİNİZ (A)

M = A' / A

“Dikkat edin, “düşünceden” gelen mutluluk ile “düşünmeden” gelen mutluluk aynı şey değildir. Mutlu şeyler düşünmekten değil, mutlu olacak şekilde düşünmekten de değil,

düşündüğü için mutlu olmaktan, “düşünmenin kendisinin verdiği mutluluktan bahsediyorum.”

HAYAT KOŞUSU

Her sabah bir ceylan uyanır Afrika’da kafasında tek bir düşünce vardır. En hızlı koşan aslandan daha hızlı koşabilmek, yoksa aslana yem olacaktır.

Her sabah bir aslan uyanır Afrika’da kafasında tek bir düşünce vardır. En yavaş koşan ceylandan daha hızlı koşabilmek, yoksa açlıktan ölecektir.

İster aslan olun, ister ceylan olun hiç önemi yok. Yeter ki güneş doğduğunda koşuyor olmanız gerektiğini, hem de bir önceki günden daha hızlı koşuyor olmanız gerektiğini bilin.

Yaşam adlı koşuyu ne kadar güzel anlatmış Afrika atasözü, bir önceki günden daha hızlı koşmak gerekmektedir.

Çünkü eğer aslansanız ve yavaş koşan ceylanı bir önceki yakalamışsınız ve bugün bir ceylan yakalamak niyetindeyseniz, artık bilmelisiniz ki en yavaş ceylan sizden daha hızlıdır. O halde düne göre hızınızı artırmanız gerekmektedir.

Yok, eğer ceylansanız ve henüz aslana yem olmamışsanız hızınızı düne göre mutlaka artırmalısınız. Çünkü sıra size gelmiş olabilir.

Yani... Hayat koşusunda, devam edebilmenin tek koşulu var... Dünden daha hızlı olabilmek...

Bakın bakalım şimdi kendi kendinize

Ondan, şundan, bundan değil “Dünden” hızlı mısınız?

“Yaptığımız şeyler için pişmanlık geçer, ne var ki, yapmadığımız şeylere pişmanlığın çaresi yoktur.”

BAKIŞ AÇISI

Her insanın ruhunun derinliklerinde gerçekleşmesini istediği bir rüyası vardır.

Gündelik hayatın rutinleri o rüyaya ulaşmasını engeller.

Bu durumda yapılması gereken hayatını değiştirmektir.

Düşünün!

Hayatınız değişmeli mi?

Hayata bakış açınız değişmeli mi?

Eğer değişmeli ise, bunu siz yapmazsanız kim yapacak?

Bugün yapmayacaksanız ne zaman yapacaksınız?

Unutmayın!

Bu hayat size tahsis edildi.

Onu inşa edecek olan ya da tahrip edecek olan SİZSİNİZ!

Hayatınıza hâkim olabilmek için yönetmeyi bilmelisiniz.

Davranışlarınıza hâkim olabilmek için, duygularınızı yönetmeyi öğrenmelisiniz.

Duygularınıza hâkim olabilmek için düşüncelerinizi yönetmeyi öğrenmelisiniz.

Tüm bunları başarmak için beyninizin nasıl çalıştığını beyninize öğretmelisiniz.

Şimdi bir daha düşünün bu sizin için son çağrıdır.

Kendiniz ve sevdikleriniz için düşlediğiniz dünyayı kurmanın zamanı gelmedi mi hala...

Rüyalarınızı yaşamak için daha ne bekliyorsunuz!

Sizi tutan kim!

Sizi durduran ne!

Bu sizin için son çağrıdır!

Unutmayın!

Tarih iki tip insan kaydetti: Tarihi yapanlar ve tarihin malzemeleri.

Siz hangi tarafta olmak istediğinize karar verin.

Hayatta ya tozu dumana katarsınız ya tozu dumanı yutarsınız.

İnsan ya örs olur ya da çekiç.

Kendi gelecekleri ile ilgili planları olmayanlar, başkalarının planlarına dahil olurlar.

Yolunuzun tıkalı olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Ya bir yol bulun ya bir yol açın ya da yoldan çekilin!

“İyi ağaç kolay yetişmez; rüzgâr ne kadar kuvvetli eserse, ağaçlarda o kadar sağlam olur.”

ATALET

Hayatta başarılı olmak istiyorsunuz...

Başarıya ulaşmak için neler yapmanız gerektiğini biliyorsunuz.

Bunları niçin yapmanız gerektiğini de biliyorsunuz.

İsterseniz nasıl yapabileceğinizi de biliyorsunuz!

Yapmamakla neler kaybettiğinizi de biliyorsunuz!

Yaparsanız neler kazanacağınızı da biliyorsunuz!

Bir başlayabilseniz o işi yapabileceğinizi de biliyorsunuz...

Ama yine de hiçbir şey yapmadan bekliyorsunuz?

Sizi durduran ne?

ATALET

Olduğunuz yerde durarak olmak istediğiniz yere varamazsınız.

“İnsan, doğmuş olduğunu ve bir gün öleceğini bilen tek canlıdır ve bu gerçek onu, anlamlı yaşayıp yaşamadığı konusunda kaygılandırır.”

ŞARTLANMA

Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde okuyan öğrenci, tez hazırlıyordu. Bunun için bir yaz mevsimi süresince her gün, üzerine siyah-beyaz çizgili tişört giyerek Harvard takımının futbol sahasına gitti, alanı bir uçtan bir uca yürüyerek yerlere kuş yemi serpti. Bu arada cebinden bir hakem düdüğü çıkartıp zaman zaman öttürdü. Yağmur, çamur demeksizin her gün aynı saatte aynı hareketleri törensel bir ciddiyetle yaptı. Derken sonbahar geldi, futbol sezonu açıldı. Harvard futbol takımının ilk maçı oynanacaktı. Siyah-beyaz tişörtlü hakem başlama düdüğünü çaldı ve o anda olanlar oldu. Yüzlerce kuş, futbol alanına hücum etti ve doğal olarak maç ertelendi. Öğrenci tezini verdi ve mezun oldu.

“Elinde çekiç olan her şeyi çivi olarak görür.”

OLACAKSANIZ, İŞTE BÖYLE OLUN!

Üç kardeş, bir yıl önce girdikleri büyük bir şirkette benzer işlerde çalışıyor, fakat değişik ücretler alıyorlardı. Oğullarının aylık ücretleri arasındaki farkı duyan baba, bunun nedenini öğrenmek için şirketin genel müdürünü ziyaret etti. Müdür, meraklı babaya bir öneride bulundu : “ İsterseniz bu sorunuza, oğullarınız yanıtlasınlar” dedi. Üç kardeşten en az ücret alanı odasına çağırdı ve “Limana büyük bir şilebin geldiğini duydum” dedi. “Gidip bir bakıver bakalım, yükü neymiş ?” En az ücret alan kardeş, beş dakika sonra müdürün odasına geri döndü : “Şilebe telefon ettim, iki bin fok derisi varmış” dedi. Müdür, birkaç dakika sonra öteki kardeşi çağırdı ve aynı soruyu ona da sordu. İkinci kardeş bir saat sonra geri döndü. Şilebin yükünü; iki bin fok derisiyle birlikte, beş yüz adet vizon postunun oluşturduğu bilgisini verdi. Müdür, aynı görevi odasına çağırdığı üçüncü ve en fazla ücret alan kardeşe de verdi. En fazla ücreti alan kardeş, görevini tamamlayıp üç saat sonra şirkete döndüğünde, mesai bitmiş ve tüm çalışanlar evlerine gitmişlerdi. Şirkette kendisini bekleyen babası ile müdürden başka kimse kalmamıştı. Diğer iki kardeşi de gitmişlerdi.

Müdürün odasına nefes nefese girdi : “Şilebin yükü arasında iki bin fok derisi vardı” dedi. “Büyük bir firmayla temasa geçtim ve karlı bir biçimde, fok derilerini ona sattım. Şilepte ayrıca, beş yüz adet vizon postu vardı, ama...” “Sonra ?” diye sordu müdür. “İyi cins olmalarına karşın, onları satmadım. Çünkü vizonlarla sizin ilgilendiğinizi biliyorum !”

Müdür, üçüncü kardeşe teşekkür ettikten sonra, kendisini meraklı gözlerle izleyen babaya şöyle dedi : “Bana sorduğunuz sorunun yanıtını, oğullarınızdan aldınız sanırım !”

“Kullandığınız kelimeler nasıl yaşayacağınızı belirler”

KILIÇ USTASI

Ak sakallı kılıç ustası, oturduğu minderden kalfa ve çıraklarının çalışmalarını dikkatle izliyordu. Harlı fırında korlaşan çeliğe şekil veren genç eller, ustalarının öğretisini çeliğe yansıttıkça, yaşlı kılıç ustası keyifleniyor, uzun yıllardır yanında çalışan genç insanlara mesleğinin inceliklerini öğretmenin mutluluğunu yaşıyordu. Atölyedeki gençler, yoğun çalışmalarına devam etmekteydiler. Başlarını, yaptıkları işten şöyle bir kaldırıp müşteriye saygıyla baktılar ve tekrar işlerine döndüler. Genç savaşçı, bu davranışlardan, muhatabının ak sakallı yaşlı ustanın olduğunu anladı. Ona doğru yöneldi. Ustaya saygıyla yanaştı. “Son cenk çok zorluydu” dedi. Yamulan kılıcını göstererek devam etti : “Kılıcımı tamir ettirmek istiyorum.” Usta, gönyesi bozulmuş olan kılıcı dikkatle inceledi. Farklı açılardan ve ufak dokunuşlarla kılıcı tarttı. Genç adam, bu uzun tetkik sürecini sessizce bir kenarda izlerken, bir yandan da ustanın yüzünden sonuçları anlamaya çalışıyordu. Uzun bir inceleme işleminden sonra usta, kılıcı minderin yanına koydu ve savaşçıya dönerek “İş, ustalık gerektiriyor, diğer tamirlerden farklı bir işçilik gerektiriyor. Bu, hem pahalı hem de risk taşıyor. Kabul eder misin ?” diye sordu. Genç savaşçının yüzü, ustanın cümleleriyle aydınlandı. “Her şeye razıyım, yeter ki kılıcım istediğim gibi olsun” dedi. Yaşlı usta, kılıcı oturduğu minderin altına yerleştirdi, oturuş biçimini değiştirdi ve farklı hız ve ritimlerle iki kez oturup kalktı. Şaşkınlık içindeki genç, ustanın ne yaptığını anlamamış bir ifadeyle, kendisine uzatılan düzgün kılıcı eline aldı. Kılıcı, şöyle bir iki defa savurdu, dengesini hissetti ve rahatladı. “Ne kadar ödeyeceğim ?” diye sordu.

Usta, sakalını sıvazlarken kendinden âmin bir tavırla “Yirmi altın” dedi. Genç adam, şaşkınlık içindeydi. Ancak kendini topladı ve karşı atağa geçti. “Yapılan işin tamamı iki darbe. Bu parayla yeni bir kılıç satın alabilirim. Yirmi altın ödemek istemiyorum. Hem bu kadarını ben de yapabilirdim, ne emek ne sermaye harcadın.” dedi. Usta, sakince genç adamın cümlelerini bitirmesini bekledi. Kılıcı tekrar minderin altına koyarak, eski yamuk haline getiren iki darbeyi oturup kalkarak vurdu ve kılıcı savaşçıya iade etti. Çok kızmıştı genç adam ve kılıcı, ustanın elinden hırsla geri aldı. Yandaki mindere oturup, iki darbelik oturuş ve kalkışı gerçekleştirdi. Minderden muzaffer bir komutan edası ile kalktı, elini minderin altına soktu ve kılıcı hızla çekti. Gözlerine inanamadı, ata yadigârı kılıç ortadan ikiye bölünmüştü. Çaresiz bakışlarla ustaya döndü. Usta, savaşçıya “Ödemeni istediğim bedel, iki darbeye değil, otuz yıllık birikimeydi” dedi.

“Problemi yaratan beyinle problemi çözmek mümkün olmaz.”

UFAK ŞEYLER

Bir gün insan virgülü kaybetti; o zaman zor ve uzun cümlelerden korkar oldu ve basit cümleler kullanmaya başladı. Cümleleri basitleşince, düşünceleri de basitleşti. Sonra ünlem işaretini kaybetti; alçak bir sesle ve ses tonunu değiştirmeden konuşmaya başladı. Artık ne bir şeye kızıyor, ne de bir şeye seviniyordu. Hiçbir şey, onda en ufak bir heyecan

uyandırmıyordu. Bir süre sonra da, soru işaretini kaybetti ve artık soru soramaz oldu. Hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu; ne evren, ne dünya, ne de kendisi artık umurundaydı. Birkaç yıl sonra, iki nokta üst üste işaretini kaybetti ve olayların nedenlerini başkalarına açıklamaktan vazgeçti. Ömrünün sonuna doğru, elinde yalnızca tırnak işareti kalmıştı. Kendine özgü tek düşüncesi yoktu. Yalnız başkalarının düşüncesini aktarıyordu. Düşünceyi unuttu ve böylece son noktaya erişti.

“Akıl kendi başına cenneti cehennem, cehennemi cennet yapabilir.”

KERTENKELE

Bu okuyacağınız hikâye Japonya’da yaşanmış gerçek bir olaydır.

Evini yeniden dekore ettirmek isteyen Japon bunun için bir duvarı yıkar. Japon evlerinde genellikle iki tahta duvar arasında çukur bir boşluk bulunur. Duvarı yıkarken, orada dışardan gelen bir çivinin ayağına battığı için sıkışmış bir kertenkele görür. Adam bunu gördüğünde kendini kötü hisseder ve aynı zamanda meraklanır da kertenkelenin ayağına çakılmış çiviye görünce. Muhtemelen bu çivi 10 yıl önce, ev yapılırken çakılmıştı.

Nasıl olmuştu da kertenkele bu pozisyonda hiç kıpırdamadan 10 yıl boyunca yaşamayı başarmıştı? Karanlık bir duvar boşluğunda hiç kıpırdamadan 10 yıl boyunca yaşamak çok zor olmalıydı. Sonra bu kertenkelenin 10 yıldır hiç kıpırdamadan nasıl 10 yıl yaşadığını düşündü-ayak çivilenmişti! Böylece çalışmayı bırakır ve kertenkeleyi izlemeye başlar, ne yiyor acaba? Sonra nereden çıktığını fark edemediği başka bir kertenkele gelir ağzında taşıdığı yemekle...

İnanılmaz! Adamı sersemletir gördüğü manzara. Bu nasıl bir sevgi? Ayağı çivilenmiş kertenkele, 10 yıldır diğer kertenkele tarafından beslenmekteydi...

Teknoloji ilerledikçe bilgiye ulaşmamız hızlandıkça hızlanıyor. Fakat insanlar arasındaki mesafe, o da aynı hızda birbirine yaklaşıyor mu acaba?

Sizi sevenleri asla terk etmeyin, unutmayın onları.

“Bir insanın elinden tanrılarını alırsanız, karşılığında ona yeni tanrılar vermek zorunda kalırsınız.”

KARATECİ ÇOCUK

Japon çocuğun tek hayali çok ünlü bir karateci olmaktı. Fakat ailesi buna izin vermezdi. Bir gün talihsiz bir kaza sonucu çocuk sol kolunu kaybetti. Ailesi çocuğun moralinin çok kötü olduğunu görünce ona bir karate hocası tuttu. Hoca ilk dersinde çocuğa karşısındakini sağ koluyla tutup üstünden savurmayı gösterdi. Hatta ikinci, üçüncü ve sonraki bütün derslerde hep aynı hareketi yapıyorlardı. Çocuk bir gün hocasına “hocam ben çok sıkıldım, artık başka hareketlere geçsek” dedi. Hoca ise bunu kabul etmeyerek dünyada bu işi en hızlı yapan kişi olmadıkça bitirmeyeceğini söyledi. Çocuk o kadar hızlanmıştı ki, hocasını bile göz açıp kapayıncaya kadar yerden yere vuruyordu. Bir gün hoca elinde bir kâğıtla geldi; kâğıtta çocuğun gençler karate şampiyonasına katılabileceği yazıyordu. Çocuk çok şaşırdı. Ertesi gün salonda ilk rakibinin karşısına çıkacakken heyecanla hocasına sordu, “hocam bu iş nasıl olur? Ben sadece tek hareket biliyorum kesin kaybederim”. Hocası ise “sen sadece hareketi yap” cevabını verdi. Çocuk ringe çıktı ve hareketiyle rakibinieledi. Hatta tek hareketle finale kadar çıktı. Finalde karşısında kendisinin iki katı birisi vardı. Önce çok korktu ama gene bildiği hareketi yaparak son rakibini de yendi ve şampiyon oldu. Sevinçle hocasının yanına koştu ve sordu “hocam nasıl olur anlamıyorum, sadece bir hareket biliyorum, tek kolluyum ve şampiyon oldum”. Hocası çocuğa baktı ve dedi ki, “senin yaptığın hareket karatedeki en zor hareketlerden biridir... Ve bir tek savunması vardır o da, rakibin sol kolunu tutmak”. Farklılıklarınızı avantaja dönüştürün...

“Rüyamda kendimi bir kelebek olarak gördüm. Acaba ben, rüyasında, kendini kelebek olarak gören bir insan mıyım, yoksa insan olarak gören bir kelebek miyim?”

O ADAM

Tüm dünya onu Sidney 2000 Olimpiyatları’nda tanıdı. Ama o ne bir rekor kırmıştı ne de bir rekoru egale etmişti. Olimpiyat tarihinin en yavaş yüzücüsü ünvanının 100 metreyi 1.52,72 saniyede yüzdüğü için ona verilmişti. Ekvator Gineli bu yüzücü Eric Moussambani’dir.

Yılanbalığı lakaplı yüzücü, eleştirilere dayanamadı ve kendine özel bir antrenör tutup kampa girdi. Japonya’da başlayan Dünya Yüzme Şampiyonası’nın ilk tur elemelerinde ikinci oldu. Omzundaki sakatlığa rağmen bu başarıyı elde eden Moussambani “Herkes beni çok eleştirdi; ama ben başarılı olacağıma inanıyordum, azmettim ve başardım. Bir gün beni herkes alkışlayacak.” diyor.

Bir şeyi başarmaya cesaret edin ve bu hayalinize göre hareket edin. Önünüzdeki problemlere, diğer koşullara ve engellere rağmen bundan vazgeçmeyin...

“İnsan elbisesine göre karşılanır, bilgisine göre uğurlanır”

THOMAS EDİSON

Hatalar başarıyı öğreten yollardır. Birçok yerde farklı sayılarla anlatılan Thomas Edison’un hikâyesi pek meşhurdur:

-Ancak 999 denemeden sonra akkor adlı maddeyi bularak ampulü yakmayı başaran Edison’a arkadaşları sorar:

-1000 kere dendikten sonra bulmak vaktini aldı herhalde. 999’u boşa gitti.

Edison müthiş bir cevap verir:

-Tam aksine araştırmalarım neticesinde ampulü yakmaya götüren 999 yol buldum...

“Hayat bir kere yaşandığı için yargılanamaz”

HAYAT NE VERİR?

Hayatta başarılı olmuş yaşlı bir adama bazı gençler:

-Hayatın bize azami başarı ve mutluluk sağlaması için ne yapmalıyız? diye sormuşlardı.

Ondan şu cevabı aldılar:

-Sizin bu sorunuz, bana tek ineği olan bir köylüyü hatırlattı. Bir gün o köylüye biri sordu:

-İneğin ne kadar süt veriyor?

Köylü şu cevabı verdi:

-İneğin süt vermez. Sütü ondan sizin almanız gerekir.

“Başkalarının bizi kızdıran tarafları kendimizi anlamamıza yol açar.”

KÖTÜ ALIŞKANLIK

Bir gün bir psikiyatriste 30 yaşlarında bir adam geldi. Adam o yaştaki insanlarda nadir görülebilecek bir halden muzdaripti. “Baş parmağımı emmeden duramıyorum” diye şikâyet ediyordu. Psikiyatrist, hastasını dinledikten sonra “fazla kaygılanmana gerek yok” dedi. “Yalnız her gün başka bir parmağını em.” Bu tavsiyeye fazlasıyla şaşırda hasta denileni yaptı. Fakat elini ağzına her götürdüğünde bilinçli bir karar vermesi gerekti. Doğruya o gün sıra hangi parmağıydı? Daha hafta dolmadan psikiyatristin kapısını çaldı. Alışkanlığını terk edebilmişti. Hastasının anlattıklarını gülümseyerek dinleyen psikiyatrist, daha sonra şöyle dedi : “Bir kötü yanımız alışkanlık haline geldiğinde onunla başa çıkmak zorlaşır. Ama bu alışkanlık yeni tutumlar edinmemizi, yeni kararlarda ve tercihlerde bulunmamızı gerektirdiğinde, onun bu çabaya değmediğini anlayıveririz. Ve ondan kurtuluruz.”

“Hayatta işlediğimiz hataların çoğu düşünmek gerektiği yerde hislerimizle, hissetmek gerektiği yerde düşüncelerimizle karar vermemizden kaynaklanır. “

MİLYON DOLAR EDEN TABLO

Bir gün Avrupa’nın ünlü sanat merkezi şehirlerinden birinde gezen çocuk vitrinde çok hoş bir tablo görür. Tablo belli ki oldukça pahalıdır. Çocuk bu tabloyu bir sonraki sene ağabeyinin doğum gününe almayı ister ve bir iş bulup kıt kanaat geçinerek biriktirdiği tüm para ile o mağazaya gider. Şanslıdır, tablo hala satılmamıştır. İçeri girer ve tabloyu bir süre yakından izledikten sonra resmi yapan sanatçıyı bulur.

-“Ağabeyimin doğum günü için bu resmi satın almak istiyorum, tüm param da bu kadar” der. Ressam bir süre düşündükten sonra, resmi paketler ve satar. Çocuk paketini alır ve teşekkür ederek çıkar. Mağazada adamın arkadaşları da vardır ve şaşkın şaşkın sorarlar:

-Sen ne yaptın? O resmin değeri milyonlar ederdi. Neden bu kadar cüzi bir rakama sattın?

Adam cevap verir:

-Evet, ben bu resme milyonlarını verecek bir sürü insan bulabilirdim; ancak tüm servetini verecek kaç kişi bulabilirdim?

“Başkalarının gururuna dayanamayışımız, kendi gururumuzu incittiği içindir.”

YARIŞI NİÇİN BIRAKMADI?

Maraton sonuçlanalı bir saat geçmiştir. Stadyum neredeyse boşalmaktadır. Temizlik işçileri etrafı yavaş yavaş toplamaya başlamışlardır bile. Tam o sırada stadyumun giriş kapısında siyahi bir atlet belirir. Atletin gözü bitirme ipini aramaktadır. Atlet koşma ile yürüme arası bir hızla ilerlemektedir. Sonunda ipi göğüsler. 1968 Mexico Olimpiyatları’nda tarihe geçen bu atletin adı J. Stephen Akhwari’dır. Bu atletin tarihe geçmesini sağlayan ipi en son göğüsleyen olması değil, yarışı bitirdikten sonra söylediği sözlerdir. Bu Tanzanyalı atlet, yarış esnasında kaza geçirmiş ve yaralanmıştır. Tedavisi yapılmış; ama bacağı halen kanamaktadır. Stadyumda kalan küçük bir kalabalık bu atleti alkışlar; bir kısmı takdir etmek, bir kısmı da yaralı bacağı göremedikleri için dalga geçmek için. İki gazeteci henüz stattan ayrılmamıştır. Gazeteciler sorar:

-Yarışı kazanma şansınızı zaten kaybetmişsiniz. Neden yarışı bitirmek için kendinizi bu kadar zorladınız? Soru Tanzanyalı atleti şaşırtır; ama yine de cevaplar:

-Ülkem beni buraya yarışa başlayayım diye değil, yarışı bitireyim diye gönderdi.

Bu kez şaşıрма sırası gazetecilerdedir.

“Ne ettikleri, ne biçtikleri halde kuşları tanrının beslemesi, en fazla kedileri sevindirir.”

MUHTEŞEM BİR GÜN

Bir gazeteci 102 yaşında bir adamla röportaj yapmak üzere evine gider. Gazeteci yaşlı adama ilk olarak bu kadar uzun yaşamasını ve bu yaşta böyle sıhhatli, dinç ve neşeli olmasını neye borçlu olduğunu sorar. Beklediği cevap; hiç sigara içmedim, kendimi yormadım, yoğurt yedim, ayran içtim, sabahları spor yaptım türünden bir şeylerdir. Ancak ihtiyar adam, gazeteciye şu cevabı verir:

“Evlat Allah’ın bana lütfettiği her gün, erkenden yatağımdan kalkar ve halime şükrederek pencerenin önüne giderim. Bir-iki dakika dinlendikten sonra hava, ister güneşli, ister yağmurlu, ister sıcak, ister soğuk olsun kendi kendime şunları söylerim:

BU, TAM BENİM İSTEDİĞİM GİBİ MUHTEŞEM BİR GÜN!

“Bir insan hakkında fıkralar üretilmeye başlandı mı, artık onun istifasının zamanı gelmiş demektir.”

BİR DEDİĞİNİ İKİ ETMEMEK

Kadının birisine arkadaşları, “senin” demişler “kocana karşı ayrı bir bağlılığın, hürmetin var. Söz ağzından çıksın yeter. Bir dediğini iki etmiyorsun. Haline hem şaşırıyor, hem imreniyoruz.”

“Bakın, anlatayım” demiş kadın... “Evlendiğimizde beni gelin getirirken bir ata kendisi, bir ata ben bindim. Önde o, arkada ben, evimize doğru gelirken, benim bindiğim at bir defa tökezledi. Arkasına döndü ve ata ; “Bir !” dedi. Biraz daha gittik, at yine tökezledi. Döndü, ata ; “İki !” dedi. Bir müddet daha gittik. At bir tökezledi. Geriye döndü, atın yanına geldi ve ata “Üç !” dedikten sonra tabancasını çıkarıp kafasına bir kurşun sıktı, atı öldürdü.

Ben bu hadise karşısında büyük bir şaşkınlığa düşmüştüm. “Ne günahı vardı dedim, zavallı atın ?” Geriye döndü ve bana “Bir !” dedi.

O günden sonra “Bir !” dediğini “İki !” etmedim.

UYKUNUN DEĞERİ

Samos Kralı Polikratos, Şair Anekron’a ödül olarak dört altın verir. Şair bu dört altınla ne yapacağını düşünmekten iki gece uyuyamaz. Ve sonunda altınları geri götürür ve şöyle der:

“Kralım altınlarımız çok değerli, ama uykum benim için daha da değerli...”

“İnsan aklının sınırlarını zorlamadıkça hiçbir şey ulaşamaz.”

ASLANIN ÖYKÜSÜ

Ormanda bir Pazar günü hayvanlar kendi aralarında muhabbet ediyorlarmış. Ne kadar çok çocukları oldukları konusunda kendilerini övüyorlarmış. Biri “beş” tane, diğeri iftiharla “on” tane olduğunu söylüyormuş. Hatta “on beş” diyenler bile varmış.

Aslan bir köşede sessiz sessiz oturuyormuş. Konuşulanlara hiç mi hiç aldırılmıyormuş. Sonunda ona da kaç yavru doğurduğunu sormuşlar. Aslan sakın bir sesle cevap vermiş:

“Sadece bir tane...” demiş. “Ama ben aslan doğururum !”

Akıllı adam yarışmaz, böylece kimse ona karşı kazanamaz.

ŞEKER KAVANOZU

Küçük bir çocuk, şeker dolu bir kavanoza elini daldırmış...

Aza kanaat etmediğinden avucunu şekerle doldurmuş...

Ama elini dışarı çekmek istediği zaman, kavanozun dar ağzından çıkmadığını görmüş...

Elini çıkaramayan ve avucundaki şekeri de kaybetmek istemeyen küçük çocuk, kötü talihine ağlarken biraz ötede kendisini seyreden yaşlı bir adam seslenmiş :

“Evladım, elindeki şekerin yarısını kavanozda bırak, o zaman elini kolayca çıkaracaksın !”

“Bilim bize gerçeği vaad eder, barışı ya da mutluluğu değil.”

DÖRT KARDEŞİN ÖYKÜSÜ

Bir ülkede dört kişi yaşıyormuş... bunların adları da HERKES, BİRİSİ, HERHANGİ BİRİ ve HİÇ KİMSE imiş... Bir gün yapılması gereken çok önemli bir iş ortaya çıkmış... HERKES, BİRİSİ'nin bu işi yapacağından eminmiş. Gerçi işi, HERHANGİ BİRİ de yapabilirmiş ama, HİÇKİMSE yapmamış.

BİRİSİ bu duruma çok kızmış. Çünkü iş, HERKES'in işiymiş. HERKES, HERHANGİ BİRİ'nin bu işi yapabileceğini düşünüyormuş. Ama, HİÇ KİMSE, HERKES'in yapamayacağını farkında değilmiş.

Sonunda, HERHANGİ BİRİ'nin yapabileceği bir işi, HİÇ KİMSE yapmadığı için, HERKES BİRİSİ'ni suçlamış.

“İkiyüzlülük kötülüğün erdeme saygısıdır.”

MİCROSOFT VE VOLKSWAGEN KAVGASI

Bill Gates Microsoft'un seminerlerinde bilgisayar sektöründeki gelişmenin hızını anlatmak için şöyle bir benzetme yapmış : “Eğer Volkswagen firması son 25 yıl içinde bilgisayar sektörü kadar hızlı gelişmiş olsaydı bugün 500 dolara alacağımız arabalara 25 dolarlık benzin koyup dünya turu atmamız mümkün olacaktı.”

Birkaç gün sonra Volkswagen firmasından bir basın açıklaması yayımlanmış : “ Eğer otomotiv sektörü Bill Gates'in işletim sistemi gibi gelişmiş olsaydı, her alacağımız arabada tek koltuk olacak, diğer koltuklar için ekstra lisans parası ödemek zorunda kalacaktık; arabamız sadece bizim ürettiğimiz benzinle çalışacak; gösterge tablosundaki tüm ikaz ve uyarı ışıkları yerine üzerinde ARABANIZ GEÇERSİZ BİR İŞLEM YÜRÜTTÜ VE KAPATILACAKTIR yazan tek bir lamba olacaktı. Ayrıca her kazadan sonra arabanın hava yastıkları açılmadan önce bir düğmenin üzerinde HAVA YASTIKLARI AÇILACAK, EMİN MİSİNİZ diyen bir ışık yanacaktı.”

“Bilgeliliğin ilk adımı her şeyden şikâyet etmek, son adımı ise her şeyle uyumaktır.”

ÇUVALIN İÇİNDEKİ BABAMDİ

Bu öykünün yazılmasında etkili olan kişiye çok kırıgımın.

Şu anda huzurevinde.

Çok şanslı aslında. Neden mi ?

Geldikleri şehirde yüksek bir tepe yok da ondan.

Huzurevi sizce çok mu alçak ?

Birbirlerini severek evlenmişlerdi. Hatta evlilikten önce iki sene birlikte gezmiş ve tanışmışlardı (!) birbirlerini.

Nihayet evlendiler.

Her fırsatta birbirlerini sevdiklerini söylüyorlardı. Ta ki o güne dek.

Aradan bir sene bile geçmemişti ki evde bir huzursuzluk başladı. Eşi, kocasına :

“Ya bu ihtiyar (adamin babası) gider evden, ya ben. Seçimini yap !” demişti.

Zaten kendi de bıkmıştı ihtiyardan. Bir fırsatını bulsa. Ah, bir bulsa...

Geçim darlıkları da başlayınca huzursuzluk bir kat daha arttı. Kadın, her fırsatta ihtiyarın gitmesini istediğini söylüyordu.

Adam dayanamaz hale gelmişti artık. Karar verdi. Babasını götürecekti ve bir kayalıktan aşağı atacaktı.

Babası iyice yatalak olmuştu. Kilosu düşmüş, halsizleşmişti. Zor hareket ediyordu.

Ve kararını verdi:

Babası bu evden gitmeliydi.

Zorlanmadan aldı ve çuvalın içine koydu babasını. Zaten bir çocuk kadar hafifti. Bu nasıl bir vicdandı? Bunu nasıl yapabiliyordu?

Kendine göre haklıydı (!) bakımı çok zor oluyordu.

Nihayet yola koyuldular. Vakit geceydi. Etrafta kimsecikler görünmüyordu.

Babasından ses seda çıkmıyordu üstelik. İşi kolay olacağına benziyordu. Soğukkanlılıkla epey bir yol aldılar.

Bir ara çuvaldan bir ses duyulur gibi oldu. Oğlu biraz durdu. Çuvaldaki babası bir şeyler söylüyordu. Yere indirdi, çuvalı açarak:

“Ne oldu ?” diye sordu.

Babası, başına gelenleri biliyordu. Bunun nedenini de biliyordu. Ve:

“Evlat, fazla gitme istersen. Ben de babamı bu kayalıklardan atmıştım. Unutma, senin oğlun da seni buradan atacak.” dedi.

Ve adamın yaşlı bedeni kayalıklardan atılmayı beklemeden yer yığıldı.

Yaşlı adam ölmüştü.

“İnsanları birleştiren duygular, ayıran ise fikirlerdir.”

KAR NEREDE?

Emektar bir restoran sahibi, yıllardır muhasebesini kendi bildiği gibi tutardı. Ödeyeceği hesapları kasanın sağına koyduğu bir şeker kutusunda, günlük gelirini kasada, ödediği bedellerin makbuzlarını sağ taraftaki başka bir kutuda saklardı.

En küçük oğlu ticaret okulunu bitirip diplomalı muhasebeci olunca, babasının bu ilkel metodlarına karşı hem şaşırma, hem de onları yanlış bulmaya başladı. Nihayet bir gün:

“Bu işi nasıl yürütebiliyorsun, anlayamıyorum” dedi. “Karının ne olduğunu nasıl hesaplıyorsun ?”

Babası:

“Dinle oğlum” diye başladı cevabına. “Memleketimden buraya geldiğimde tek servetim üzerimdeki pantolondur. Bugün ağabeyin doktor, sen muhasebecisin, kız kardeşin ise öğretmen. Annenle benim güzel bir arabamız, şehirde ve köyde birer evimiz var. İşimiz devam ediyor, borçlarımız yok. İşte, bütün bunları toplayıp sırtındaki paltoyu çıkar, o zaman karımı bulursun.”

“İnsanın kendini berbat hissetmesi, mutlu olup olmadığına önem verecek kadar boş zamanı olmasından ileri gelir.”

GÜVEN

Yaşlı bir kadın, gece yarısı evine dönüyordu. Karanlık bir sokaktan geçerken bir adamın kendisine yaklaştığını gördü. Bütün cesaretini toplayarak, adama:

“Bu sokak çok karanlık” dedi. “Ben de pek yaşlıyım. Evime kadar bana eşlik edebilir misiniz? Zaten evim fazla uzakta değil.”

Yabancı bu ricayı kabul etti. Yaşlı kadını evine kadar götürdü. Kadın yabancıya teşekkür edip evine girmeye hazırlanırken, adam kadını kolundan tutarak:

“Asıl ben size teşekkür etmek istiyorum” dedi. “Az önce, sizi soymak niyetindeydim. Fakat siz bugüne kadar bana güvenen yegâne insan olduğunuzdan, bunu yapamadım.”
Adam bu sözleri söyledikten sonra oradan ayrılarak karanlığa karıştı.

“İnsanlar her zaman her yerde acıkmışlardır ama her zaman her yerde erdemli olmamışlardır.”

OYUNCAK

Bütün gün dışarıda çalışan karı koca küçük kızlarına yaş günü için bir hediye almak üzere oyuncakçı dükkânına girmişlerdi.

Kadın, satıcı kıza:

“Bakın” dedi, “ben çalışan bir anneyim ve kızım bütün gün evde bakıcısıyla kalıyor. Öyle bir oyuncak istiyorum ki, kızıma benim yokluğumu hissettirmesin.”

Satıcı kız başını sallayıp:

“Anlıyorum hanımefendi” dedi. “Fakat maalesef mağazamızda oyuncak anne bulunmuyor.”

“Aşksız evliliklerin olduğu yerde evliliksiz aşklar meydana gelir.”

ALLAH’I GÖRMEK

Bir gün küçük bir çocuk ablasına Allah hakkında her çocuğun merak ettiği bir soru sordu:

“Susie, insanlar hiç Allah’ı görebilir mi ?”

Kendi işleriyle meşgul olan Susie fazla umursamadan cevapladı:

“Elbette hayır. Allah o kadar uzaktadır ki, O’nu kimse göremez.”

Aradan zaman geçmiş, ama soru çocuğun aklına takılıp kalmıştı. Belli ki, ablasının cevabı onu tatmin edememişti. Bu yüzden annesine de sormaya karar verdi:

“Anne, insan Allah’ı görebilir mi ?”

Annesi:

“Hayır, hiç sanmıyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Allah’ı kalbimizde hisseder, ama hiçbir zaman gerçekten göremeyiz.”

Bu cevap öncekinden daha açıklayıcı idi, fakat küçük çocuğun merakını gidermeye yetmemişti.

Aradan çok geçmeden, bir gün dedesi küçük çocuğu balık tutmaya götürdü. Balık tutarak çok iyi vakit geçiriyorlardı. Öyle ki, günün nasıl bittiğinin farkına varmadılar. Güneş batmaya yüz tutmuş ve ortaya muhteşem bir manzara çıkmıştı. Dede, bu güzelliğin büyüüne kapılmış halde, sessizce batan güneşi izliyordu.

Dedesini yüzündeki derin huzur ve tatmin olmuş ifade çocuğun dikkatini çekmişti. Biraz düşündü ve çekinerek de olsa, cevabını çok merak ettiği soruyu dedesine sordu:

“Dede! Biz Allah’ı görebilir miyiz ?”

Yaşlı adam gözünü manzaradan çevirmeden, uzunca bir süre sessiz halde durdu. Sonra, eliyle torununun başını sıvazlayıp:

“Bak evlat” dedi, “şu gördüklerimiz bana o kadar O’nu hatırlatıyor ki, O’ndan başka hiçbir şey görmüyormuşum gibi bir hisse kapıldığım oluyor.”

“Hayatta ilerledikçe yeteneklerimizin sınırlarını da öğreniriz.”

KEPÇE

Cömertliğiyle meşhur bir adama sordular : “Fakirlere yardım ettiğin veya dilencilere para verdiğin zaman içinde onlara karşı bir minnet yükleme duygusu seziyor musun ?”

Adam:

“Ne münasebet ?!” diye cevap verdi. “Benim bağıştaki rolüm, aşçının elindeki kepçenin rolüne benzer. Aşçı kepçeye ne koyarsa, kepçe de onu verir: fakat verdiği şeylerin kendisinden olduğunu düşünmez.”

“Hayatta insanın kazanabileceği en büyük ödül, birkaç gerçeği anlayabilmesi ve birkaç yanlış ortadan kaldırabilmesidir.”

“SENİ YARATTIM”

Çelimsiz, küçük bir kız çocuğu sokağın köşesine oturmuş; yiyecek, para ya da alabileceği herhangi bir şey için dileniyordu. Üzerinde yırtık pırtık giysiler vardı. Yüzü gözü ise kir içindeydi. Çocuğun perişan bir hali vardı.

Kız dilenirken, sokaktan genç, sağlıklı, zengin görünümlü bir adam geçti. Kızı fark etmişti. Ama belli etmemek için dönüp bir daha bakmadı. Geniş ve lüks evine, konfor içinde yaşayan ailesinin yanına geldiğinde, çok güzel hazırlanmış bir akşam sofrası onu bekliyordu. Fakat az sonra, gördüğü o dilenci kız aklına takıldı yeniden. Duyguları bir şeylere itiraz ediyordu.

Sonra, kolay yolu tercih etti ve itirazlarını Allah’a yöneltti. Böyle durumların var olmasına izin veren O değil miydi?

İçin için, O’na karşı:

“Böyle bir şeyin olmasına nasıl müsaade ediyorsun? Neden o küçük kıza yardım için bir şeyler yapmıyorsun ?” diye yakınmaya başladı.

Biraz sonra, ruhunun derinliklerinden gelen şu cevabı işitti:

“Yaptım. Seni yarattım !”

“Dünya büyük adamların düzeyinde yaşayamaz.”

VERME SANATI

Beldelerden birinde, her beldede bir örneğine rastlanan zengin ama cimri bir adam vardı. Herkesin kendisini cimri diye bilmesinden rahatsız olan adam, bir gün o beldenin bilge kişisine gidip dert yanma ihtiyacı hissetti.

“Niye herkes benden nefret ediyor, anlamıyorum” dedi cimri. “hâlbuki öldükten sonra malımın bir kısmını hayır hasenat işlerine bırakacağım diye söz vermiştim. Bunu duymayan da kalmadı.”

Bilge kişi, adamın sözleri üzerine bir müddet sessiz kaldı. Sonra:

“Sana bir öykü anlatayım” dedi. “Domuz ile ineğin öyküsünü...”

“Tamam” dedi cimri, “anlat bakalım.”

Bilge kişi öyküsüne başladı:

“Bir gün, çiftliğin birinde bir domuz komşu ahırdaki ineğe insanların kendisini hiç sevmediğinden dert yanmaya başlamış.

‘Senden ise’ demiş, ‘hep güzel sözlerle bahsediyorlar. Anlıyorum; sen onlara süt veriyorsun. Ama ben onlara daha da fazlasını veriyorum. İnsanlara etimi veriyorum, derimden ayakkabı yapıyor. En iyi fırçalar da benim kıllarımdan yapılır. Hala daha beni niye sevmezler, anlamıyorum ?’

İnek, üzüntü içindeki domuza bir müddet öylece baktıktan sonra:

‘Belki de’ dostum dedi, ‘sen bütün bunları insanlara ancak öldükten sonra verdiğin halde, ben verdiklerimi hayatta iken verdiğimden.’”

“Eğer çocuklarınızın gelişmesini istiyorsanız, haklarında başkalarına söylediğiniz iyi şeyleri onların da işitmelerini sağlayınız.”

TAVUS İLE KARGA

Bir tavus kuşu bir bağda bir kargaya rastlamıştı. İkisi birbirlerini dipten tırnağa süzdüler ve sonra lafa tutuştular.

Tavus, kargaya:

“Ayağına giymiş olduğun bu kırmızı çizme benim sırmalı atlastan ve renkli ipekten elbiseme layık” dedi. “Sanırım yokluk gecesinin karanlığından varlık âleminin aydın sabahına çıkarken, çizmelerimizi yanlış giymişiz. Ben senin siyah pabuçlarını almışım, sen de benim kırmızı çizmelerimi...”

Karga itiraz etti:

“Tam aksine! Bana göre, bir yanlışlık olmuşsa, elbiselerimizde olmuştur. Doğrusu, benim çizmeme senin kaftanın yaraşır. Galiba o gecenin uykusunda sen başını benim yakamdan, ben de başımı senin yakandan çıkarmışız.”

Aynı bağda ağır ağır yürümekte olan bir kaplumbağa tavus ile karga arasındaki konuşmaların tamamını duymuştu. Daha fazla dayanamayıp, başını kaldırdı ve:

“Ey aziz dostlar !” diye seslendi. “Bu boş çekişmeyi bırakın lütfen. Allah her güzelliği tek bir kimseye vermemiş, bütün dileklerin dizginini tek bir mahlûkun eline bırakmamıştır. Hiç kimse yoktur ki, ona başkalarında bulunmayan bir güzellik verilmesin. Yine hiç kimse yoktur ki, başkalarına verilmiş olan nimetlerden bir pay almış olmasın. Herkes kendi payına düşen nimetlerden hoşnut ve bulduklarından razı olmalıdır.”

“

Sunu unutma ki, her şeyin yok olduğunu düşündüğün anda gelecek hala yerindedir.”

HANGİSİ DAHA DEĞERLİ

Fas'ta film çeken bir sinema ekibinin rejisörü, Marakeş Beyinden, filmin bir sahnesinin onun güzel sarayının avlusunda çekilmesine izin vermesini rica etmişti.

Bey:

“Hay hay” diyerek kabul etti.

Fakat yönetmen gerekli ekipmanı avluya sokmak için asırlık iğde ağaçlarından birini kesmenin gerektiğini söylediğinde, Marakeş Beyi itiraz etti:

“Hayır. Onun yerine şu duvarı yıkabilirsiniz.”

Yönetmen:

“Ama bu iş hem zaman alır, hem de birkaç kişinin çalışmasını gerektirir” diye karşılık verince, Bey:

“Orası öyle ama” dedi, “duvarı baştan inşa etmek için yeterince zamanımız ve adamımız var. Oysa asırlık bir ağacı yerine koymak elimizde değil.”

“Bir yetenek sükûnet içinde meydana gelir, karakter ise dünyanın fırtınaları içinde.”

ZALİM İMPARATOR VE KAPLAN

Konfüçyus, öğrencileriyle şehirden uzaklaşıp dağlarda gezerken yolun kenarına oturmuş ağlayan bir kadın gördü. Kadına niçin ağladığını sordu.

Kadın:

“Dayımı ve kocamı burada vahşi bir kaplan öldürdü” dedi. “Bu kaplan şimdi de oğlumu öldürdü.”

Konfüçyus, kadına:

“O halde niye bu tehlikeli yerde oturuyor da şehre inmiyorsun ?” diye sordu.

Kadın:

“Burada imparatorun ve memurların zulmünden uzak oturuyoruz” dedi.

Bunu işiten Konfüçyus, öğrencilerine dönerek:

“Görüyor musunuz ?”dedi.“Zalim bir imparator yırtıcı bir kaplandan daha korkunçtur!”

“Bilimde tercihen en yeni yapıtları, edebiyatta en eskileri oku. Klasik edebiyat her zaman yenidir.”

KÜÇÜK CIVATA

Dev bir transatlantikte iki levhayı birbirine bağlayan küçük bir cıvata vardı. Bu cıvata bir zaman sonra koca gemide kendisinin önemsiz ve değersiz bir ayrıntı olduğunu düşünmeye başladı. Bu düşünceyle gelen can sıkıntısı, onu gevşeyip kopup gitmeyi planlama noktasına kadar getirdi.

Civatadaki sıkıntılı ruh hali kısa bir süre sonra diğer civatalara da sıçramış, hepsi de “sıkıldık artık” diye söylenmeye başlamışlardı.

Civataların durumu geminin demir kaburgalarına ulaştığında, hepsi titreyerek:

“Ne olur yapmayın” diye yalvardılar. Küçüklüğünüze bakıp vazifenizi de küçük sanmayın.”

Sonunda, geminin bütün parçaları bir araya gelip küçük civataya bir elçi gönderdiler. Küçük cıvata yerinde kalmalıydı. Aksi takdirde, gemi parçalanacak ve okyanus aşılamayacaktı!

Küçük cıvata kendi önemini anlayıp yerinde kalmaya karar vermiş olmalı ki, gemi yolculuğunu bitirip salimen limana ulaştı.

“İnsanları hayvanlardan ayıran şeyin ne olduğunu sonunda öğrendim: mali sıkıntıları!”

KUMSALDAKİ AYAK İZLERİ

Bir adam bir gece garip bir rüya gördü. Rüyasında kumsalda koruyucu meleği ile yürürken, gökyüzünde hayatından kesitler gösteriliyordu. Her bir sahnede, kumsalda iki ayrı ayak izini farkettiler. Biri onun diğeri koruyucu meleğinin...

Hayatının son sahneleri gösterilirken, gözü kumdaki ayak izlerine kaydı. Hayatının büyük kısmı için, kumsalda sadece tek bir ayak izi görülüyordu. Biraz dikkat edince, bunun hayatının en kötü ve üzüntülü zamanlarında böyle olduğunu fark etti.

Bu onu cidden rahatsız etti.

İçinden:

“Allah’ım! Hayatımın en sıkıntılı dönemlerinde sadece bir ayak izi görüyorum. Senin yardımına en fazla ihtiyaç duyduğum dönemde beni neden yalnız bıraktın ?” diye dert yanmaya başladı.

Şu cevabı işitti:

“Ey sevgili kulum! Seni asla yalnız bırakmadım. Gördüğün tek ayak izleri sana değil, koruyucu meleğine ait. Sen ne zaman kendi yükünü taşıyamaz halde gelmişsen, koruyucu meleğin seni taşımaya başlıyordu !”

“Dertli bir adamın tereddüt ve dumanlarla dolu bir gönül evi vardır; derdini dinlersen o evde bir pencere açmış olursun.”

KISA CEVAP

Binlerce yıl önce, Yunan halkı, ayrı şehir devletleri halinde yaşıyordu. Yunanistan’ın kuzey kesimini oluşturan Makedonya’nın kralı Filip ise, bütün Yunanistan’ı kendi liderliğinde toplamak istiyordu. Bu yüzden, büyük bir ordu topladı ve kendi krallığını kabul edesiye kadar diğer şehir devletleriyle savaştı. Bir tek Isparta ona karşı direndi.

Ispartalılar, Yunanistan'ın Lakonya adı verilen güney kısmında yaşıyorlardı. Bu yüzden, kendilerine Lakonyalılar da denilirdi. Lakonyalılar, sade yaşantıları ve cesaretleriyle tanınırlardı. Ayrıca, az ve öz konuşmaları ve kullandıkları kelimeleri dikkatlice seçmeleri ile...

Filip, bütün Yunanistan'ı ele geçirmek için Ispartalıları hakimiyeti altına alması gerektiğinin farkındaydı. Bu yüzden, ordusunu Lakonya sınırına dayadı ve Ispartalılara bir mesaj gönderdi:

“Eğer hemen teslim olmazsanız, ülkenizi işgal ederim. Ve eğer işgal edersem, sahip olduğunuz her şeyi yağmalayıp yakarım. Ve eğer Lakonya'ya girersem, büyük şehrinizi yerle bir ederim.”

Birkaç gün içinde, Ispartalıların cevabı geldi.

Mektup, Ispartalıların azminin ve cesaretinin belgesi hükmündeydi ve sadece bir kelimedenden ibaretti:

“EĞER.”

“Kötü bir adama iyilik etmek, iyi bir adama kötülük etmek kadar tehlikelidir.”

SON GÜNMÜŞ GİBİ..

Geçen hafta, ailemle birlikte, babamın Loretta Teyzesinin seksen beşinci doğum gününü kutladık.

Loretta Teyze, kendimi kendisine yakın hissettiğim biridir. O da beni kendine yakın hissediyor olmalı ki, doğum gününde :

“Seninle aynı ruha sahibiz” dedi. “Her zaman böyle hissettim.”

Sonra, şaşırtıcı bir şey oldu. Söz, en önemli hayat ilkelerinden filan açılmıştı ki :

“Ben kendime hep şunu derim” dedim. “her gününü, o gün hayattaki son günümüş gibi yaşa.”

Loretta Teyze :

“Çok güzel” dedi ve ekledi :

“Ben de kendime şunu derim : Karşılaştığın her insana , o insan dünyadaki son gününü yaşıyormuş gibi davran.”

“Birey için şüphe neyse, parlamento için muhalefet odur. O gerekli olduğu kadar, yararlıdır da.”

SESSİZ DERS

Bir bilgenin ders halkasının müdavimlerinden biri, nice seneler sonra, halkayı terk etmişti. Haftalar aylar geçip adam ortalarda gözükmeyince, bilge kişi kendisini ziyarete karar verdi.

Mevsim kıştı, adam evde yalnızdı ve evin salonundaki büyük ocakta gürül gürül odun yanıyordu.

Bilgenin kendisini niye ziyaret ettiğini tahmin eden adam, üşümüş olan bilgeyi ocağın başına davet etti, kendisi de bir şeyler ikram etmek için mutfığa yöneldi.

Ocağın yanına oturan bilge, gelen ikramı kabul etti, fakat adama hiçbir şey demedi. Sanki adam evde yokmuş, sanki kendi evinde tek başına oturuyormuş gibiydi. Bütün dikkatini ocağa vermiş gözükiyordu.

Bilge, birkaç dakika sonra maşayı aldı, iyice köz haline gelmiş odunlardan birini ocağın bir kenarına koydu. Sonra minderine oturdu. Hala bir şey söylemiyordu.

Kenara konmuş olan közün ateşi yavaş yavaş azaldı sonra da söndü. Odada çıt çıkmıyordu. İlk baştaki selamlama hariç, bir kelime bile konuşulmuş değildi.

Bilge, gitmeye hazırlanırken, sönmüş közü aldı ve yeniden ateşin ortasına koydu. Köz, ateşle ve yana odunların ısıyla çabucak parladı.

Bilge ayrılmak için kapıya yöneldiğinde, ev sahibi:
“Sebeb-i ziyaretinizi anlıyorum” dedi. “Ateş dersiniz için de teşekkür ederim. Bundan sonra sohbetlerinizi hiç aksatmayacağım.”

“Parmaklarını yalamayan aşçı iyi bir aşçı değildir.”

GELİRLER, NASIL GİDERLER?

Kralın biri, düzenlediği ziyarete, ülkenin önde gelen soylularını ve saray adamlarını davet etmişti. Bir ara, davetlilerine hitaben:

“Dostlarım” dedi, “yeni vergiler koyduğumuz halde, gelirimiz artmak şöyle dursun, eksilmeye devam ediyor. Birisi bunun sebebini bana açıklayabilir mi ?”

Davetlilerden bir kısmı, durumu izah için bir dizi iktisadi teori ileri sürdü. Nihayet, söz sırası yaşlı bir saray görevlisine geldi.

Adam:

“Toplanan paraların akıbetini hepinize göstermek istiyorum” dedi ve eline iri bir buz parçası aldı.

Avucunu açıp herkese gösterdikten sonra da, buzı yanında oturan adamın eline verdi ve buz parçasının elden ele dolaştırılmasını istedi.

Bir süre sonra, buz kralın önüne geldi. Ama, küçüle küçüle, bir bezelye tanesi kadar kalmıştı.

Kral, davetlilere dönüp:

“Dostlarım” dedi, “daha fazla açıklama istemiyorum. Gelirlerin neden bu hızla eriyip gittiğini anlamış bulunuyorum.”

“Benim en iyi dostum terzimdir. Çünkü ne zaman beni görse, derhal o andaki ölçülerimi alır. Oysa büyükün öteki tanıdıklarım, benim hala eskisi gibi olduğumu düşünürler.”

ALLAH’LA ORTAK OLAN ADAM

Çok seneler önce, Amerika’da yaşayan gayretli ve hevesli bir delikanlı, yaşadığı küçük kasabadan ayrılp zengin olmak için New York’a gitmeye karar vermişti. Evinden ayrılmadan önce aile dostları olan eski bir kaptanla vedalaşmaya gitti.

“Hayatını kazanmak için New York’ta ne yapacaksın ?” diye soran kır saçlı kaptana, delikanlı:

“Sabun ve mum yapmaktan başka elimden bir şey gelmez” diye cevap verdi.

Kaptan:

“Çok çalışmak şartıyla başarılı olabilirsin” dedi ve gencin elini sıkarken ilave etti:

“Allah’la ortakmışsın gibi çalış ve kazancının onda birini O’nun hissesi olarak ayır. O zaman işin daima iyi gider.”

Genç adam, çalışkan ve zeki biriydi. Kısa zamanda bir sabun fabrikasının idaresini ele aldı ve bir iki yıl sonra kendi başına bir iş kurdu. Kazandığının onda birini hayır kuruluşlarına ayırıyordu.

İşi biraz daha gelişince onda biri, onda ikiye yükseltti ve nihayet karının yarısını hayır işlerine ayırır oldu. Onun bu hayırseverliğine karşılık işi de hayret verecek derecede genişliyordu.

İhtiyar bir dostun nasihatine uyarak kendisine bunca başarıları nasip eden Allah’ı unutmayan ve kendine ortak sayan bu adam William Colgate idi ve kendisi Amerikan Yardımseverler Derneği’nin ilk başkanlarından biriydi. Bugünkü Colgate Üniversitesi de onun yardımlarıyla kurulduğu için onun adını taşımaktadır.

“Yeninin deneneceği yerde birinci olma, eskinin atılacağı yerde ise sonuncu.”

BEREKET

Adamın biri yaşadığı devre göre küçümsenmeyecek bir gelire sahip olmasına rağmen, yine de geçim sıkıntısı çekiyormuş. Her zaman yedi altın alan adamcağız, ne yapıp ettiyse gelirini önce sekiz, sonra dokuz, derken on altına çıkarmayı başarmış.

Ama nafiye...

Altınlar arttıkça, adamın geçim derdi azalacağına daha da çoğalıyormuş.

Zavallı adam ümitsizlik içinde kıvranırken, aklına o civarda bulunan ulu kişilerden birine danışmak gelmiş ve utana sıkıla huzura çıkıp derdini anlatmış.

Bilge kişi, onu dinledikten sonra:

“Şimdi on altın alıyorsan, bir dahaki ay dokuza in” demiş. “Yine de olmuyorsa daha da azalt gelirini.”

Bu sözler, adamın aklına hiç mi hiç yatmamış. Yatmamış ama, ‘herhalde bir bildiği vardır’ deyip önce dokuz, sonra sekiz, derken altı altına kadar azaltmış gelirini. Bir de bakmış ki, o ay eline geçen para ötekilerden az olduğu halde fazla fazla yetiyormuş.

Adamcağız hayretler içinde tekrar o ulu kişiye koşup:

“Efendim,” diye sormuş, “bu ne iştir ki, on altınla geçinemezken altı altınla krallar gibi yaşıyorum ?”

“Evlat” demiş bilge, “yaptığın işin karşılığı altı altınlık idi. İşin içine hak etmediğin para da karışınca, bereket gidiyordu. Şimdi, tamamen helalinden kazandığın için, bereketini görüyorsun.”

“Bir erkek ve ya kadının ne şekilde yetiştiğini bir kavgadaki hareketlerinden anlayabilirsiniz.”

ÖLÜM ‘GELİYORUM’ DER

Bir adam, yıkılan evinin karşısına geçmiş; bir yandan ağlıyor, diğer yandan:

“Ah evim! Çökmeden evvel bari bir haber verseydin de ona göre tedbir alsaydım” diye sızlanıp duruyordu.

Birden harabeden bir ses yükseldi:

“Be adam !.. Ben sana, çatlayan duvarlarım, dökülen sıvalarımla ‘çöküyorum’ diye kaç senedir haber yolluyordum. Fakat sen her defasında bir avuç toprakla çıkıp geliyor, verdiğim haberi adeta ağzıma tıkıyordun. Sen ikazlarımı duymak istemedikten sonra, ben ne yapayım ?”

“Elde edilmesi güç olan her şey genellikle diğer insanlar tarafından kolaylıkla küçümsenir.”

SU VE ATEŞ

Hız. Peygamber demiştir ki : “Kadınlar arif olan kimselere galiptir. Cahile ise kadın mağluptur. Çünkü onlar haşin tavırlı olurlar.”

Su şiddetle saldırıp ateşe galip gelir. Lakin su kaba konunca, ateş onu kaynatır. Su ile ateşin karışmasına bir tencere mani olursa; ateş o suyu buharlaştırır, yok eder. Görünüşte erkekler, suyun ateşe olduğu gibi kadına galipse de, gerçekte şüphesiz kadının mağlubudurlar.

“Fethetme hakkının hiçbir ciddi temeli yoktur ve ancak en kuvvetlinin hakkı olarak tanınmıştır.”

AHMAKLAR

Ahmaklar, mescide(secde edilen yere) hürmet gösterirken, secde edenin kalbini kırmaya çalışırlar.

Gerçekteyse ey aptallar, o mecaz(geçici), bu hakikattır. Asıl mescid, ariflerin gönül evidir. Velilerin gönlü, sufi(temiz kişi)lerin secde ettiği mescittir.

“Cehennemde ateş yoktur, her insan kendi ateşini bu dünyadan götürür.”

HİKMET

Musa dedi ki: “Ey hesap gününün sahibi Rabbim, suretler yaratıp yine harap edersin, cana can katan kadın ve erkekler yaratırsın, sonra hepsi niye fani olur?”

Canab-ı Hak Musa’ya buyurdu ki: “Ey akıl sahibi, Ey Musa, yere tohum ek de, bunun önü ardı sana malum olsun.”

Musa denileni yapıp, tohum ekti; onlarda yeşerip, başakları olgunlaştı.

Orakla onları keserken, gaybdan heybetli bir ses geldi:

“Niçin ekip yetiştiriyor, olgunlaşınca kesip parçalıyorsun?”

Musa dedi ki: “Ya rabbi, böyle yaptım, çünkü taneyle saman birbirine karışık.

Taneyeye, saman ambarı layık değil; saman da buğday ambarında heder olur.

Bunların karışması hikmete uygun olmaz, her birinin ayrılması lazım.

Cenab-ı hak: “Sen böyle harman yapmasını kimden öğrendin?” dedi.

Musa da :”Ya rabbim, bu temyizi(seçme, ayırma) bana sen verdin.” Deyince, Cenab-ı Hak da: “Öyleyse benim işimde temyiz nasıl bulunmaz? Buyurdu.

Öyle ki halk içinde temiz ruhlar olduğu gibi, bazı karamış ruhlar da vardır. Bütün bu sadepler aynı değil, kiminde inci, kiminde boncuk bulunur.

Her zaman buğdayın samandan ayrıldığı gibi, iyiyle kötüyü de ayırmak vaciptir.

“Hayatta rast geldiğim her insan bir bakımdan benden üstündür ve ben onlardan bir şey öğrenebilirim.”

MİSAL

Ebu Musa Abdullah İbn Kays El –Eş’ari(ra) rivayet ediyor: “Hz peygamber(sas) buyurdu ki: “Benim misalimle Cenab-ı hakk’ın benimle göndermiş bulunduğu şeyin misali şu adamın misali gibidir: “Bir adam kendi kavmine gelip: “Ben gözlerimle düşman ordusunu gördüm, tehlikeyi haber veriyorum, tedbir alın! Der. Kavminden bir kısmı tavsiyesine uyup, geceleyin, telaşa düşmeden oradan uzaklaşır. Bir kısmı da bu haberciye yalanlar ve yerinden ayrılmaz. Ancak sabahleyin ordu onları yakalar ve imha eder. İşte bu temsil bana itaat edip getirdiklerime uyanlarla, bana isyan edip Cenab-ı hak’tan getirdiklerimi tekzip edip yalanlayanları göstermektedir.

“Çocukların beyni rüzgârlı bir yerde yakılmış muma benzer, ışığı daima kararsızdır.”

DOĞRU BİLGİYE ULAŞMAK İÇİN SOKRATES TESTİNİ KULLANIN...

Eğer bana söyleyeceğin şey doğru değilse, iyi değilse ve işe yarar, faydalı değilse bana niye söyleyesin ki...

“Eğer erkekler evlendikten sonra da nişanlılık zamanlarındaki gibi davranmaya devam etseydi, muhakkak boşanmalar yarıya inerdi ama iflaslar da iki katına çıkardı!”

LOGOTERAPİ

Victor Frankl’in Nzi kampında iken “İnsanın yaşamının böylesine işkence olduğu bir ortamda insanların hala neden yaşamak istediğini, niye intihar etmediklerini sorgulamıştı. Görmüştü ki

tüm olumsuzluklara rağmen, varolan durumlarına ve geleceklerine bir anlam yükleyebilen insanların dirençleri artıyor, yaşama umutlarını kaybetmiyorlar.”

“Her işte ilk adımı atan o yalnız adamdır. Ayrıntılar bir ekip tarafından sonradan hazırlanabilir. İlk teşebbüsün fikri, ilk sezgi bir tek bireyindir.”

BAKIŞ AÇISI

Yaşayıp giderken ya da teorik düşüncelerimiz sırasında göremediğimizi, sanatçılar görüyor çoğu zaman, sorunların ve sıkıntıların etrafında dönüp durduğu gündelik yaşamdaki yaşanma biçimini Orhan Veli’nin “Rahat” şiirindeki şu dizeleriyle görmesi gibi:

Şu kavga bir bitse dersin
Açıkmasam dersin
Yorulmasam dersin
Çişim gelmese dersin
Uykum gelmese dersin
Ölsem desene!

“Hiçbir ulus şimdiye kadar ticaret yüzünden mahvolmamıştır.”

EN BAŞARILI 90 ÖĞRENCİ

San Francisco Körfezi’ndeki bir okulda, okul müdürü üç öğretmeni çağırıp şöyle demişti : “Siz üç öğretmen, sistemde en iyi ve uzman kişiler olduğunuz için, doksan tane seçkin üstün zekâlı öğrenciyi size vereceğiz. Bu öğrencilerin gelecek yıl da hızlarını korumalarını sağlamanızı ve çok şey öğrenmelerini bekliyoruz.”

Üç öğretmen, öğrenciler ve öğrencilerin anne ve babası bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi. O okul dönemi hepsinin özellikle hoşuna gitmişti. Okul bittiği zaman öğrenciler bütün San Francisco Körfezi’ndeki diğer öğrencilere göre yüzde 20–30 daha başarılıydı. Yılsonu geldiğinde müdür üç öğretmeni çağırıp onlara, “Bir itirafta bulunmak istiyorum. En zeki öğrencilerin 90’ı sizde değildi. Onlar ortalamanın biraz üstünde öğrencilerdi. 90 öğrenciyi sistemden tesadüfen seçtik.” Öğretmenler, doğal olarak öğrencilerde görülen başarının kendi istisnai öğretme becerilerine bağlanması gerektiği sonucuna vardı. “Bir itirafım daha var” dedi müdür : “Siz de en parlak öğretmenler değilsiniz. İsimlerinizi bir şapkanın içine doldurduğum kâğıtların arasından rasgele seçtim. Siz inandığınız için başarılı oldunuz.”

“Devlet adamlarının bu kadar az olmasının nedeni şudur: Herkesin çok fazla acelesi olduğu için dünyada uzun vadeli işler daima o anda yapılması istenen acele işlerden sonra ele alınır. Acele olan da yalnızca önemli olanın önüne geçer asıl önemli olan da, ancak acele olduğu zaman ele alınır ki, o zaman da artık iş işten geçmiştir.”

TAHTAYA ÇAKILAN ÇİVİ

Kötü karakterli bir genç varmış. Bir gün babası çivilerle dolu bir torba verip, “Arkadaşların ile tartışıp kavga ettiğin zaman, her seferinde bu tahta perdeye bir çivi çak” demiş. Genç, birinci gün tahta perdeye 37 çivi çakmış. Sonraki haftalarda kendi kendini kontrol etmeye çalışmış ve geçen her günde daha az çivi çakmış. Nihayet bir gün gelmiş ki hiç çivi çakmamış. Babasına gidip söylemiş. Babası yeniden tahta perdenin önüne götürmüş. “Bugünden başlayarak tartışmayıp, kavga etmediğin her gün için tahtadan bir çivi çıkart” demiş. Günler geçmiş bir gün gelmiş ki her çivi çıkarılmış. Babası ona : “Aferin iyi davrandın; ama bu tahta perdeye iyi bak. Artık çivi yok; fakat çok delik var. Geçmişteki kadar temiz ve güzel olmayacak” demiş. “Arkadaşlarla tartışıp kavga edildiği zaman kötü kelimeler

söylenbilir. Her kötü kelime bir yara (delik) bırakır. Bin defa özür dilesen kendini affettirmeye çalışsan bile bu tahta perdedeki çivi delikleri gibi kalbinde yara kalacak ve kapanmayacaktır.”

“İnsan her gün bir parça müzik dinlemeli, iyi bir şiir okumalı, güzel bir tablo görmeli ve mümkünse birkaç mantıklı cümle söylemelidir.”

BİLİMİN DAR GÖRÜŞLÜLÜĞÜ (!)

Fizikçi, matematikçi, kimyacı, jeolog ve antropologdan oluşan bir heyet, bir araştırma için arazide bulunmaktadır. Yağmur bastırınca hemen yakındaki bir arazi evine sığınır. Ev sahibi bunlara bir şey ikram etmek için biraz ayrılır. Hepsinin dikkati soba üzerinde toplanır. Soba yerden bir metre kadar yukarıda, altındaki dizili taşların üzerindedir. Sobanın niçin böyle kurulmuş olabileceğine dair bir tartışma başlar:

Kimyacı: Adam sobayı yükselterek aktivasyon enerjisini düşürmüş, böylece daha verimli yakmayı amaçlamış.

Fizikçi: Adam sobayı yükselterek konveksiyon yoluyla odanın daha kısa sürede ısınmasını sağlamak istemiş.

Jeolog: Burası tektonik hareketlilik bölgesi olduğundan herhangi bir deprem anında sobanın taşların üzerine yıkılmasını sağlayarak yangın ihtimalini azaltmayı amaçlamış.

Matematikçi: Sobayı Altın Oran’ın geometrik merkezine kadar yükseltmiş, böylece de odanın düzgün bir şekilde ısınmasını sağlamış.

Antropolog: Adam ilkel topluluklarda görülen ateşe tapmanın daha hafif biçimi olan ateşe saygı nedeniyle sobayı yukarıya kurmuş.

Bu sırada ev sahibi içeriye girer ve ona sobanın yukarıda olmasının sebebini sorduklarında adam cevap verir : “Boru yetmediydi gurban !”

“Yalancının cezası kimsenin kendisine inanmayışı değil, asıl kendisinin kimseye inanmayışdır.”

GERÇEK CESARET

Bilge Sultanın, vezirlerinden birisini başvezirliğe tayin etmesi gerekiyordu. Bu göreve layık veziri bulabilmek için bütün vezirleri etrafına topladı ve onları bir sınava tabi tuttu. Onları o güne kadar gördükleri en büyük ve en ağır kapının önüne getirip şöyle dedi : “Sizler çok akıllı ve güçlü insanlarsınız ve ümit ediyorum ki içinizden birisi ülkemin şu en büyük kapısını açabilir. Şimdi sizi kapıyla baş başa bırakıyorum. Göreyim bakayım hanginiz kapıyı açabilecek” saray mensuplarından bazıları daha kapıyı görür görmez dudaklarını büküp kapıyı açmanın mümkün olmadığına karar vermişti. Diğerlerine göre daha akıllı sayılabilecek bazıları kapıyı daha yakından incelediler, ama kapının azameti karşısında onlar da pes etmekte gecikmedi. Kendi aralarında yaptıkları konuşmalarda bu kapının imkânı yok açılmayacağına fikir birliği etti. Sarayın en seçkin adamları kapının karşısında ümitsizce beklerken, o zamana kadar saygısından öne geçmeyen en genç vezir diğerlerinin arasından sıyrılarak kapının yanına gitti. Onu şöyle bir gözden geçirdi. En sonunda bütün kuvvetiyle kapıya yüklendiğinde kapı ardına kadar açıldı.

Meğerse kapı zaten tam kapalı değildi ve onu açabilmek için gereken sadece deneme cesareti gösterebilmektir. Sultan bu cesareti gösterebilen gence şunları söyledi : “Sadece

görüntüye bakarak daha baştan ümitsizliğe kapılmadın, sonunda başarısız kalacak olsan bile deneme cesareti gösterdin. Bu yüzden başvezirlik makamına seni atadım.”

“Herkes kabahati belleğinde bulur ama kimse bundan dolayı kendisinin yanlış hüküm verdiği inandırılmaz.”

OLUMLU DÜŞÜNMENİN FARKINA BAK!

Boston şehrinin büyük otellerinden birinde oturan bir bayan bir gün otel müdürüne çıkar ve şikâyetinde bulunur : “ Bu kadar senedir müşterinizim ama artık tahammülüm kalmadı! Yanımdaki odada münasebetsiz adamın biri sabah akşam piyano çalıp duruyor, gürültüye dayanamıyorum, buna hemen bir çare bulun !” Otel müdürü atılır : “Affedersiniz madam! Fakat buna imkân yok, çünkü odanızın yanında piyano çalan ünlü piyanist Paderevski’dir ve vereceği konsere hazırlanıyor.” Kadın şaşırır : “Paderevski mi? Şu Polonya cumhurbaşkanlığını sanatı için terkeden meşhur piyanist ha !” Ertesi gün kadının odası bütün tanıdıklarıyla doludur. Hepsi hayatlarından memnun, bedavadan Paderevski’yi dinliyorlar. Değişen nedir? Hiçbir kadın için bir gürültüden başka bir şey değildi; sonra arkadaşlarıyla birlikte paylaştığı bir müzik keyfine döndü.

Herhangi bir şeyden şikâyet ederken bunu düşünelim, hepsinde şikâyetimizi unutturacak bir gerekçe bulabiliriz. Meşhur Mayo Klinik’te ülseri olan 12.000 hasta üzerinde yapılan araştırmada hastaların beşte dördünün sıkıntı ve üzüntüden, yani ‘yediklerinden’ değil, ‘düşündüklerinden’ ‘ülser’ oldukları anlaşılmıştır. Yüksek tansiyon, baş ağrısı, astım, alerjik reaksiyonlar ve daha birçok hastalık insanların kendilerini üzmelerinden ileri gelmektedir. Biz hayatı kendi düşüncelerimize göre görüyoruz, önyargılı davranıp tutumumuz ve davranışlarımızda objektif olamıyoruz. Bir Arap sözü konumuzu özetlesin : “Ayakkabım yok diye üzüldüm, ayaksız bir adam görmeden önce...”

“İnsan için yalnız üç olay vardı: Doğmak, yaşamak ve ölmek. İnsan doğduğunun farkında değildir, ölüm korkusuyla da acı çeker ve genellikle de yaşamayı unuttur.”

DOKTORA YAPMAK İSTEYENLERE...

Güneşli bir gündü. Tavşan deliğinden çıktı ve güzel havayı ciğerlerine çekti. Hava o kadar güzeldi ki dikkatsizce etrafta gezinmeye başladı. Ve aniden bir tilki üzerine atlayıp onu yakaladı. “Öğle yemeği olarak bugün seni yiyeceğim !” dedi tilki. “Dur !” diye cevap verdi tavşan. “En azından bana birkaç gün süre vermelisin.” “Evet, tabii !” dedi tilki. “Neden böyle bir şey yapayım ki ?” “Şey, doktora tezimi bitirmek üzereyim de !” “Hadi ya! Ne saçma bir bahane! Söyle bakalım tezin ne ?” “Benim tezim ‘tavşanların tilkiler ve kurtlar üzerindeki üstünlüğü’ hakkında.” “Deli misin sen? Şimdi istediğim anda seni yiyebilirim! Ve ayrıca herkes tilkilerin tavşanlardan daha üstün olduğunu bilir.” “Benim araştırmalarım göre tam olarak öyle değil. Eğer istersen yuvama gel ve kendin oku. İkna olmazsan beni öğle yemeğin olarak yiyebilirsin.” “Sen gerçekten aptalsın !” dedi tilki ama yine de içinde büyük bir merak uyandı. Hem gitmekle de kaybedecek bir şeyi yoktu. Tavşanla birlikte tavşanın yuvasına girdi ve bir daha asla çıkamadı. Birkaç gün sonra tavşan yine tezini yazmaya ara verdi ve dışarı çıktı. Aniden çalılarının arkasından bir kurt çıktı ve tavşanın üzerine yürümeye başladı. “Dur !” diye bağırdı tavşan. “Beni şimdi yiyemezsin !” “Neden seni küçük aptal !” “Şey ben doktora tezimi bitirmek üzereyim de : ‘ tavşanların tilkiler ve kurtlar üzerindeki üstünlüğü’ hakkında.” Kurt bir kahkaha attı : “Belki seni yemem, çünkü sen hastasın: Kafadan !” Gel ve kendin oku. Okuduktan sonra da böyle düşünürsen beni ye !” Kurt tavşanın bu teklifini kabul etti ve tavşanın yuvasına gitti, bir daha da oradan çıkamadı. Tavşan tezini bitirdi ve bunu kutlamak için tekrar dışarı çıktı. Bir başka tavşan geldi ve “Hey ne oldu? Çok mutlu gözüküyorsun

!”dedi. “Evet !” dedi tavşan, “Mutluyum çünkü doktora tezimi yazmayı bitirdim.” “Tebrikler! Ne hakkındaydı ?” “ ‘Tavşanların tilkiler ve kurtlar üzerindeki üstünlüğü’ hakkında.” “Emin misin? Bir yanlışlık yok değil mi ?” “Yooo, hayır! İstersen gel ve kendin oku” dedi tavşan. Diğer tavşan bu teklifi kabul etti ve birlikte tavşanın yuvasına gittiler. Yuvasına girince tavşan tipik bir bekâr evinin dağınıklığıyla karşılaştı. Bilgisayar ve doktora tezi bir köşede, kurdun kemikleri sol tarafta, tilkinin kemikleri sağ tarafta ve ortada da kocaman bir aslan. **Hikâyenin mesajı: Tezinizin ne olduğu hiç önemli değil. Önemli olan tezinizi kiminle hazırladığınız!**

“Büyük kusurlara sahip olmak, ancak büyük insanların imtiyazıdır.”

ŞU CİNLİĞE BAKIN

Cam ticareti yapan, Petrol Mühendisi Raphael Tudela’nın başarı hikâyesi: Arjantin’in 20 milyon dolarlık bütan gazı ihalesine girme imkanını araştırıyordu. Yakın bir arkadaşına “Sözleşme yapabilsem bile, bütan gazını nereden alacağımı bilmiyorum !” demişti. Arjantin’e gitti, rekabet korkunçtu, BP ve Shell de oradaydı. Derinlemesine temalar ve ayrıntılara nüfuzun sonunda Arjantin devletinin ödemeyi, sattığı sığır etlerinden ödemeyi planladığını öğrendi. Ve “Siz benden 20 milyon dolarlık bütan gazı alırsanız, ben de sizden 20 milyon dolarlık sığır eti alırım !” teklifini yaptı; hemen kabul edildi. Derhal İspanya’ya uçtu. İflas etmek ve kapanmak üzere olan tersaneleri bulunan İspanya devletine “Benden 20 milyon dolarlık sığır eti alırsanız, size 20 milyon dolarlık süper tankerler sipariş ederim !” diyebildi. Araştırmalar sonunda İspanya’da ikna edilmişti. Son durağı Filedelfiya’da Sun Oil Company oldu. “Siz bütün taşımalarınızı benim İspanya’dan aldığım gemilere yaptırırsanız, sizden 20 milyon dolarlık bütan gazı alırım !” teklifini yaptı. Tabii, onlarda kabul etmişlerdi.

“Ben dalgın insanları çok severim. Bu onların iyi olduklarını, fikir adamı olduklarını gösterir. Zira kötüler ve boş kafalılar, her zaman uyanıktırlar.”

BEBEK MAMASI NEDEN SATILMADI?

Bebek maması üreten firma yıllık genel kurul toplantısı yapıyordu. Genel müdür ve reklâm müdürü faaliyetlerini ve gelecek için planlarını ballandıra ballandıra anlatmışlardı. Toplantının sonunda üyelerden biri “Planlarınız ve beklentileriniz çok güzel ama neden az satılan bebek maması biziz ?” diye sordu. Büyü bozulmuş, salonu sessizlik kaplamıştı. Arka sıralardan cılız bir ses duyuldu : “Bebekler sevmiyor da ondan !”

“İnsanların düşünceleriyle oynaması kadar güzel bir vakit geçirme yolu yoktur.”

DOĞRU KARAR

Bir firmada yönetim, sordukları soruyu en uygun cevaplayan kişiyi işe alacaktı. Bu soruda doğru veya yanlış cevap diye bir şey yok, sadece her ferdin nasıl cevap verdiği önemli. Karanlık, yağmurlu bir gece, fırtına var, gök gürliyor ve siz sabaha karşı iki sularında yalnız ve ıssız bir yolda araba kullanıyorsunuz. Araba iki kişilik. Biraz ileride otobüs durağında 3 kişi bekliyor. Birincisi bir doktor, sizi daha önce geçirdiğiniz kalp krizinden kurtarmış. İkinci kişi çok yaşlı ve hasta, neredeyse ölmek üzere olan birisi. Üçüncüsü hayatınızın rüyası, her zaman tanışmak için can attığınız birisi. Hava gittikçe kötüleşiyor ve arabanızda sadece bir kişilik yer var. Soru şu: Böyle bir durumda ne yapardınız?

Görüşmecilerden bazılarının cevabı şöyle olmuş. A: Hasta adamı en yakın hastaneye götürürdüm. B: Doktor daha önce hayatımı kurtardığı için onu alırdım. C: Manen düşünürsem tabii ki hasta adamı alırdım; fakat kendi geleceğim ve hayatım için, her zaman tanışmak istediğim, hayatımın rüyasını alırdım. Bu görüşmelerde cevapların yüzde 90’ı ‘yaşlı adamı alırdım’ olmuş. Fakat şirket sadece bir kişiyi işe almış. O kişinin cevabı ise şöyleymiş:

“Arabadan inip anahtarı doğru kişiye verirdim. Doktor benim hayatımı kurtardığı gibi yaşlı kişiyi de hastaneye yetiştirip iyileştirebilir. Böylece ben de hayatımın rüyası kişiyle otobüs durağında baş başa kalıp onu tanıma fırsatı elde edebilirim.”

“Üç tutku, basit fakat ezici derecede kuvvetle hayatımı ellerinde tutmuştur; sevgiye olan özlemim, bilgiyi araştırma merakım ve insanlığın çektiği acı için duyduğum tanımlanmayacak kadar büyük bir merhamet.”

BAŞKALARININ ANNESİ DE SEVİNSİN

Küçük Temel, bir yıl önce okul birincisi olmuştu. Annesi bu olaya çok sevinir. Annesi komşuları nezdinde kaybolan imajı o yıl oğlu sayesinde düzeltme imkânına sahip olmuştu. Bir yıl boyunca komşulara oğlunun başarısını ballandıra ballandıra anlatır. Ertesi yıl herkesten ziyade Temel’in annesi oğlunun karnesini görmeyi merakla beklemektedir. Temel okuldan gelip de karneyi eline alınca bir de ne görsün; Temel’in beş zayıfı var. Zayıf dersler karşısında şok geçiren annesi kızgın bir şekilde Temel’e sorar:

—Oğlum geçen yıl okulunda birinci olmuş ve beni çok sevindirmiştin. Bu zayıflar ne? Temel de soğukkanlılıkla annesine cevap verir:

—Anne bu yıl da başkalarının anneleri sevin sin diye zayıf aldım.

“Gerçek eğitim eşitsizliği yaratır; bireylerin eşitsizliğini, başarının eşitsizliğini, yeteneğin eşitsizliğini... Dünyada ilerlemenin biricik ölçüsü, sıradan olmak değil eşitsizlik, standardizasyon değil bireysel üstünlüktür.”

HATA YAPMAKTAN KORKMAK

‘Korkak bezirgan, ne kar eder ne ziyan’ diyen atalarımız cesaretin önemini anlatmışlar. Çünkü uyusuk ruhlar ve hata yapmaktan korkanlar, hayatları boyunca hamle gösteremez, hep yerlerinde sayarlar. Hâlbuki hiçbir başarı eziyet çekmeden kazanılmaz. Hayatta hiçkimse kusursuz ve hatasız bir çalışma sonunda başarıya ulaşmış değildir. Bir insan ne kadar tedbirli, çalışkan, akıllı olursa olsun, birdenbire ortaya çıkan umulmadık sebeplerle, dolayısıyla geçirilen bir bocalama neticesinde hata yapabilir. Hatalar mutlaka kötü niyetten doğmaz. Bazı insanlar hata yapmayı bir zaaf, bir yetersizlik meselesi olarak görürler; bu yüzden bir hamle yapmaktan kaçınırlar. Aslında yapılmaması gereken şey hata yapmak değil, hatayı tekrarlamamaktır. Kendi kabiliyeti ve gücünü yetersiz bularak hata yapmaktan korkan insanın ruhu mücadele ışığından yoksundur. Böyle bir ön korkuya kapılmak da başarı yollarına set çekmektir.

“Hareket halindeki cehaletten daha korkunç bir şey yoktur.”

FİZİK DERSİ VE TEMEL

İdris, Dursun ve Temel fizik dersindeyken öğretmen, İdris’i kaldırıp sormuş: Araba kullanıyorsun ve araba 90 km/saat hızla gidiyor. Hava çok sıcak oldu, ne yaparsın? “Camı açarım hocam.” “Peki, o camdan içeri giren rüzgârın ivmesi nedir ?” İdris soruyu cevaplayamaz ve bunun üzerine sözlüden sıfır alarak yerine oturur. Öğretmen Dursun’u kaldırır ve aynı soruyu sorar. Dursun cevap verir : “Ceketimi çıkarırım.” “Daha sıcak olursa” “Camı açarım hocam.” “Heh işte o camdan içeri giren rüzgârın ivmesi nedir ?” Dursun da soruyu bilemez ve sıfır alarak oturduktan sonra öğretmen Temel’i kaldırır.

—Araba kullanıyorsun ve çok sıcak oldu ne yaparsın?

—Ceketimi çıkarırım.

—Daha sıcak oldu.

—Gömleğimi çıkarırım.

—Daha sıcak oldu.

—Pantolonumu çıkarırım.

—Çok daha sıcak oldu.

—Hocam, kusura bakmayın, ne kadar sıcak olursa olsun açtıramazsınız bana o camı.

“Türklere nasıl ölüneceğini kimse öğretemez. Onu çok iyi bilirler, yalnız bu dünya yaşamak içindir ve insanların iyi yaşayabilme sanatını da bilmeleri gerekir.”

ÖNEMLİ OLAN VERMEKTİR

Yıllar önce hastanede çalışırken, ağır hasta bir kız getirdiler. Tek hayat şansı beş yaşındaki kardeşinden acil kan nakli idi. Küçük çocuk aynı hastalıktan mucizevî bir şekilde kurtulmuş ve kanında o hastalığın mikroplarını yok eden bağışıklık oluşmuştu. Doktor durumu beş yaşındaki çocuğa anlattı ve ablasına kan verip vermeyeceğini sordu. Küçük çocuk bir an duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı ve “Eğer kurtulacaksa veririm kanımı” dedi. Kan nakli olurken, ablasının gözlerinin içine bakıyor ve gülümsüyordu. Kızın yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı; ama küçük çocuğun yüzü de giderek soluyordu. Gülümsemesi de yok oldu. Titreyen bir sesle doktora sordu : “Hemen mi öleceğim ?” Küçük doktoru yanlış anlamış, ablasına vücudundaki bütün kanı verip, öleceğini sanmıştı.

“Bir insan hakkında, başkalarının onun için söylediklerinden çok, onun başkaları için söylediklerine bakılarak fikir edilebilir.”

A DİYEN B DE DEMELİ

Öğretmenin sınıfta bir çocukla sorunu varmış. Öğretmen, “A, de” diyormuş, çocuk kafasını kaldırıyor, öne arkaya sallıyor ve dudaklarını birbirine yapıştırıyormuş. Öğretmen bir gün yine sabırla başlamış ve “Sen çok iyi bir çocuksun, lütfen A de. Bu sana zarar vermez, demiş. Ama çocukta tek cevap boş bir bakış olmuş. Birkaç başarısız denemeden sonra öğretmenin en sonunda sabrı taşmış ve “A de a de” diye bağırılmış. Fakat çocuğun cevabı sadece “ıh...ıh...ıh” olmuş. Bunun üzerine öğretmen çocuğun babasını çağırmış. Beraberce küçük çocuğun A demesini istemişler. Sonunda çocuk pes etmiş ve herkesi şaşırtarak net ve güzel bir A sesi çıkarmış. Öğretmen bu pedagojik başarı karşısında şaşırılmış ve bağırılmış : “Maşallah, ne kadar mükemmel şimdi de B de.” Fakat çocuk sert bir şekilde karşı çıkarak küçük yumruğunu masaya vurarak şöyle demiş : “Bu kadarı yeter. A dediğimde bana ne olacağını biliyordum. Peşinden B dememi, daha sonra bütün alfabeyi tekrar etmemi, daha sonra okumamı, yazmamı ve aritmetik yapmamı isteyecektiniz. Başından beri bunun için A demek istemiordum.”

“Büyücüler inanç sayesinde fizikçilerin hakikat sayesinde yaptıklarından daha fazlasını yaparlar.”

VESİKALIK FOTOĞRAF

Temel, bir devlet dairesinde işe girmek ister. Başvuru için Temel'den 12 adet vesikalik fotoğraf isterler. Temel nerede fotoğraf çektireyim diye düşünürken aklına arkadaşı dursun gelir. Dursun'un yanına giden Temel:

—Dursun benim 12 tane vesikalik fotoğrafa ihtiyacım var sen çekebilir misin?

Dursun : “Olur çekeyim, ancak sen git bahçeye göğüs hizana kadar çukur kaz.”

Dursun'un bu sözü üzerine temel bahçeye çukur kazmaya gider. Bir süre sonra bahçeye gelen Dursun, Temel'in 12 tane çukur kazdığını görünce şaşırır ve kızarak şöyle der:

—Sen niye 12 tane çukur kazdın! Ben 12 tane fotoğraf makinesi getirmişt看.

“Bir insan söylediklerinden çok söylemedikleriyle insanlaşır.”

KAPLUMBAĞA

Kaplumbağaların çok uzun yaşadıkları bilinir. Kaplumbağalar bir gün piknik yapmaya karar vermişler. Yer olarak dağı seçmişler. Hazırlıklara başlamışlar. 10 yıl geçmiş, 20 yıl geçmiş, 30 yıl geçmiş hazırlıkları bitirmişler. Yola çıkmışlar. 10 yıl geçmiş, 20 yıl geçmiş, 30 yıl geçmiş, 40 yıl geçmiş, 50 yıl geçmiş, 100 yıl geçmiş, 150 yıl geçmiş dağa varmışlar. Yemekleri hazırlamaya başlamışlar. 10 yıl geçmiş, 20 yıl geçmiş, 50 yıl geçmiş hazırlıklar bitmiş. Tam yiyecekler gazoz açacağı yok. Ne yapacağız, ne yapacağız? Yaşlılardan biri “Gençlerden biri gidip alsın, ben dayanamam !” demiş. Gençlerden biri seçilmiş. “Ama ben gelmeden yemeyin !” demiş. Yola çıkmış. 10 yıl geçmiş, 20 yıl geçmiş, 30 yıl geçmiş, 50 yıl geçmiş, 100 yıl geçmiş, 150 yıl geçmiş, 250 yıl geçmiş artık yaşlı kaplumbağalardan biri “Ben dayanamayacağım, yiyeceğim !” demiş. Tam ilk lokmayı yerken çalılıklar sallanmış, genç kaplumbağa çıkarak ne dese iyi ? “Biliyordum yiyeceğinizi, gitmiyorum işte !”

“Takdir görmeyen hayal güçlerimiz, zamanla midemizde ülser yapar.”

BİLİM ADAMI

Temel bilim adamıdır, bulduğu yeni keşfin (fare kapanı) patent hakkını almak için Dursun'a gitmiş. “Ula Dursun, ha bunun telif hakkını bana ver bakayım !” demiş. Dursun “Hele dur bakalım, icadı bana anlat !” demiş. “Tamam !” demiş Temel ve başlamış anlatmaya : “Bak şimdi Dursun, fare şu ufak köprüünün üstünden geçecek, köprüünün sonuna gelecek, jiletin arkasındaki peyniri almak için yerde duran jiletin üstüne gelecek, jilet kafasını kesecek ve fare ölecek !” demiş. Dursun “Olmaz !” demiş ve eklemiş : “Bu jilet sağa sola hareket etmiyor ki, farenin kafasını kessin !” Temel de “O zaman bu kapanın üstünde biraz daha çalışayım !” demiş ve kapanı alıp gitmiş. Aradan bir gün geçmiş. Temel yine Dursun'un yanına gelmiş ve “Ula Dursun, bu sefer yaptım fare kapanını, ver patent hakkını !” demiş. Dursun kapana bakmış, kapan aynı kapan. Sadece peynirin olmadığını görmüş ve Temel'e “Anlat bakayım nasıl yaptun onu ?” demiş. Temel başlamış anlatmaya : “Bak Dursun! Fare köprüyü geçecek, jiletin üstüne gelince bakacak ki peynir yok, çok şaşırarak ve Allah Allah diyerek kafasını sağa sola sallayacak ve ölecek !”

“Bir şair için en büyük trajedi anlaşılmadığı halde hayran olunmaktır.”

KURUSIKI SİLAH

FBI eleman alımı için duyuru yapar. 3 kişi başvurur. FBI binasında adayların hepsiyle tek tek görüşmeler yapılmaktadır. İlk adam içeri alınır ve şu sorular sorulur : “Karını seviyor musun ?” “Evet, efendim !” “Ülkeni seviyor musun ?” “Evet, efendim !” “Pekâlâ, biz karını da getirdik. Şu anda yan odada.” Ve masanın üzerine bir tabanca koyar. “Şimdi odaya gir ve karını öldür !” Adam silahı alır, yan odaya geçer. 5 dakika hiç ses duyulmaz. Adam tekrar ilk odaya geri döner. Kravatı gevşemiş, ter içinde kalmıştır. “Yapamayacağım efendim !”der. Ve orayı terk eder. İkinci adam içeri alınır. Aynı sorular sorulur, aynı cevaplar... Ona da içeri girip karısını öldürmesi söylenir. Adam da yapamayacağını söyler ve ayrılır. Son adam Temel girer. Aynı sorular, aynı cevaplar... Ona da içeri girip karısını öldürmesi söylenir. Temel içeri girer. 5-10 saniye sonra içeriden silah sesleri gelmeye başlar : BAM BAM BAM ! Derken kısa sessizlik ve ardından gürültülü bir cam kırılması duyulur. Adamlar içeri girerler, temel biraz terlemişti. FBI personeli sorar : “Ne oldu ?” Temel cevaplar : “Efendim, bana verdiğiniz silah kurusiki çıktı, o yüzden karıyı candan atmak zorunda kaldım.”

“Sevgi prensibimiz, düzen temelimiz, ilerleme amacımızdır.”

SINAV

İki laz imtihanda yan yana otururlar. Temel sorulara bakar, cevap yazamayacağını anlayınca boş kâğıdı verip dışarı çıkar. Arkadaşını bekler ve imtihan biter. Temel “Ula Dursun ! İmtihanın sonuna kadar bekledun...Ne ettun ?”diye sorar. Dursun “ Boş kağıt verdum !” deyince Temel Dursun’a “Ben boş kağıt verdum, sen de boş kağıt verdun, aklıma ne geldi ? Biliy musun ? İkimizde yan yana oturiyduk. Sakın öğretmen kopya çektiler diye bizi sınıfta pırakmasun !”

*“Roma neden yıkıldı sorusuna Çiçero’nun cevabı:
-Çok ve güzel konuştuk, fakat bilgisizdik!”*

DEĞİŞTİREBİLECEĞİN VE DEĞİŞTİREMEYECEĞİN ŞEYLER

Brenda’yla ilk buluşmamızda bana “ ipin ucunda” olduğunu söylemişti.

Eski kocası kıtalar arası yolculuk yapıyordu. Çocuklarıyla iletişimi yoktu. Onlara para gönderemiyordu. Brenda hem paraya ihtiyacı olduğundan hem de sevdiğinden kendini çalışmaya adanmıştı. Basit bir sekreterlik işinden asistanlığa kadar yükseldi. Ama onun kariyeri boyunca hep yanında olan bir şey vardı: stres.

İki çocuğu vardı. Oğlu gençlik dönemini boşa harcıyordu. Serserilerle takılıyordu. Kızı ise uyuşturucuya başlamış ve üniversiteyi bırakmıştı. Brenda bunu anlayamıyordu. Onlarla hep ilgilenmiş ve toplumda saygın kişiler olarak yetiştirmeye çalışmıştı. Nerede hata yaptığını bir türlü anlamıyordu. Daha fazla ne yapabilirdi? Bu sorular onu derin bir yetersizlik duygusu içine sürüklüyordu.

Stres ve korku Brenda’nın sağ elinde bir titremeye yol açmıştı. İlginç bir şekilde titreme sadece sağ elindeydi ve sadece insanların onu yazı yazarken izlediği zaman ortaya çıkıyordu.

O zaman kaçmak ve saklanmak istiyordu. Doktorlar bu titreme için fiziksel bir neden bulamamışlardı.

Brenda ciddi bir şekilde hem çalışıyor hem de annelik yapıyordu. Bu onun stresini daha da artırıyor. Eğlenmek için ne yaptığını sorduğumda cevabı basitti.:“hiç bir şey”. Daha önce eğlenmek için ne yaptığını sorduğumda, uzun zamandır eğlenemediğini söyledi bana. Ona çocukluğunda eğlendiği bir şeyi hatırlamasını istediğimde çok ilginç bir şey olmuştu.

Parkta salıncakta sallandığını hatırladı. Ona gözünü kapamasını ve hayal etmesini söyledim. Cimlerin kokusunu tarif etti. Salıncakta ileri geri sallanmanın keyfi yüzünden okunuyordu. Birisinin salıncağı iterken ne kadar eğlenceli olduğunu söyledi. Kendini özel hissetti. Sanki biri ona güven veriyor destek oluyordu.

Ona Garfield’in salıncakta tek başına oturduğunu ve ona şunları söylediğini gösterdim: “Hayatta bazen küçük itmelere ihtiyaç duyarım.” Salıncaklar, yaşam gibi yukarı aşağı ileri geri hareket ederler. Bazen bizim kontrolümüzde olmayan dışardan etkilere bir şey yapamayız. İpin uzunluğu, salıncağı iten kişinin gücü, ipin dayanıklılığı gibi. Genelde daha çok sallandıkça daha iyi uyum sağlarız salıncağa. İleri gideriz ama yine dengeye geliriz. Bu onun özelliğidir.

Brenda’nın yaşamı da böyleydi. Değiştirebileceği şeyler ve değiştiremeyeceği şeyler vardı. Düşüncelerini ve duygularını değiştirebileceğini ona anlatmak için yakında bir parka gitmesini ve günün belli bir vaktini orda sallanarak geçirmesini istedim.

Bir sonraki randevumuzda bana şunları söyledi: “Bana ne söylemek istediğinizi anladım. Birinin bana şunu söylediğini duydum: ‘İpin ucuna geldiğinizde, artık düğüm atıp bir salıncak yapma zamanıdır.’”

"Doğduğumuz andan itibaren ölmeye başlarız. Bazıları işlerini (ölmek) diğerlerinden önce yaparlar. Tek yapabileceğimiz şey hayatımızdan zevk alarak yaşamaktır."

DİREKT VE İNDİREKT YAKLAŞIMI KARŞILAŞTIRIN

FİLOZOF DİYOJEN

Dünya nimetlerine ehemmiyet vermeyen yaşayışı ve felsefesiyle ünlü filozof Diyojen, bir gün çok dar bir sokakta zenginliğinden başka hiçbir şeyi olmayan kibirli bir adamla karşılaşır. İkisinden biri kenara çekilmedikçe geçmek mümkün değildir. Mağrur zengin, hor gördüğü filozofa: "Ben bir serserinin önünden kenara çekilmem" der. Diyojen, kenara çekilerek gayet sakin bir şekilde şu karşılığı verir:

- Ben çekilirim!!

Diyojen “Sensin salak” diyerek yanıt verseydi direkt yaklaşımı kullanırdı. “Ben çekilirim” diyerek indirekt yaklaşımı kullanmıştır.

"Bilincimize çıkaramadığımız şey, hayatta karşımıza yazgı olarak çıkar."

AKIL VERGİSİ

İşte indirekt yaklaşıma başka bir örnek daha:
Dostlarından biri, Fransız kralı 15. Lui' ye:

- Majesteleri, akıl vergisi almayı hiç düşündünüz mü?
- Hiç kimse budalalığı kabul etmeyeceğine göre, herkes böyle bir vergiyi seve seve öder. Kral, alaylı alaylı gülerek:
- Hakikatten enteresan bir fikir, cevabını vermiş. Bu buluşunuza karşılık, sizi akıl vergisinden muaf tutuyorum.

"Hepimizin içindeki doğal iyileştirici güçler en kuvvetli iyileştiricidirler."

BÜYÜK KULAKLAR

İşte sevdiğim bir indirekt yaklaşım örneği daha:
Kulaklarının büyüklüğü ile ünlü Galile' ye hasımlarından biri:
- Efendim, kulaklarınız, bir insan için biraz büyük değil mi? Galile:
- Doğru, demiş. Benim kulaklarım bir insan için biraz büyük ama, seninkiler de bir eşşeğe göre fazla küçük sayılmaz mı?

"Başarı çoğu zaman doğru yolda atılmış yanlış bir adımla gelir."

FİLLER

Her milletten öğrencilere ödev vermişler, "Filler üzerine yazın !" diye. Fransızlar "Fillerde cinsel yaşam", Çinliler "fil pişirmenin bin yolu", İngilizler "safari de fil avlama teknikleri", Almanlar "filler ve fillerin Alman dil ve kültürüne etkileri", Amerikalılar "daha büyük ve görkemli fil nasıl yetiştirilir ?", Brezilyalılar "fillerle karnavalda samba yapma metotları", Türkler ise "ne olacak bu fillerin hali ?"

"Bizden önce olup bitenler ve bizden sonra olup bitecekler, içimizde olup bitenlerle karşılaştırıldığında önemsizdir."

BİR TANE MERMİ

Temel ve arkadaşları kırdaki piknik yaparken tabancalarıyla birkaç kutu mermi atarlar. Olay yerine jandarma ekipleri gelir. Temel jandarma ekibine "Komutanım, şardolsun bi dane mermi atmaduk !" der. Komutan inanarak gider. Arkadaşlarından birisi Temel'e sorar : "Ula Temel, böyle yalana habole yemin edulur mi ?" Temel cevap verir : "E uşaklar, ben oğa bi dane mermi atmaduk dedum. On kuti atmaduk demedum ya !"

"Problemi yaratan beyinle problemi çözmek mümkün olmaz."

FİŞLER

Nenesi, ilkököl birinci sınıfa giden oğlu Temel'in gözleri kapalı yazmaya çalıştığını görünce aralarında şu konuşma geçer: Uşağım, ne yapaysun ?" "Fişlerimi yazayırım nene !" " Haçan niçün közlerin kapalı yazayısın ? Ha buni pakarak yazsana !" "Neneçüğüm, öğretmen pize fişleri bir yere pakmadan yazun dedi."

" Hayat bir kere yaşandığı için yargılamaz. "

EN GERİDEKİ ADAM

O sabah acelem yoktu. Tramvaydan indim, yavaş adımlarla etrafı izleyerek yürümeye başladım. Bu esnada gözüme önümde yürüyen ve benimle birlikte tramvaydan inen üç kişi takıldı. En öndeki sanki arkasından biri kovalıyormuş gibi hızlı adımlarla yürüyordu. Arkasından gideni bir hayli geride bırakmıştı. Kendi kendime:

“Bu **adam** hayatta mutlaka başarılı olur.” diye düşündüm.

Onun arkasından giden, sakın adımlarla ilerliyordu.

“Belki bu **adam** da hayatta bir şeyler başarabilir.” diye mırıldandım.

En arkadan giden ise sanki nereye gideceğini bilmiyormuş gibi sallana sallana ve etrafı seyrederek yürüyordu. Onun içince: “İşte!” dedim, “Hayatta hiçbir işe yaramayacak bir serseri!”

Derken aklıma bir şey geldi. Ben bu adamların her üçünün de gerisindeydim!

Evet, başkalarının hâli ile uğraşan kendi hâlini göremez. Başkalarının kusurunu araştırmak, insanı kendi kusurlarını görmekten alıkoyan çok çirkin bir hastalıktır.

"Bizi öldürmeyen bizi güçlü kılar."

SAFİM BELLİ OLSUN!

Rivayet odur ki, Nemrut İbrahim peygamberi (as) ateşe atacağı zaman herkesten ateşe odun taşımalarını istemiş. Bundan maksadı da Hazreti İbrahim'e düşman olanlarla O'na taraftar olanları tespit etmekmiş. Herkes olanca gücüyle ateşe odun taşırken, küçük bir karınca ağzına aldığı bir damla suyla yola koyulmuş. Karıncayı görenler, nereye gittiğini sorduklarında, “İbrahim'in ateşini söndürmeye gidiyorum.” demiş. Etrafindakiler karıncaya alaycı gözlerle bakmışlar ve “Senin gücün o ateşe kadar yürümeye yetmez. Hem ateşe ulaştan da alevleri gözleri bulan bu ateşi senin bir damla suyun mu söndürecek?” diye sormuşlar. Bahtiyar karınca hepimize ders olacak şu cevabı vermiş: “Bu suyun ateşi söndüremeyeceğini ben de biliyorum. Ama bir Allah dostuna yardım etmenin, böyle bir zamanda safını **belli** etmenin şerefi bana yetmez mi?”

"İnsana bir uzmanlık öğretmek yetmez. Bununla insan, doğrusunu isterseniz, işe yarar bir makine olur; ama tam, eksiksiz bir kişilik kazanamaz. Elde edilmeye değer bir şeye coşkunlukla yönelmesi gerekir onun. Bir güzellik ve iyilik duygusu edinmelidir. Yoksa, insan uzmanca bilgileri ile dengeli bir biçimde gelişmiş bir insandan çok iyi eğitilmiş bir köpeğe benzer."

FİDAN ÇUKURU

Temel arkadaşlarıyla fidan çukuru açıyormuş, bir grup da açılan çukurları fidan dikmeden kapatıyormuş. Bu işten pek bir şey anlamayıp soranlara Temel şöyle cevap veriyormuş : “Bi grup daha vardı, onlar da fidan tikiydi, bucün celmeduler, piz de pizum işler ceri kalmasun tiye çalışıyırız.”

" Seni diğerlerinden farksız yapmaya bütün gücüyle gece gündüz çalışan bir Dünya da, kendin olarak kalabilmek, dünyanın en zor savaşını vermek demektir. Bu savaş bir başladı mı,artık hiç bitmez.!"

FORD'DAN İŞ İSTEYEN GENÇ

ABD’de işsiz bir genç, otomotiv sanayiinin öncüsü ünlü işadamı Henry Ford’tan iş istemek için bürosuna gider. Sekreterden 8 ay sonraya güçlkle randevu alabilir. Randevu günü büroya gelen genç, sekretere iş görüşmesi için randevusu olduğunu söyler. Sekreter der ki : “Ford şu anda dışarı çıkıyor. Onu takip edin lütfen !” Bir arabaya biner Ford. Genç de yanındadır. Yol boyu hiç konuşulmaz. Arabadan inip büyük bir mağazaya doğru yürürler. Kapıdakiler Ford’u büyük bir saygıyla karşılarlar. Birlikte mağazayı gezdikten sonra aynı şekilde 2,3,4,5 büyük mağazayı daha gezerler ve ardından dönüş için tekrar otomobile binilir. Genç daha fazla dayanamaz ve sorar : “Sayın Ford, benimle iş görüşmesi yapmayacak mısınız ?” “Ya demek öyle? Pekiyi o halde !” der Ford ve arabayı durdurup kahramanımızın inmesini ister. Genç arabadan indikten sonra Ford oradan hızla uzaklaşır. Orası şehirden uzak تنها bir yerdir. Gencin cebinde hiç para yoktur. Sinirli şekilde söylenerek yürümeye başlar. Nedne sonra kan ter içinde evine gelir. Bir taraftan da düşünür : “Mutlaka bir ders vermek istedi. Ama ne ?” Günlerce düşünüp gizli mesajın ne olduğunu çözmeye çalışır. Genç bir gün hızla yerinden kalkar: Ford’la ilk ziyaret ettikleri mağazaya koşar. Genci gören mağaza yetkilileri ayakta karşılarlar, ona büyük bir saygı ve iltifat gösterirler. Her sorusuna sanki karşılarında Ford varmış gibi nezaketle cevap verirler. Genç mağaza yetkililerine “Ürünlerinizi pazarlamak istiyorum !” der. Mağaza yetkilileri “Buyurun, istediğiniz kadar alıp satın, parasını sonra ödeyin !” derler. Genç aynı şekilde 2,3,4,5. mağaza yetkilileriyle anlaşır. Bundan büyük yardım mı olur bir insan için? Sonra tutun tutabilirsiniz... Kahramanımız 5 yıl içinde ABD’nin en iyi iş adamlarından biri olur. “Eh, Ford’u bir ziyaret edeyim de kendisine teşekkürlerimi sunayım artık !” diye düşünür. Gidip Ford’un sekreterine söyler söylemez, aldığı cevap enteresandır : “Buyurun efendim, Ford sizi bekliyor.” Ve Ford şunu söyler : “Aynı yerde arabadan indirdiğim ne ilk kişisiniz, ne de son. İçlerinden bir tek siz anladınız ne demek istediğimi... O günden beri hayranlıkla takip ediyordum sizi !”

" Biz insanlar yaratılıştan anlamı olmayan bir dünyaya fırlatılma talihsizliğini yaşamış olan anlam arayan yaratıklar gibi görünüyoruz. En büyük görevlerimizden biri yaşamı destekleyecek kadar sağlam bir anlam icat etmek ve bu anlamı ortaya koymadaki kişisel katkımızı inkar etme şeklindeki hileli manevrayı gerçekleştirmektir."

SARI ÖKÜZÜN HAZİN VE DÜŞÜNDÜREN HİKÂYESİ

Eski zamanlarda bir otlakta öküz sürüsü yaşarmış. Yaşarmış yaşamalarına ama civardaki aslanlar bir türlü rahat bırakmazmış onları. Hemen her gün saldırırlarmış bu sürüye. Öküz dediğin öyle yabana atılır bir hayvan değil ki, bir araya toplandılar mı kolayca def etmesini bilirlermiş o koca aslanları. Gerçi bir iki sıyrık alırlarmış ama yine de boyun eğmezlermiş aslanların zorbalığına... Gün geçtikçe aslanları almış bir endişe. Ancak tavşan, fare gibi küçük hayvancıklarla beslenir olmuşlar. Gitgide güçten düşmüşler. Eee, aslan bu; hiç fareyle doyar mı? “Herhalde bize bu otlığı terketmek düşüyor! demiş aslanlardan birisi. “Evet !” diye tasdik etmiş diğerleri. “Nereye gideriz ?” diye düşünürlerken “Bir dakika !” diye ses duymuşlar gerilerden. Herkes dönüp bakmış sesin geldiği tarafa. Sürünün en çelimsiz ama kurnaz mı kurnaz ferdi olan Topal Aslan’mış söze atılan. “Hayır !” demiş, “Hiçbir yere gitmiyoruz. Siz bana bırakın, ben hallederim bu işi !” İnanmamış kimse ona ama “Haydi bir fırsat verelim, ne çıkar ?” diye düşünmüşler. O da almış beraberine bir iki aslan, gitmiş öküzlerin yanına. Beyaz bayrak çekmeyi de unutmamış. Öküzlerin lideri olan Boz Öküz başta olmak üzere beş irikıyım öküz yaklaşmış onlara. Sormuşlar ne istediklerini. Topal aslan başlamış konuşmaya. Bir yandan da Boz Öküz’ün sivri ve kocaman boynuzlarına bakıp ürperiormuş. “Saygıdeğer öküz efendiler !” diye başlamış lafa. “Bugün buraya sizden özür

dilemeye geldik. Biliyorum sizleri çok defa incittik, kimbilir kaçınızda şu pençemin izi vardır. Ama inanın bunların hiçbirini isteyerek yapmadık. Biliniz ki, biz aslanlar barışçı bir milletiz. Hele öküzlerle hiçbir alıp veremediğimiz olamaz. Ancak evet, size defaatle saldırdık ama niye biliyor musunuz? Hep o sizin aranızdaki Sarı Öküz yüzünden! Onun rengi öyle sizinkiler gibi değil ki! Gözümüzü kamaştırıyor, aklımızı başımızdan alıyor. Onu gördük mü ne kadar barışsever olduğumuzu unutuyor size saldırıyoruz ve sürünüze zarar veriyoruz. Yoksa bizim sizinle hiçbir alıp veremediğimiz yok. Olamaz da zaten! Çağdaş bir dünyada bu tür şeyler bizim gibi aslanlara yakışır mı? Biz barış için varız. Fakat şu Sarı Öküz yüzünden hepiniz zarar görüyorsunuz. Bir türlü hayatınızdan emin, rahat rahat otlayamıyorsunuz; belki geceleri bile bizim kükrememiz sizin uykunuzu kaçırıyor. Bunların hepsi sarı Öküz'ün suçu... Verin onu bize, siz kurtulun, biz de barış içinde yaşayalım !" demiş. Boz Öküz diğer önde gelenlerle görüşmek üzere geri çekilmiş. Hepsi de sıcak bakmışlar bu teklife. Bir tek yaşlı Benekli Öküz "Olmaz !" demiş ama kimseye dinletememiş sesini. Zavallı Sarı Öküz kurban edilmiş aslanlara. Hepsi birden saldırmışlar zavallı öküzün üzerine. Bir iksini fırlatmış üstünden ama bitkin düşmüş az sonra. Çırpınmış, haykırmış, yardım istemiş, yalvarmış ama yokmuş onu işiten. Diğerleri üzölmüşler üzölmesine, fakat elden ne gelir ki ? Bütün sürünün selameti için bir öküz... Gerekliymiş bu...Hakikaten de günlerce sürüye hiçbir saldırı olmamış. Huzur içinde geçer olmuş günleri. Ama aslan milleti bu, ne kadar sabreder ki ? Hele öküz etinin tadını aldıktan sonra. "Acıktık !" demişler Topal Aslan'a, daha birkaç hafta bile geçmemişken... O da yine almış yanına birkaçını, bir defa daha gitmiş Boz Öküz'ün yanına. "Merhabalar !" diye girmiş söze : "Gördünüz ya, biz aslanlar ne denli uysal bir milletiz. Doğru kararınız için sizi bir daha kutlamak isterim. Siz de huzur içindesiniz, biz de. Ne mutlu! Yalnız buraya bunları söylemek için gelmedim. Büyük bir problemimiz var." "Nedir ?" demiş Boz Öküz merakla. "Şu sizin Uzun Kuyruk !" demiş Topal Aslan, "Öyle uzun bir kuyruğu var ki, nereden baksak görünüyor. O kuyruğunu salladıkça bizim de aklımız başımızdan gidiyor. Gözümüz dönüyor, sürüye saldırmamak için kendimizi zor tutuyoruz. Hâlbuki siz öyle mi ya, hepiniz normal kuyruklusunuz. Bir onun suçu yüzünden korkarım hepiniz zarar göreceksiniz. Gelin verin onu bize, bu mevzuyu burada kapatalım. Eskisi gibi barış ve sevgi içinde iki taraf da hayatını sürdürsün." Boz Öküz yine istişare yapmış sürünün ulularıyla. Yine sadece Benekli Öküz olmuş karşı çıkan. Hepsi de "Verelim gitsin !" demişler. İstişare daha kısa sürmüş bu defa. Dışlanmışlar Uzun Kuyruk'u sürüden. Saatler sürmüş zavallının çırpınışları ama sonunda o da yenik düşmüş aslanlara. Tekrar tekrar yaşanmış bu olanlar...Her geçen gün daha da semirmiş aslanlar...Alabildiğince güçlenmişler. Öküzlerse her geçen gün daha da zayıflamışlar, seyreltikçe seyrelmişler. Aslanlar küstahlaştıkça küstahlaşıyormuş. Artık bir sebep bile söyleme gereği duymuyorlarmış. "Verin bize şu öküzü yoksa karışmayız !" derlermiş sadece. Zavallı öküzlerin "Hayır !" diyebilecek güçleri kalmamış. Hepsi birer birer can veriyorlarmış aslanların pençesinde. Boz Öküz'de aralarında olmak üzere birkaçı kalmış en sona. "Ne oldu bize, ne zaman kaybettik bu harbi aslanlara karşı, oysa ne kadar da güçlüydük ?" diye sormuş biri Boz Öküz'e Boz Öküz gözleri nemli ve sesi pişmanlıkla titreyerek şu ibretli cevabı vermiş : " Sarı Öküz'ü verdiğimiz gün kaybettik bu harbi..."

" Anlamsız bir dünya'ya biz bir şeyler katmadığımızda, onunda bize verecek şeyi yoktur."

TERMOMETRE İLE TERMOSTAT

Termometre, ısıyı ölçer. Ölçtüğü ısı ile ilgili hiçbir şey yapmaz, yani kayıtsızdır. Oysa termostat; ısıyı ölçmekle kalmaz, ona göre tepki verir. Isı çok yüksekse, termostat ısıtma işlemini sonlandırır; düşükse, ısıtma işlemini yeniden başlatır. Termometre edilgin, ama

termostat etkin bir aygıttır. İkisinin de konusu ısı olmasına karşın, ısı karşısında sadece termostat tepki verir.

Kimi kişiler, termometre gibidirler; kendilerine zarar verecek şeylere bile karışmazlar.

Karşılaştıkları sorun ve zorluklarla ilgili bir şey yapılabileceğine inanmazlar. Bir çözüm yolu bulmazlar, yaşamı sadece seyrederler. Kimi kişiler ise, termostat gibidirler. Onlar, güçlüklerle karşılaştıklarında hemen harekete geçerler. Bir çözüm yolunun bulunacağına hep inanırlar. Tepki gösterir, kararlar alır, harekete geçerler.

"Hayat kendini bulmakla alakalı değildir. Hayat kendini yaratmakla ilgilidir."

M A Z E R E T

Uyuşturucu bağımlısı adamın hayatının büyük bir bölümü hapisanelerde geçer. Hapiste olmadığı zamanlarda bile, eviyle ve çocuklarıyla ilgilenmez. İki oğlu, anne ve baba terbiyesinden yoksun olarak büyürler. Oğullardan biri, baba gibi uyuşturucu bağımlısıdır ve hapisanede yatmaktadır. Diğer büyük bir şirketin genel müdürüdür.

Olay gazetecilerin dikkatini çeker ve bu adamla röportaj yapmaya giderler. Röportaj sırasında adam, oğullarına asla farklı bir muamele yapmadığını söyler, çünkü ikisiyle de ilgilenmemiştir. Gazeteciler, önce hapistekini ziyaret ederler ve ona, niçin bu durumda olduğunu sorarlar. Cevap üzücü ve o kadar da açıktır: **"Babamı tanıyorsunuz, başka ne olabilirdim ki?"**

Olayın en çarpıcı yanı ise, şirket yöneticisi olanın düşüncesidir. Gazeteciler onunla da röportaj yaparlar ve ona da nasıl bu duruma geldiğini sorarlar. Cevap çok ilginçtir: **"Babamı tanıyorsunuz, başka ne olabilirdim ki?"**

" Gerçek bazılarımızın onsuz yaşayamayacağı bir yanılsamadır "

BUGÜN NE YAPTINIZ; NE YAPMADINIZ?

Bugün; kalbiniz 103.389 kez attı, 23.040 kez nefes alıp verdiniz, 124 metreküp havayı ciğerlerinize doldurdunuz, bir kilo ağırlığında yemek yediniz, iki litreye yakın su içtiniz, yarım litre ter çıkarttınız, 450 tonluk enerji ürettiniz, ortalama 4.800 sözcük konuştunuz, 750 kasınızı çalıştırdınız vb. Peki, kendinizi geliştirdiniz mi?

" Ölüm daha fazla olasılığın olanaksızlığıdır "

T E Ş E K K Ü R L E R ...

Ağır işlerde çalışan işçilerin, işleri hakkında ne düşündüklerini incelemek üzere araştırmayı yürüten bir görevli, inşaat alanına gönderilir. İlk işçiye yaklaşır ve sorar: "Ne yapıyorsun?" "Kör müsün, ne yaptığımı görmüyor musun?" diye öfkeyle bağırır işçi. "Bu parçalanması imkansız kayaları, ilkel aletlerle kırıyor ve patronun emrettiği gibi bir araya yığıyorum. Cehennem sıcaklığında kan ter içinde kalıyorum. Bu çok ağır bir iş, ölümden beter." Görevli hızla oradan uzaklaşır ve çekinerek ikinci işçiye yaklaşır, aynı soruyu sorar. İşçi cevap verir: "Kayaları mimari plana uygun bir şekilde yerleştirilebilmeleri için, kullanılabilir şekle getirmeye çalışıyorum. Bu ağır ve monoton bir iş, ama karım ve çocuklarım için para gerekli. Sonuçta bir işim var, daha da kötü olabilirdi." Görevli, üçüncü işçiye doğru ilerler ve sorar: "Görmüyor musun?" der işçi, "Mükemmel bir bina yapıyorum!" Hikayenin ilginç tarafı, her üç işçinin de aynı işi yapıyor olmaları...

Tembele yumurta ver, senden onu soymanı ister.

(Litvanya Atasözü)

ALGIDA SEÇİCİLİK...

Genç bir çiftçi, hayatında ilk defa şehre inmişti. Gökdelenlerin yüksekliği ve insanların çokluğundan, şaşkına döndü. Kalabalık bir bulvarda yürürken, kulağına aşına bir sesin geldiğini zannetti. “Evet, bu bir cırcır böceğiydi!” Ses, büyük bir mağazanın önündeki çalıların arasından geliyor gibiydi. Bunun üzerine, bu büyük çalı kümesine yönelip bakınmaya başladı. Bir mağaza görevlisi dışarı çıkıp: “ Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. “Hayır, teşekkür ederim.” dedi genç adam. “Sadece şurada bir cırcır böceğinin sesini duyduğumu sandım.” “Hayır” dedi görevli, “Burada dediğinizden bulunmaz.” Genç çiftçi, cırcır böceğini buluncaya kadar sesi takip etti, onu eline aldı ve “Tamam, işte burada!” dedi. Genç adam, bu çalının önünden her saat binlerce insanın geçmesine karşılık, cırcır böceğini duyanın bir tek kendisinin olmasına çok şaşırılmıştı. Bunun üzerine küçük bir deneme yapmaya karar verdi. Elini cebine atıp bir çeyrek çıkardı ve havaya attı. Paranın kaldırırma vurduğu anda, düşen bozukluğu aramak için yürümekte olan, tam 6 yaya durdu!

"İyi veya kötü diye bir şey yoktur, ancak düşünüş iyi ve kötüyü yaratır."

DAĞ KÖYLÜLERİ

Dağ köylüleri; bir dağa tırmanacakları zaman, önlerine bakarak yola koyulurlar. Başlarını kaldırıp da, çıkacakları en yüksek tepeye hiçbir zaman bakmazlar. Başlangıçtaki böyle bir bakış, insanın soluğunu kesebilir. Gözlerini daha çok yere dikmişlerdir ve biraz ilerisini kollayarak ilerlerler. Bu ağır ve emin gidiş, onları yavaş yavaş tepeye çıkartmaktadır. Varmak istedikleri tepeye ulaştıkları zaman; pek de zahmet çekmeden aştıkları mesafeyi, ayaklarının altında kalan uçurumu seyretmek, onlar için çok zevkli olur...

Asla umutsuzluğa düşmem, çünkü her yenilgi ileriye doğru atılmış yeni bir adımdır.

(T. Edison)

SINIRLAYICI TUTUM!

Bir deniz akvaryumunda vahşi bir “Barracuda” balığı birden uskumrulara saldırmaya çalışır, ama aradaki cam bölme buna engel olur. Burnunu defalarca cam bölmeye çarptıktan sonra, balıklara saldırmaktan vazgeçer. Sonra aradaki cam bölme kaldırılır. Ama “Barracuda”, cam bölmenin önceden durduğu yere kadar yüzer ve orada durur. Bölmenin hala orada olduğunu düşünür!

Birçok insan da böyledir; hayali bir engele ulaşana kadar ilerler, ama sonra kendi dayattıkları sınırlayıcı bir tutum yüzünden dururlar.

" Hayatı yaşamamanın iki yolu var. Biri hiçbir şey mucize değilmiş gibi yaşamak... Diğeri her şey mucizeymiş gibi yaşamak."

BİZ BÖYLEYİZ!

Hızlı başlayıp, yavaş bitiriyoruz.

Teorik düşünmeyi sevmiyor, pratik yaklaşımlarla işin kolayına kaçıyoruz.

Kolay vazgeçiyoruz.

Kurallara göre oynamak yerine, kuralları kendimize uydurmaya çalışıyoruz.

İşbirliğine açık değiliz.

Başkalarının başarısını çekemiyoruz.

Başarılarla sahip çıkıp, başarısızlıkları başkasına yüklüyoruz.

Araçlarla, amaçları birbirine karıştırıyoruz.

“Biz” yerine, “Ben”i ön plana çıkarıyoruz.
Bilgiyi saklıyor, paylaşıyoruz.
Unvana, diplomaya, rütbeye çok önem veriyoruz.
Zamanımızı organize edemiyor ve organize olamıyoruz.
Hatalara direnç gösteriyoruz.
Duygusal bir toplumuz, fakat duygularımızı yönetemiyoruz.
Söylemiyor, söyleniyoruz.
Dedikodu yapmayı seviyoruz
İlke ve değerlere önem vermeden, tutarsızlığı benimsiyoruz.
Sorgulayıcı değil, suçlayıcı davranıyoruz.
Çekişmeyi, itişip kakışmayı seviyoruz.
Çekingeniz. Araştırma yerine, “Adamlar yapmış!” demeyi çok seviyoruz.
İletişimden anladığımız, sadece konuşmak ve tartışmak.
Merkeziyetçi ve mevzuatçıyız.
Eleştirilmeyi hiç sevmiyoruz, fakat biz sık sık yapıyoruz.
Kısa vadeli çözüm ve yaklaşımları tercih ediyor, fakat uzun vadeli sorunlar yaşıyoruz.
Yeniliğe karşı dirençliyiz. Değişimi sevmiyoruz.
Çalışmayı sevmiyor, çalışmadan başarılı olmanın yollarını arıyoruz.
Sınav ve okulu başarısını, hayat başarısıyla özdeşleştiriyoruz.
Öğrenmeyi, okulla sınırlı görüyoruz.
Üniversite diplomasını, “herşey!” olarak görüyoruz.

" Akıl kendi başına cenneti cehennem, cehennemi cennet yapabilir."

B U H İ K A Y E N İ N S O N U Ç O K F A R K L I !

Kralın dört eşi varmış.
Kral, en çok **dördüncü eşini** severdi. Eşinin bir dediğini iki etmez, her şeyin en güzelini ona verirdi.
Kral, **üçüncü eşini** de severdi. Bu güzelliğin bir gün kendisini terkedebileceğinden korktuğu için, onu kıskanır, üzerine titredi.
Kral **ikinci eşini** de çok severdi. Kendisine her zaman iyi ve sabırlı davranan eşi, ona her zaman destek olurdu.
Kral, **birinci eşini** hiç sevmez ve onunla hiç ilgilenmezdi. Üstelik o, bir kraliçe olmasına rağmen.
Bir gün kral, ölümcül bir hastalığa yakalandı. Öleceğini anladı ve yalnız kalmaktan korktuğu için, eşlerinden hangisinin ölümü kendisi ile paylaşmak isteyebileceğini öğrenmek istedi.
Kral, en çok sevdiği dördüncü eşine; ölüm yolculuğunda kendisine eşlik edip etmeyeceğini sordu. Aldığı yanıt, kalbine bıçak gibi saplandı. Kısa ve net olan bu yanıt: **“Mümkün değil!”** oldu.
“Yaşamım boyunca seni sevdim, sen benimle birlikte ölmeyi kabul eder misin?” sorusunu, üçüncü eşi: **“Hayır, yaşam çok güzel. Sen ölünce, ben yeniden evleneceğim!”** diye yanıtladı. Kral, bir kez daha yıkıldı.
“Her sorunumda yanında olan ve bana yardım eden sendin. Bu sorunumda da bana yine yardımcı olur musun?” talebine karşılık, ikinci eşinden: **“Bu sorunun için hiçbir şey yapamam, olsa olsa sana mezarına kadar eşlik edebilirim!”** karşılığını aldı.
Büyük bir düş kırıklığı yaşayan kral, birinci eşinin- kraliçe- sesiyle irkildi: **“Nereye gidersen git, seninleyim. Her zaman yanımdayım ve her zaman yanında olacağım!”**

Kral, bu yanıt karşısında çok şaşırdı ve ağzından şu son cümleler döküldü: **“Keşke, bir şansım daha olsaydı...” Yaşamda hepimiz dört eşliyiz.**

Dördüncü eşimiz; vücudumuzdur. Öldüğümüzde bizi terkedecektir!

Üçüncü eşimiz; sahip olduğumuz servetimiz ve statümüzdür. Biz öldüğümüzde başkalarına yar olacaktır!

İkinci eşimiz; ailemiz ve dostlarımızdır. Bu kişilerin yapabilecekleri yegane şey, bu dünyadan, gözleri yaşlı bir şekilde bizi uğurlamak olacaktır.

Birinci eş ise, ruhumuzdur!...

Birinci eşinize iyi bakın...

“Annem her fırsatta bize, güneşe doğru zıplamamızı öğütlerdi. Güneşe ulaşamazdık, ama hiç olmazsa ayaklarımız yerden kesilirdi.”

(Z. Neale Hurston

O K U M A N I N F A Y D A L A R I ...

Atatürk, tarihle ilgili kalın bir kitap okuyordu. Öylesine dalmıştı ki, çevresini görececek hali yoktu. Bir sür yurt sorunu dururken, Devlet Başkanının kendini tarihe vermesi, Vasıf Çınar'ın biraz canını sıkmış olacak ki, Atatürk'e şöyle söylediğini duydum: “Paşam! Tarihle uğraşıp kafanı yorma. 19 Mayıs'ta kitap okuyarak mı Samsun'a çıktın?” Atatürk, Vasıf Çınar'ın bu çok samimi yakınmasına gülümseyerek şöyle karşılık verdi: “Ben, çocukken çok fakirdim. İki kuruş elime geçince, bunun bir kuruşunu kitaba verirdim. Eğer böyle olmasaydı, bu yaptıklarımın hiçbirini yapamazdım!”

" İnsanların büyük çoğunluğu tüm mutluluklarını bir başka insanın eline bilerek koymaya çalışır. Bu tür mutluluk arayışı insanın olgun olmadığını gösterir. Olgun insan mutluluğun temelini kendi içinde olduğunu bilir."

TAVSİYE ALMAK

Mozart'ın yaşadığı günlerde, besteci olma hayaliyle yaşayan bir genç varmış. Arkadaşları gence;

"Git, Mozart'la konuş. O sana tavsiyede bulunur" demişler.

Genç, bir yolunu bulmuş ve Mozart'la tanışmayı başarmış.

Konuşmaya başlamışlar ;

-Ben senfoni bestelemek üzere büyük bir hayale sahibim. Nereden başlamamı önerirsiniz?

-Sana biraz daha yaşlanana kadar beklemeni tavsiye ederim. Bu arada da hayallerini daha kolay başlanabilecek konulara yöneltmeni öneririm.

-Ancak Sayın Mozart, siz ilk senfoninizi bestelediğinizde benden bile daha gençtiniz.

-Ben kimseden tavsiye istemeden başladım!

“İnsan için yalnız üç olay vardı: Doğmak, yaşamak ve ölmek. İnsan doğduğunun farkında değildir, ölüm korkusuyla da acı çeker ve genellikle de yaşamayı unuttur.”

AZİM!

Dünyada hiçbir şey, azmin yerini tutmaz.

Yetenek yeterli değildir; yetenekli ve başarısız insandan daha bol bir şey yoktur.

Zekâ yeterli değildir; zekâsına güvenip yaya kalan pek çok insan vardır.

Eğitim tek başına yeterli olamaz, dünya eğitilmiş yoksullarla doludur.

Azmin gücü, her şeye yeter!

Sorunlarımdan Korkmayın.

Siz Korktukça

Onlar Daha da Büyür

Sorunlarımı Kabul

Ederseniz,

Çözme Yolunda

Büyük Bir Adım Atmış

Olursunuz

KÜÇÜK BİR ÖYKÜ

Bir zamanlar dağda, kızgın güneşin altında, mermer yontmaktan bezmiş bir mermer yontucusu varmış.

- Bu hayattan bıktım artık. Yontmak! Devamlı mermer yontmak... Öldüm artık!

Üstelik bir de bu güneş, hep bu yakıcı güneş! Ah! Onun yerinde olmayı ne kadar çok isterdim, orada yükseklerde her şeye hakim olacaktım, ışınlarımla etrafı aydınlatacaktım.

Böyle söylenir durur mermer yontucusu. Bir mucize gerçekleşir, dileği kabul olunur ve yontucu o an güneş olur. Dileği kabul edildiği için çok mutludur. Fakat tam ışınlarını etrafa yaymaya hazırlandığı sırada ışınlarının bulutlar tarafından engellendiğini fark eder.

- Basit bulutlar benim ışınlarımı kesecek kadar kuvvetli olduğuna göre benim güneş olmam neye yarar! Mademki bulutlar güneşten daha kudretli, bulut olmayı tercih ederim.

O zaman hemen bulut olur. Dünyanın üzerinde uçuşmaya başlar, oradan oraya koşuştur, yağmur yağdırır fakat birden bire rüzgar çıkar ve bulutları dağıtır.

- Ah! Rüzgar geldi ve beni dağıttı, demek ki en kuvvetlisi o, öyleyse ben rüzgar olmak istiyorum, demeye başlar. Dünyanın üzerinde eser durur, fırtınalar estirir, tayfunlar meydana getirir. Fakat önünde kocaman bir duvarın ona mani olduğunu görür. Çok yüksek ve çok sağlam bir duvar... Bu bir dağdır.

- Basit bir dağ beni durdurmaya yettiğine göre benim rüzgar olmam neye yarar, der o zaman dağ olur. Ve o anda bir şeyin ona durmadan vurduğunu hisseder. Kendinden daha güçlü olan şeyin, onun içinden olan şeyin... Bu, küçük bir mermer yontucusudur.

"İnsanın özgürlüğü, kendisine yapılanlara karşı takındığı tavırda gizlidir."

DENEYİM

Kore Savaşı esnasında; Türk Birliğindeki topu doldurup boşaltan erler, müthiş hızlı ve hatasız çalışıyorlarmış. Bu durum, Türklerle birlikte çalışan Amerikalıların dikkatini çekmiş. “Acaba bu erler daha mı iyi eğitilmiş, daha mı zekiler, yoksa komutanları mı iyi?” diye düşünürlerken, gerçek hiç de umdukları veya düşündükleri gibi çıkmamış! Meğerse, gerçek hayatlarında bu erlerin hepsi karpuzcuymuş... Karpuzu kamyonundan alıp, sergiye ata ata; zamanlamayı, eşgüdümü ve pratiği çok iyi öğrenmişler!

"Çoğu insanlar, bedensel, zihinsel veya ahlaksal olarak potansiyel benliklerinin çok sınırlı bir bölümünde yaşarlar."

YAPAMIYOR MUSUNUZ ?

Ders çalışıyorsunuz, olmuyor; çalışmıyorsunuz olmuyor... Ne yapacağınızı şaşırdınız, zaman da daralmaya başladı. Bırakma noktasına geldiniz, pes etmenize az kaldı! Bırakmadan, pes etmeden önce, şu aşağıdaki yazıyı bir okuyun.

İmparator Timurlenk’in ordusu, güçlü bir düşman ordusu tarafından bozguna uğratılmıştı. Düşman askerleri, savaş sonrasında bölgeyi tararlarken; Timur, terkedilmiş bir ahıra saklanmıştı. Orada, ümitsiz bir şekilde otururken; bir mısır tanesini dik bir duvara taşımaya çalışan karıncayı gördü. İlginç olan şey; mısır tanesinin karıncadan daha büyük olmasıydı. Timur, karıncanın o mısır tanesini altmış dokuz kez duvarın üzerine çıkarmaya çalıştığını saydı. Karınca, altmış dokuz kez yere düştü! Yetmişinci denemesinde, ancak başarabildi. Timur, birden yerinden doğruldu ve kararını verdi; “Başarabilirdi!”

"Hiç kimse, başarı merdivenlerini elleri cebinde tırmanmamıştır".

(J.K. Moorehad)

DENİZ YILDIZLARI

Günaydın, ne yapıyorsun öyle?

Kıyıda kalan deniz yıldızlarını atıyorum.

Neden?

Güneş yükseldi. Sular çekiliyor, eğer onları suya atmazsam ölecekler.

Metrelerce sahil ve binlerce deniz yıldızı... Sen, atsan atsan kaç tanesini atabilirsin ki?

Adam, eğilip yerden bir deniz yıldızı daha alır ve denize fırlatır.

Bak, bunun için değişti işte!

Suya atılması gereken deniz yıldızlarının çokluğuna bakıp, hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünmektense, birer birer değiştirmeye çalışmak en iyisi...

"Sorumlu olmak, bir olayın ya da bir şeyin tek yaratıcısı olmaktır."

OLUMSUZ DÜŞÜNCELER !

Güç ve uzun bir yolu, bir solukta aşabileceğinizden pek emin değilseniz, onu parçalara bölmeniz, daha akıllıca olur.

- Yapraklar sürmeye başladı. Yakında tırtıllar ağaçların yapraklarına üşüşmeye başlayacaklar ve onları yok edecekler.

Bahçesinde dolaşırken, ağaçları çok seven bir arkadaşım böyle sızlanıyordu. Asırlık ağaçları gösteriyor ve yakında kuruyacaklarını söylüyordu.

- Mücadele etmelisin, bu küçük tırtılların bir tanesini öldüren, yüz tanesini de bin tanesini de öldürebilir.

- Bin tırtıldan ne çıkar, milyonlarca var. Hiç kalkışmamak en iyisi galiba...

- İyi ama, paran var; işçi tutabilirsin. Bu asırlık güzel ağaçları kurtarmak için paraya kıyılır.

- Çok ağaç, milyonlarca tırtıl! Hem yüksek dallara nasıl ulaşılabilir ki?
- Bütün ağaçları kurtaramazsan bile, en azından yarısını kurtarabilirsin...
- En iyisi, buradan uzaklaşmak. Tırtılların istilasına göz göre göre katlanamam.
- Ah şu, olumsuz düşünceler... Daha savaşmaya başlamadan, yenildin işte! Dünyanın büyüklüğü ile insanın güçsüzlüğünü kıyaslamaya kalkışsaydık, hiçbir iş göremezdik. Böceğe, böcek sabrı ile yaklaşmalıyız. Bir insan nasıl düşünürse, öyle davranır.

" Karşılaşılan önemli yaşam sorunları, o sorunları ortaya çıkaran düşünce düzeyinde çözülemez."

RUHLARIMIZ GERİDE KALİYOR!

Afrika’da kayıp bir şehri aramakta olan arkeologlar, beraberindeki eşya ve yükleri, hayvanların ve yerlilerin yardımı ile taşıyarak uzun bir yolculuğa çıkmışlar. Kafilе zor doğa koşullarında, balta girmemiş ormanların içinde ilerleyerek, nehirleri, çağlayanları geçerek yolculuğa günlerce devam etmiş. Fakat günlerden bir gün, yerlilerin bir kısmı birden durmuşlar. Taşıdıkları yükleri yere indirmişler ve hiç konuşmadan beklemeye başlamışlar. Ulaşmak istedikleri yere bir an önce varmak isteyen batılı arkeologlar, bu duruma bir anlam veremeyip, zaman kaybettiklerini, bir an önce yola devam etmeleri gerektiğini anlatarak, yerlilerin neden durduklarını öğrenmek istemişler. Fakat yerliler büyük bir suskunluk içinde sadece bekliyorlarmış. Bu anlaşılmaz durumu; yerlilerin dilinden anlayan rehber, onlarla konuştuktan sonra şu şekilde ifade etmiş: “Çok hızlı gidiyoruz, ruhlarımız geride kalıyor!” Modern şehir hayatının ve çağımızın en büyük sorunlarından biri; “Hızlı ve sonu bir türlü gelmeyecek olan hedeflere doğru çılgınca koşuşturmak.” Koşuştururken de etraftaki ayrıntıları, manzaraları, mutlulukları, hayata dair pek çok yaşanası güzelliği görememek ve kaçırmak... Yaşanan yığınla drama, saçmalığa ve ilkelliğe seyirci kalmak, duyarsızca sadece bakıp geçmek ve gitmek...

Halbuki, durup ruhlarımızı beklemeli, müziği duymaya çalışmalı, yavaş dans etmek için çaba sarf etmeli, her günün bitiminde yatağa uzanıp “kendimize doğru bakmalıyız!”

***"Yaşam yüzde yüz öldürücü bir hastalıktır."
" Düşlemek bilmekten daha önemlidir."***

NE DEĞİŞTİ?

Amerikalı zengin bir iş adamı, bir iş seyahati sırasında, küçük bir Meksika kasabasına uğrar. Limanda gezerken, ağzına kadar balık dolu küçük bir teknenin içinde oturan bir balıkçı dikkatini çeker. Merakla, yanına yaklaşır ve sorar: “Bu balıkları yakalamak ne kadar zamanını aldı?” Balıkçı, tümünü bir-iki saatte yakaladığını söyler. Yabancı adam bu kez, niçin daha uzun süre kalıp, daha fazla balık yakalamadığını sorar. Balıkçı, ailesinin geçimi için bu kadarının yettiğini söyler. Amerikalı iş adamı merakla, balıkçıya kalan zamanını nasıl geçirdiğini sorar. Balıkçı anlatır: “Geç vakit yatarım, sabah biraz balık yakalarım. Sonra, çocuklarımla oynarım, öğlende de karımla biraz siesta yaparım. Akşamları, amigolarla beraber gitar çalıp şarap içeriz, eğleniriz. Dolu ve meşgul bir yaşantım var, senyor.” Amerikalı gerinerek, “Benim, Harvard’dan MBA’m var ve sana yardım edebilirim. Balık tutmak için daha çok zaman ayırmalı ve daha büyük bir tekne ile çalışmalısın. Bu tekneden elde edeceğin gelirle, daha büyük tekneler alırsın. Kısa sürede bir balıkçı filosuna sahip olursun. Böylelikle, yakaladığın balıkları araçlar değil, doğrudan doğruya işleme tesislerine satarsın. Hatta, kendi balık fabrikanı bile kurabilirsin. Balıkçılık sektöründe bir numara olursun.” Amerikalı devam eder: “Tabii bunları yapman için, öncelikle bu küçük balıkçı kasabasını terk edip, Mexico City’e, daha sonra Los Angeles’e ve en sonunda da, holdingi genişletebileceğin New York’a yerleşirsin.” Balıkçı, düşünceli bir halde sorar: “Peki senyor,

bu anlattıklarınız ne kadar zaman alır?” Amerikalı yanıtlar: ” 15 veya 20 yıl kadar.” “Peki, bundan sonra senyor?” diye sorar, balıkçı. Amerikalı güler, “Şimdi anlatacağımın, en iyi tarafı; zamanı geldiğinde, şirketini halka açarsın ve şirketinin hisselerini iyi paraya satarsın! Kısa zamanda zengin olup milyonlar kazanırsın!” “Milyonlar! Eee... sonra senyor?” der, Meksikalı. Amerikalı: “Sonra, emekli olursun. Geç vakitlerde yatabileceğin, küçük bir balıkçı kasabasına yerleşirsin, istersen zevk için biraz balık tutarsın, çocuklarınla oynayacak, karınla siesta yapacak zamanın olur, akşamları da arkadaşlarınla şarap içip, gitar çalarsın!”

" Başkalarının bizi kızdıran tarafları kendimizi anlamamıza yol açar."

NE KADAR İRADELİSİNİZ

Profesör, öğrencilerine “stres yönetimi “ konusunda ders veriyordu.

Su dolu bir bardağı kaldırıp öğrencilerine sordu: “Sizce bu su dolu bardağın ağırlığı ne kadardır?”

Cevaplar 200 gram ile 400 gram arasında değişti. Bunun üzerine profesör şöyle dedi:

“Gerçek ağırlık fark etmez. Fakat durum, bardağı elinizde ne kadar süreyle tuttuğunuza göre değişir. Eğer bir dakikalığına tutarsam, problem yok. Bir saatliğine tutarsam, sağ kolumda bir ağrı oluşacaktır. Eğer bir gün boyunca tutarsam, ambulans çağırmak zorunda kalırsınız. Aslında ağırlık aynıdır ama ne kadar uzun tutarsanız size o kadar ağır gelir.”

Eğer sıkıntılarımızı her zaman taşırsak, er ya da geç taşıyamaz duruma geliriz, yükler gittikçe artarak daha ağır gelmeye başlar. Yapmamız gereken bardağı yere bırakıp bir süre dinlenmek ve daha sonra tutup tekrar kaldırmaktır. “

Yükümüzü ara sıra bırakmalı, dinlenip tazelandikten sonra tekrar yolumuza devam etmeliyiz...

" Bir insanın elinden tanrılarını alırsanız, karşılığında ona yeni tanrılar vermek zorunda kalırsınız."

SANKİ YEDİM

Kahvehaneler ve kafeteryalar hedefsiz insanlarla doludur. Ülkemizde 95 kişiye bir kahvehane 65000 kişiye de bir kütüphane düşmektedir. İstanbul Fatih semtinin Sinanaağa Mahallesindeki “Sanki Yedim Camii” küçük hedeflere odaklanınca neler yapılabileceğinin bir göstergesidir. Osmanlı eşrafından Keçecizade Hayreddin Efendi ismindeki bir zat bundan yaklaşık 300 yıl önce, camı fazladan yeme-içme-kıyafet isteyince yemeyip bedelini sabırla biriktirerek bu camiyi inşa ettirmiştir. Bedeller toplanmadan ufaktılar; ama her biri ortaya çıkan eserin parçası oldular. Daha açıkçası hedefin mimarları...

"En ilginç ikilem ancak kendimi olduğum gibi kabul ettikten sonra değişebilmemdir"

HİNTLİ USTA

Hintli bir yaşlı usta, çırağının sürekli herşeyden şikâyet etmesinden bıkmıştı. Bir gün çırağını tuz almaya gönderdi. Hayatındaki herşeyden mutsuz olan çırak döndüğünde, yaşlı usta ona, bir avuç tuzu, bir bardak suya atıp içmesini söyledi. Çırak, yaşlı adamın söylediğini yaptı ama içer içmez ağzındakileri tükürmeye başladı.

"Tadı nasıl?" diye soran yaşlı adama öfkeyle "acı" diye cevap verdi. Usta kıkırdarak çırağını kolundan tuttu ve dışarı çıkardı. Sessizce az ilerdeki gölün kıyısına götürdü ve

çırağına bu kez de bir avuç tuzu göle atıp, golden su içmesini söyledi. Söyleneni yapan çırak, ağzının kenarlarından akan suyu koluyla silerken aynı soruyu sordu:

"Tadı nasıl?"

"Ferahlatıcı" diye cevap verdi genç çırak.

"Tuzun tadını aldın mı?" diye sordu

Yaşlı adam, "Hayır" diye cevapladı çırağı. Bunun üzerine yaşlı adam, suyun yanına diz çökmüş olan çırağının yanına oturdu ve şöyle dedi:

"Yaşamdaki acılar tuz gibidir, ne azdır, ne de çok. Acının miktarı hep aynıdır.

Ancak bu acının şiddeti, neyin içine konulduğuna bağlıdır.

Acın olduğunda yapman gereken tek şey acı veren şeyle ilgili hislerini genişletmektir. Onun için sen de artık bardak olmayı bırak, göl olmaya çalış."

Bu güzel nasihat sayesinde çırak bir ay sonra ölmüş, meğer göl kenarındaki fabrikanın zehirli atıkları göle boşalıyormuş.

Bunun üzerine Hintli yaşlı usta şöyle buyurmuş: "Hassittir..."

" Yaşam hem anlamlı, hem anlamsız, ya da hem anlamın kendi, hem anlamsızlığın."

DENKLEM

SORU: Neden İlkokulu zor bitirmiş bazı işadamları, ünlü profesörlerden fazla para kazanırlar?

Bakın nasıl olduğunu açıklayayım

Birinci hüküm: Bilgi, güç'tür

İkinci hüküm: Zaman, para'dır

Şimdi bu iki hükme itirazınız var mı?

YOK

O zaman devam ..

Fizik biliminde kanıtlanmıştır ki:

Güç = iş/zaman

Bilgi = Güçtür (birinci hükme göre)

Zaman = para (ikinci hükme göre)

Bunları denklemde yerine koyalım,

Bilgi=iş/para olur.

Buradan parayı çekersek... **Para = iş/bilgi**

Bu formülde bilgi sıfıra yaklaşırsa para sonsuza doğru gider.

SONUÇ:

"Ne kadar az bilersen o kadar çok kazanırsın" ya da "sabit bir para, bir maaş alabilmek için, bilgin ne kadar fazlaysa, o kadar fazla iş yapman gerekir".

Sonuç 2: Boşuna okuduk.

" Her davranışın atası bir düşüncedir."

PADİŞAH ÇOK VERİR

Geçmiş dönemlerde Osmanlı padişahlarından biri, denetlemek üzere küçük çocukların eğitimiyle ilgilenen medreselerden birine uğrar. Medresenin müderrisi ile konuşurken bir yandan da gözüyle etrafı süzmektedir. Bu esnada padişahın dikkatini, medresede tahsil gören çocuklardan biri çeker. Çocuk, hal ve hareketiyle cin gibi bir çocuğa benzemektedir. Bunun üzerine padişah çocuğu yanına çağırır ve:

“Oğlum, sen bu sınıfın kaçınıcısın?” der.

Çocuk:

“Bunu söylemek bana düşmez padişahım. Hocam cevap versin.” diye padişaha karşılıkta bulunur. Padişah, hocasına sorduğunda, çocuğun sınıfında birinci olduğunu öğrenir.

Bunun üzerine:

“Aferin oğlum sana” diyerek, çocuğa bir altın hediye eder.

Ama çocuk altını almak istemez. Sebebini sorduğunda, padişaha:

“Akşam eve döndüğümde annem babam bu altını nereden bulduğumu sorarlarsa ne cevap veririm?” der.

Padişah:

“Benim verdiğimi söylersin” der.

Çocuk:

“Padişahım” der, “İnanmazlar. ‘Padişah verseydi böyle az vermezdi. Bir kese verirdi’ derler.”

Padişah güler ve:

“Sen gerçekten çok zeki bir çocukmuşsun” diyerek, hediye edeceği altın miktarını bir keseye çıkarır.

" Kafanda kurduğun düşünceye benziyorsun. "

TIKANDI BABA

Sultan Mahmut kılık kıyafetini değiştirip dolaşmaya başlamış. Dolaşırken bir kahvehaneye girmiş oturmuş. Herkes bir şeyler istiyor.

Tıkandı Baba, çay getir!..

Tıkandı Baba, kahve getir!..

Bu durum Sultan Mahmut’un dikkatini çekmiş.

– Hele baba anlat bakalım, nedir bu Tıkandı baba meselesi?

– Uzun mesele evlat, demiş Tıkandı baba.

– Anlat Baba anlat! Merak ettim deyip çekmiş sandalyeyi.

Tıkandı baba da peki deyip başlamış anlatmaya;

Bir gece rüyamda birçok insan gördüm, her birinin bir çeşmesi vardı ve hepsi de akıyordu. Benimki de akıyordu ama az akıyordu. “Benimki de onlarınki kadar aksın” diye içimden geçirdim. Bir çomak aldım ve oluğu açmaya çalıştım. Ben uğraşırken çomak kırıldı ve akan su damlamaya başladı.

Bu sefer içimden “Onlarınki kadar akmasa da olur, yeter ki eskisi kadar aksın” dedim ve uğraşırken oluk tamamen tıkandı ve hiç akmamaya başladı. Ben yine açmak için uğraşırken bir zat göründü ve: “Tıkandı Baba, tıkandı. Uğraşma artık”, dedi. O gün bu gün adım “Tıkandı Baba”ya çıktı ve hangi işe elimi attıysam olmadı. Şimdi de burada çaycılık yapıp geçinmeye çalışıyoruz.

Tıkandı Baba’nın anlattıkları Sultan Mahmut’un dikkatini çekmiş. Çayını içtikten sonra dışarı çıkmış ve adamlarına:

“Her gün bu adama bir tepsi baklava getireceksiniz. Her dilimin altında bir altın koyacaksınız ve bir ay boyunca buna devam edeceksiniz” demiş.

Sultan Mahmut’un adamları peki demişler ve ertesi akşam bir tepsi baklavayı getirmişler. Tıkandı Baba’ya baklavaları vermişler. Tıkandı Baba baklavayı almış, bakmış baklava nefis.

– “Uzun zamandır tatlı da yiyememiştik. Şöyle ağız tadıyla bir güzel yiyelim” diye içinden geçirmiş. Baklava tepsisini almış evin yolunu tutmuş. Yolda giderken “Ben en iyisi bu baklavayı satayım evin ihtiyaçlarını gidereyim” demiş ve işlek bir yol kenarına geçip başlamış bağırmaya.

Taze baklava, güzel baklava!

Bu esnada oradan geçen bir adam baklavaları beğenmiş. Üç aşağı beş yukarı anlaşımlar ve Tıkandı Baba baklavayı satıp elde ettiği para ile evin ihtiyaçlarının bir kısmını karşılamış.

Müşteri baklavayı alıp evine gitmiş. Bir dilim baklava almış yerken ağzına bir şey gelmiş. Bir bakmış ki altın. Şaşırmış, diğer dilim, diğer dilim derken bir bakmış ki her dilimin altında altın var. ertesi akşam adam acaba yine gelir mi diye aynı yere geçip başlamış beklemeye. Sultanın adamları ertesi akşam yine bir tepsi baklavayı getirmişler. Tıkandı Baba yine baklavayı satıp evin diğer ihtiyaçlarını karşılamak için aynı yere gitmiş.

Müşteri hiçbir şey olmamış gibi: “Baba baklavan güzeldi. Biraz indirim yaparsan her akşam senden alırım” demiş. Tıkandı Baba da “Peki” demiş ve anlaşımlar. Tıkandı Baba’ya

her akşam baklavalara gelmiş ve adam da her akşam Tıkandı Baba'dan baklavaları satın almış. Aradan bir ay geçince Sultan Mahmut:

“Bizim Tıkandı Baba'ya bir bakalım” deyip Tıkandı Baba'nın yanına gitmiş. Bu sefer padişah kıyafetleri ile içeri girmiş. Girmiş girmesine ama birde ne görsün bizim tıkandı baba eskisi gibi darmadağın. Sultan:

– “Tıkandı Baba sana baklavalara gelmedi mi?” demiş.

– Geldi sultanım!

– Peki ne yaptın sen o kadar baklavayı?

– Efendim satıp evin ihtiyaçlarını giderdim, sağ olasınız, duacınızım.

Sultan şöyle bir tebessüm etmiş.

“Anlaşıldı Tıkandı Baba anlaşıldı, hadi benimle gel” deyip almış ve devletin hazine odasına götürmüştü.

“Baba şuradan küreği al ve hazinenin içine daldır küreğine ne kadar gelirse hepsi senindir” demiş. Tıkandı Baba o heyecanla küreği tersten hazinenin içine bir daldırıp çıkarmış ama bir tane altın küreğin ucunda, düştü düşecek. Sultan demiş;

“Baba senin buradan da nasibin yok. Sen bizim şu askerlerle beraber git onlar sana ne yapacağını anlatırlar” demiş ve askerlerden birini çağırmış.

“Alın bu adamı Üsküdar'ın en güzel yerine götürün ve bir tane taş beğensin. O taşı ne kadar uzağa atarsa o mesafe arasını ona verin” demiş.

Padişahın adamları 'peki' deyip adamı alıp Üsküdar'a götürmüşler.

Baba hele şuradan bir taş beğen bakalım, demişler.

Baba, “niçin?” demiş. Askerler:

“Hele sen bir beğen bakalım” demişler. Baba şu yamuk, bu küçük, derken kocaman bir kayayı beğenip almış eline.

“Ne olacak şimdi” demiş.

“Baba sen bu taşı atacaksın ne kadar uzağa giderse o mesafe arasını padişahımız sana bağışladı” demiş.

Adam taşı kaldırmış tam atacakken taş elinden kayıp başına düşmüş. Adamcağız oracıkta ölmüş. Askerler bu durumu Padişah'a haber vermişler. İşte o zaman Sultan Mahmut o meşhur sözünü söylemiş:

“VERMEYİNCE MABUD, NEYLESİN SULTAN MAHMUT!”

" Başarıyı hedef alın; mükemmel olmayı değil. Yanlış yapma hakkınızdan vazgeçmeyin; vazgeçerseniz yeni şeyler öğrenme ve gelişme olanağınızı kaybedersiniz. Unutmayın; mükemmeliyetçiliğin arkasında korku yatar. İnsan olduğunuzu hatırlayarak korkularınızı göğüsleyin. Daha mutlu ve daha etkili bir insan olursunuz. "

YOLUNACAK KAZ

Çok soğuk bir kış günü padişah, tebdil-i kıyafet gezmeye karar vermiş. Yanına baş vezirini alıp yola çıkmış. Bir dere kenarında çalışan yaşlı bir adam görmüşler. Adam elindeki derileri suya sokup, döverek tabaklıyormuş. Padişah, ihtiyarı selamlamış:

"Selamünaleyküm ey pir'i fani..."

Yaşlı adam:

"Aleykümselam ey serdar'ı cihan..."

Padişah sormuş:

"Altılarda ne yaptın?"

Yaşlı adam

"Altıya altı katmayınca, otuz ikiye yetmiyor..."

Padişah gene sormuş:

"Geceleri kalkmadın mı?"

Yaşlı adam

"Kalktık... Lakin, ellere yaradı..."

Padişah gülmüş:

"Bir kaz göndersem yolar mısın?"

Yaşlı adam:

"Hem de ciyaklatmadan..."

Padişahla başvezir adamın yanından ayrılıp yola koyulmuşlar. Padişah başvezire dönmüş:

"Ne konuştuğumuzu anladın mı?"

Başvezir:

"Hayır padişahım..."

Padişah sinirlenmiş:

"Bu akşama kadar ne konuştuğumuzu anlamazsan kelleni alırım."

Korkuya kapılan başvezir, padişahı saraya bıraktıktan sonra telaşla dere kenarına dönmüş. Bakmış adam hala orada çalışıyor.

"Ne konuştunuz siz padişahla..."

Adam, başveziri şöyle bir süzmüş:

"Kusura bakma. Bedava söyleyemem. Ver bir yüz altın söyleyeyim."

Başvezir, yüz altın vermiş.

"Sen padişahı, serdar-ı cihan, diye selamladın. Nereden anladın padişah olduğunu?"

"Ben dericiyim. Onun sırtındaki kürkü padişahdan başkası giyemezdi."

Vezir kafasını kaşımış.

"Peki, altılara altı katmayınca, otuz ikiye yetmiyor ne emek?..."

Adam, bu soruya cevap vermek için de bir yüz altın daha almış.

"Padişah, altı aylık yaz döneminde çalışmadın mı ki, kış günü çalışıyorsun, diye sordu.

Ben de, yalnızca altı ay yaz değil, altı ay da kış çalışmazsak, yemek bulamıyoruz dedim."

Vezir bir soru daha sormuş...

"Geceleri kalkmadın mı ne demek?"

Adam bir yüz altın daha almış.

"Çocukların yok mu diye sordu. Var, ama hepsi kız. Evlendiler, başkasına yaradılar, dedim..."

Vezir gene kafasını sallamış.

"Bir de kaz gönderirsem dedi, o ne demek..."

Adam gülmüş.

"Onu da sen bul..."

" Bir şeyi yapabileceğinize inanır ya da inanmazsınız fakat her iki durumda da haklısınız. "

BARDAĞIN DOLU TARAFI

Eğer bir berber hata yaparsa, bu yeni bir tarzdır.

Eğer bir şöför hata yaparsa, bu bir kazadır.

Eğer ebevyn hata yaparsa, bu yeni bir kuşaktır.

Eğer bir politikacı hata yaparsa, bu yeni bir hukuk kuralıdır.

Eğer bir terzi hata yaparsa, bu yeni bir modadır.

Eğer bir patron hata yaparsa, bu personel hatasıdır.

Eğer bir personel hata yaparsa , bu bir "HATA" dır.

2232 GÜNDEMLERİ

Dünyanın yaşayan en yaşlı insanı Koişi Neşinga 47 yaşına girmeden mozambikte öldü. Neşinga, uzun yaşamasının sırrının her gün düzenli olarak yoğurt yemek olduğunu söyledi. Ortalama ömrün 34 olduğu Dünya nüfusunun hızlı artışı endişe kaynağı. Tahminlere göre dünyada 46 milyon kişi yaşıyor.

3.'üncü dünya savaşından sonra normalleşme çabaları artarken süper güç konumundaki Kongo'nun Yeni Dünya Düzeni çalışmaları diğer kabilelerde endişeyle izleniyor. Bilindiği gibi savaş sonunda Asya, Avrupa ve Uzak Doğu haritadan silinmişti.

" İnsan inandığıdır."

BABA-KIZ DİYALOGLARI...

0 yaşında

Baba :

Ne kadar da güzel. Şimdi bu küçücük şey benim kızım mı...?
Gözleri de bana ne kadar çok benziyor...

Kızı :

Bu gözlerini benden hiç ayırmayan adam babam olsa gerek...

5 yaşında

Baba :

Prencesim benim, güzel kızım...
Söyle bakalım baban sana ne alsın...?

Kızı :

En çok babamı seviyorum...
Babam, niye annemle uyuyor...?
Hep benimle uyusun, başkasını sevmesin...

10 yaşında

Baba :

Gittikçe yaramaz oluyor, kime çekti bu kız...?

Kızı :

Ben babama aşığım...
Büyüyünce babam gibi erkekle evleneceğim...
Babam bu ay harçlığımı arttırır mı...?

15 yaşında

Baba :

Ne kadar da çabuk büyüdü...
Eve de gittikçe geç kalmaya başladı, bu gidişle başına kötü bir şey gelecek... Sanırım daha sert konuşmalıyım...

Kızı :

Babam yüzünden arkadaşlarımla istediğim kadar vakit geçiremiyorum...
Bana baskı uygulamasından nefret ediyorum...
Ne zaman özgür olacağım...?

20 yaşında

Baba :

Artık sözümü dinlemiyor, benden giderek uzaklaşıyor...
Kendi parasını da kazanmaya başladı ya, bana ihtiyacı kalmadı tabii.
Uzun zamandır tatlı bir-iki laf geçmedi aramızda zaten...
Evi de sürekli erkekler arıyor. Galiba kızım elden gidiyor...

Kızı :

Her dediğime alınıyor, beni bir türlü anlamıyor...
Hele geçen gün giydiğim mini eteğe karışmasına ne demeli...?
Evden ayrılıp, kendi hayatımı kuralıyım...
Çocuk muamelesi görmekten bıktım artık!...

25 yaşında

Baba :

Bir gün bunun olacağını biliyordum...
İşte evleniyor...
Zaten aramız eskisi gibi değildi...
Şimdi bir de kocası var...
Prensesim beni terk ediyor...

Kızı :

Böyle bir günde bile o mutsuz ifadeyi takınmasının ne lüzumu var ki...?
Biliyorum, onu bir türlü içine sindiremedi. Bu yüzden yapıyor...
Kendi hayalindeki damat değil ya!...
Sanki birlikte yaşayacak olan o...

30 yaşında

Baba :

Çok az görüşüyoruz. Daha sık biraraya gelsek ne iyi olur...
Hem torunlarımı da özlüyorum...
Kendi arkadaş çevrelerinden fırsat bulup da bize gelemiyorlar ki...

Kızı :

Babamları da çok ihmal ediyorum galiba...
Yine telefonda çok üzgün geldi sesi...
Haftasonu onlara süpriz yapmak en iyisi...

40 yaşında

Baba :

Kızım, benim entellektüel düzeyimi yeterli bulmuyor...
Ona göre çağın gerisinde düşünüyormuşum...
Oysa küçükken derslerine hep ben yardım ederdim...
Anlayamadığı bütün problemleri bana sorardı...
Şimdi beni beğenmiyor...
Bir daha onunla asla politik tartışmalara girmeyeceğim...

Kızı :

Babam giderek daha da çocuk gibi davranıyor...
Sürekli bir şeylerden yakınıyor...
Gerçi son zamanlarda sağlığı da iyi değil ama...

Ya ona bir şey olursa...?
Zaten hiçbir zaman dilediği gibi bir evlat da olamadım...

45 yaşında

Baba :

Kızımın mutlu bir yuvası olması ne güzel...
Gözüm arkada gitmeyeceğim. Her şeyi kendi başardı...
Onunla gurur duyuyorum...

Kızı :

Babam için çok endişeleniyorum. Onu kaybetmeye hazır değilim...
İlaçlarını da hep ihmal ediyor zaten...
Allah'ım onu benden alma!

50 yaşında

Baba :

Dünyada mutlu kal kızım !...

Kızı :

Seni çok özleyeceğim ve arayacağım babacığım...
Şimdi ben kime danışacağım, kim yardım edecek bana...?
Ne olur gittiğin yerde çok mutlu ol...
Ve hep yanımda olduğunu hissettir,
Ne bileyim ben, arada sırada işaretler yolla mesela...
Ah babacığım! Sensiz nasıl yaşayacağım...?

55 yaşında

Kadın :

Sen gideli, seni daha iyi anlıyorum babacığım...
Keşke seni hiç üzmeseydim demeyeceğim,
Çünkü "keşke"lerin hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini biliyorum....
Yine de beni duyuyorsan, lütfen seni
üzdüğüm her gün için çok ama çok pişman olduğumu bil olur mu...?

" İyi yada kötü bir şey yoktur fakat biz düşüncemiz ile iyi ve kötüyü yaratıyoruz. "

TEPKİSİZLİK

Ünlü virtüoz piyanonun başına oturmuş ve salonu
dolduran seyircilerin önünde, konserine başlamıştı.

Ancak tuşlara basıp çalıyor görünmesine rağmen,
telleri inceden sıkılmış olan piyanodan hiçbir ses çıkmıyordu!

Dinleyiciler, birbirine göz ucuyla bakarak ne yapmaları gerektiğini araştırıyorlar, fakat
nedense tepki gösteremiyorlardı.

İki saat süren sessiz konserden sonra, ünlü virtüoz
oturduğu yerden kalkarak, büyük bir ciddiyetle onları selamladı.

Salon sürekli alkış sesleriyle çınlıyordu.

İngiltere'de yaşanan bu olaydan sonra piyanist,
kendisiyle röportaj yapan televizyon spikerine :

- "insanlardaki tepkisizliğin nereye kadar varacağını öğrenmek istedim" diyordu...

- "Meğer sınırı yokmuş.."

“Büyük kusurlara sahip olmak, ancak büyük adamların imtiyazıdır.”

YAŞAMAYI BİLENLERİN ÖYKÜSÜ...

Öykü, yüzyıllar önce gözlemlenen bir olayı nakletmektedir:

Bir keşiş araştırma yapmak için bir köye gitmişti. Önce o köyün mezarlığına girdi. Çünkü kültürlerin, yaşam felsefesinin böyle yerlerde gizli olduğuna inanıyordu.

Gözleri birden mezar taşlarının üzerindeki rakamlara takıldı. Mezar taşlarında 5, 867, 900, 20003, 4293, 8, 183 örneği birbiriyle hiç de bağlantısı olmayan rakamlar vardı. Uzun uzun düşündü, fakat bu rakamların anlamını çözemedi.

Köyün en bilge kişisine gitti, ona sordu:

‘Nedir bu rakamlar Tanrı aşkına’ dedi. ‘Bu rakamların gösterdikleri ay mıdır, yıl mıdır, saat midir ?’

Bilge kişi gülümseyerek yanıtladı:

‘Bizler bebeklerimiz doğduğu zaman, bellerine bir ip bağlarız’ dedi. ‘Yaşamı boyunca her güldüğü an, o ipe bir düğüm atarız. Öldükten sonra ise, bellerindeki düğümleri sayar, düğümün sayısını mezar taşına yazarız.’

Bilge kişi, karşısındaki keşişin bir şey anlamadığını görünce açıklamasını sürdürdü:

‘Böylece onun, ne kadar ‘yaşamış’ olduğunu anlarız.’

“Ben dalgın insanları çok severim. Bu onların iyi olduklarını, fikir adamı olduklarını gösterir. Zira kötüler ve boş kafalılar, her zaman uyanıktırlar.”

YAŞAMIN FISILTILARINI DİNLEYİN, HAYATINIZIN HIZI RUHUNUZU GERİDE BIRAKMASIN!

Genç bir Yönetici, yeni Jaguar"ı içinde kurulmuş, biraz da hızlıca, bir mahalleden geçiyordu. Park etmiş arabaların arasından yola fırlayan bir çocuk olabilir düşüncesiyle dikkatini daha çok yol kenarına vermişti.

Bir şeyin yola fırladığını görünce hemen fren yaptı ama aracı durana kadar geçen mesafede yola çocuk fırlamadı. Bunun yerine, yepyeni arabasının yan kapısına büyükçe bir taş çarptı.

Adam hızlıca frene yüklendi ve taşın fırlatıldığı boşluğa doğru geri geri gitti.

Sinirlenmiş olan genç adam arabasından fırladı ve taşı atan çocuğu kaptığı gibi yakında park etmiş olan bir arabanın gövdesine sıkıştırdı.

Bunu yaparken de bağıırıyordu: "Sen ne yaptığını sanıyorsun serseri? Bu

yaptığın ne demek oluyor? O gördüğün yepyeni ve pahalı bir araba ve attığın o taşın mahvettiği yeri düzelttirmek için kaportacıya bir sürü para ödemek zorunda kalacağım. Neden yaptın bunu?"

Küçük çocuk üzgün ve suçlu bir tavır içindeydi.

"Lütfen amca, lütfen kızmayın. Ben çok üzgünüm ama başka ne yapabilirdim, bilemedim. Taşı attım, çünkü işaret etmeme rağmen diğer arabalar durmadı."

Çocuk, gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle silerek park etmiş bir aracın arkasına işaret etti. "Abim orada. Yokuştan aşağı yuvarlandı ve tekerlekli sandalyesinden düştü ve ben onu kaldıramıyorum."

Çocuğun şimdi hıçkırıklardan omuzları sarsılıyordu ve şaşkın adama sordu:

"Onu kaldırıp tekerlekli sandalyesine oturtmama yardım edebilir misiniz? Sanırım abim yaralandı ve benim için çok ağır."

Genç yönetici ne diyeceğini bilemez halde boğazındaki düğünden yutkunarak kurtulmaya çalıştı. Yerde yatan sakat çocuğu kaldırıp tekerlekli sandalyesine oturttu, cebinden temiz ve ütülü mendilini çıkartıp, çeşitli yerlerinde oluşmuş ve kanayan yara ve sıyrıkları dikkatlice silmeye çalıştı.

Bir şeyler söyleyemeyecek kadar duygulanmış olan genç adam, abisinin tekerlekli sandalyesini iterek yavaş yavaş uzaklaşan çocuğun ardından bakakaldı.

Jaguar marka arabasına geri dönüşü yavaş yavaş oldu ve yol ona çok uzun geldi.

Arabanın yan kapısında taşın bıraktığı iz çok derin ve net görülür şekildeydi ama adam orayı hiç bir zaman tamir ettirmedi.

Oradaki izi, şu mesajı hiç unutmamak için sakladı:

Hiç bir zaman yaşamın içinden, seni durdurmak ve dikkatini çekmek için birilerinin taş atmasına mecbur kalacağı kadar hızlı geçme. Tanrı ruhumuza fısıldar ve kalbimizle konuşur. Bazen, onu dinlemek için vaktimiz olmuyorsa, bize taş fırlatmak zorunda kalır.

Fısıltıyı dinle veya taşı bekle.
Seçim senin...

"İnsanların düşünceleriyle oynaması kadar güzel bir vakit geçirme yolu yoktur."

YOLDAN EN GÜZEL GEÇEN KİŞİ NEDEN SİZ OLMAYASINIZ?

Bir Kral, halkı için geniş bir yol yaptırmaya karar verdi. Ancak yapımı tamamlanan yolu halka açmadan önce, hatırlarda kalacak bir yarışma düzenleyeceğini de açıkladı.

Her isteyenin bu yarışmaya katılabileceğini de ilan etti; Kral, "yoldan en güzel geçecek kişiyi" belirleyeceğini söyledi.

Yarışma günü, insanlar akın akın yarışmaya katıldılar. Bazıları en güzel arabalarını, bazıları en güzel elbiselerini getirmişti. Kadınlardan kimileri saçlarını en güzel biçimde yaptırmıştı, kimi de yanlarında en güzel yiyecekleri getirmişti. Gençlerden bazıları spor kıyafetler içinde yol boyunca koşmaya hazırlanıyordu.

Nihayet, bütün gün insanlar yoldan geçtiler. Fakat hepsinin de aynı şikâyeti vardı. Kral'ın yanına gelebilmek için çok güçlük çekmişlerdi. Yolun bir yerinde büyükçe bir taş ve moloz yığını, herkese çok zorluk çektirmiş, üstlerinin başlarının kirlenmesine neden olmuştu. Bu moloz yığını olmasa yolculuk çok daha kolay olacaktı.

Gün bitmek üzereyken, bir başka yolcu da bitiş çizgisine çok yorgun bir şekilde ulaştı. Üstü başı toz, toprak içersindeydi. Bu yolcu Kral'a büyük bir saygıyla yönelerek, elindeki altın dolu bir torbayı kendisine uzattı.

— Yolculuğum sırasında, yolu tıkayan, insanların yolculuk etmesini zorlaştıran bir taş ve moloz yığını gördüm. İnsanlar rahat etsinler, daha rahat geçsinler diye bu taş ve moloz yığını kaldırmak için durdum. Yolu temizlerken, taşların altında bu altıla dolu torbayı buldum. Halktan kimsenin bu kadar altını olamayacağına göre, bu altınlar size ait olmalı.

Kral gülümseyerek cevap verdi:

- O altınlar sana ait.

- Hayır, benim değil. Benim hiçbir zaman o kadar çok param olmadı..

-Evet, dedi Kral,

- Bu altınları sen kazandın, çünkü yarışmanın galibi sensin. Yoldan en güzel geçen kişi sensin. Çünkü YOLDAN EN GÜZEL GEÇEN KİŞİ; ARDINDAN GELENLER İÇİN YOLDAKİ ENGELLERİ KALDIRAN KİŞİDİR...

“Bir insan hakkında fıkralar üretilmeye başlandı mı, artık onun istifasının zamanı gelmiş demektir.”

ZENGİNLİK, BAŞARI, SEVGİ

Alışverişe gitmek üzere evden çıkan bir kadın, kapısının karşısındaki kaldırımda oturan bembeyaz sakallı üç yaşlıyı görünce önce duraksadı, sonra onları, tüm içtenliğiyle evine davet etti.

Kadının davetine yaşlılardan biri yanıt verdi: "Biz hiçbir eve üçümüz birlikte gitmeyiz" dedi. Ve kısa bir duraksamadan sonra, bir açıklama yaptı: "Sağ yanımdaki bu arkadaşımın adı, Zenginlik'tir" dedi. "Bu yanımda oturan arkadaşımın adı Başarı, benim adım ise Sevgi'dir."

Kendini ve arkadaşlarını tanıttıktan sonra Sevgi, kadına ilginç bir öneride bulundu: "Şimdi evinize gidin ve eşinizle başbaşa verip, bir karara varın" dedi. "İçimizden yalnızca birimizi davet edebilirsiniz evinize. Hangimizi davet etmek istediğinize karar verin, sonra gelin kararınızı bize bildirin."

Kadın Sevgi'nin önerisini eşine anlattığında adam "Aman ne güzel, ne güzel" dedi. "Hangisini davet edeceğimizi bize bıraktıklarına göre, biz de içlerinden Zenginlik'i davet ederiz ve evimiz de bir anda zenginliğe kavuşmuş olur."

Eşinin kararına itiraz etti kadın: "Başarı'yı davet etsek, daha mantıklı bir karar vermiş olmaz mıyız, kocacığım?" dedi. Sonra tekrar baş başa verdiler. "Aslında galiba en iyisi Sevgi'yi davet etmek. Hem ona yardımcı olmak bize de mutluluk verecek..." kararını verdiler.

Bu karar üzerine kadın kapıyı açtı ve üç yaşlıya birden sordu: "İçinizde hanginiz Sevgi idi? Onu davet etmeye karar verdik. Lütfen buyursun..."

Sevgi ayağa kalktı, eve doğru yürümeye başladı. Arkadaşları da ayağa kalktılar ve Sevgi'nin arkasından eve doğru yürümeye başladılar. Kadın büyük bir şaşkınlık ve heyecan içinde, Zenginlik ile Başarı'ya sordu: "Siz niçin geliyorsunuz? Hani sadece biriniz gelebilirdi?" dedi.

Kadının sorusuna, üç yaşlı birlikte cevap verdiler: "Eğer içimizden yalnızca Zenginlik veya Başarı'yı davet etmiş olsaydınız, diğer ikimiz dışarıda bekleyecektik..." dediler. "Fakat siz Sevgi'yi davet ettiniz. Bu durumda üçümüz birden gelmek zorundayız evinize." Ve kadının "Niçin?" diye sormasını beklemeden, Zenginlik ve Başarı sözlerini şöyle sürdürdüler:

"Çünkü Sevgi'nin olduğu her yerde, biz zenginlik ve başarı da her zaman onun yanında oluruz..."

"İnsan aklının sınırlarını zorlamadıkça hiçbir şey ulaşamaz."

ZAMANIN DEĞERİNİ ANLAMAK İÇİN NEREDEN BAKMAK LAZIM?

Bir yılın değerini anlamak için:

Final sınavını geçememiş bir öğrenciye sor.

Bir ayın değerini anlamak için:

Erken doğum yapmış bir anneye sor.

Bir haftanın değerini anlamak için:

Haftalık bir gazetenin editörüne sor.

Bir saatin değerini anlamak için:

Buluşmak için bekleyen âşıklara sor.

Bir dakikanın değerini anlamak için:

Treni, otobüsü ya da uçağı kaçıran birine sor.

Bir saniyenin değerini anlamak için:
Bir kazadan sağ çıkan birine sor.

Bir milisaniyenin değerini anlamak için:
Olimpiyatlarda gümüş madalya kazanmış birine sor.

Vakit kimse için beklemez. Sahip olduğun her dakikanın kıymetini bil.

Onu bazı özel kişilerle paylaştığında değerini daha iyi bileceksin.

“Tanrı “sen ya sevinç ya kudrete sahip olacaksın” dedi. İkisine birden değil.”

“Akıllı adam yarışmaz, böylece kimse ona karşı kazanamaz.”

ADA

Bir zamanlar, bütün duyguların üzerinde yaşadığı bir ada varmış: Mutluluk, Üzüntü, Bilgi ve tüm diğerleri, Aşk dahil.

Bir gün, adanın batmakta olduğu, duygulara haber verilmiş. Bunun üzerine hepsi, adayı terketmek için sandallarını hazırlamışlar. Aşk, adada en sona kalan duygu olmuş. Çünkü mümkün olan en son ana kadar beklemek istemiş. Ada neredeyse battığı zaman, Aşk, yardım istemeye karar vermiş. Zenginlik, çok büyük bir teknenin içinde geçmekteymiş. Aşk, "Zenginlik, beni de yanına alır mısın?" diye sormuş. Zenginlik, "Hayır, alamam. Teknemde çok fazla altın ve gümüş var, senin için yer yok." demiş. Aşk, çok güzel bir yelkenlinin içindeki Kibir'den yardım istemiş. "Kibir, lütfen bana yardım et!" "Sana yardım edemem Aşk. Sırılsıklamsın ve yelkenlimi mahvedebilirsin." diye cevap vermiş Kibir. Üzüntü yakınlardaymış ve Aşk, yardım istemiş: "Üzüntü, seninle geleyim..." "Off, Aşk, o kadar üzgünüm ki, yalnız kalmaya ihtiyacım var. Mutluluk da Aşk'ın yanından geçmiş ama o kadar mutluymuş ki, Aşk'ın çağrısını duymamış. Aşk, birden bir ses duymuş: "Gel Aşk! Seni yanıma alacağım..." "Bu Aşk'tan daha yaşlıca birisiymiş. Aşk o kadar şanslı ve mutlu hissetmiş ki kendini onu yanına alanın kim olduğunu öğrenmeyi akıl edememiş. Yeni bir kara parçasına vardıklarında, Aşk'a yardım eden, yoluna devam etmiş. Ona ne kadar borçlu olduğunu farkedenden Aşk, Bilgi'ye sormuş: "Bana yardım eden kimdi?" "O, Zaman'dı" diye cevap vermiş Bilgi. "Zaman mı? Neden bana yardım etti ki?" diye sormuş Aşk. Bilgi gülümsemiş: "Çünkü sadece Zaman Aşk'ın ne kadar büyük olduğunu anlayabilir..."

“Bilim bize gerçeği vaad eder, barışı ya da mutluluğu değil.”

ARKADAŞLIK

Savaşın en kanlı günlerinden biri.. Asker, en iyi arkadaşının az ileride kanlar içinde yere düştüğünü gördü. İnsanın başını bir saniye bile siperin üzerinde tutamayacağı ateş yağmuru altındaydılar. Asker teğmene koştı ve: - Teğmenim. Fırlayıp arkadaşımı alıp gelebilir miyim?.. Delirdin mi? der gibi baktı teğmen... Gitmeye değer mi?. Arkadaşın delik deşik olmuş... Büyük olasılıkla ölmüştür bile.. Kendi hayatını da tehlikeye atma sakın.. Asker ısrar etti ve teğmen "Peki" dedi.. "Git o zaman.." İnanılması güç bir mucize.. Asker o korkunç ateş yağmuru altında arkadaşına ulaştı. Onu sırtına aldı ve koşa koşa döndü.. Birlikte siperin içine yuvarlandılar. Teğmen, kanlar içindeki

askeri muayene etti.. Sonra onu sipere taşıyan arkadaşına döndü: Sana değmez, hayatını tehlikeye atmana değmez, demiştim. Bu zaten ölmüş.. Değdi teğmenim. dedi asker.. Nasıl değdi? dedi teğmen.. Bu adam ölmüş görmüyor musun?.. Gene de değdi komutanım.. Çünkü yanına ulaştığımda henüz sağdı.. Onun son sözlerini duymak, dünyaya bedeldi benim için.. Ve arkadaşının son sözlerini hiçkırarak tekrarladı:
Geleceğini biliyordum!.. demişti arkadaş.. Geleceğini biliyordum!.. Kalbimizde "Arkadaşlık" adında bir mucize var. Nasıl olduğunu veya nasıl başladığını anlamazsınız. Ama bu özel armağanı bilirsiniz ve arkadaşlığın Tanrı' nın en büyük armağanı olduğunu anlarsınız. Gerçekten de arkadaşlar çok nadide mücevherlerdir. Sizi gülümsetip başarmanız için cesaret verirler. Sizi dinlerler ve kalplerini size açmak isterler.
Bugün arkadaşlarınıza onlarla ne kadar ilgilendiğinizi gösterin.

“İkiyüzlülük kötülüğün erdeme saygısıdır.”

AŞK

Dünya kaynakları sınırlı bunun aksine insan ihtiyaçları sınırsızdır. İşte bu iki kavramı birbirine uydurabilme sanatı ise ekonomi olarak bilinir ve bence çok da doğrudur. Hayatınızın her anında bazen hoşnut bazen rahatsız olarak hissedersiniz ve yaşarsınız ekonomiyi. Bazıları için ay sonları tehlike çanlarının çalmasına benzetilir, bazıları kira, telefon faturaları, taksitlerle rüyalarını paylaşır ve bazıları da tüm bunlardan habersiz umursuzca harcama yapan tiplerdir. Ama öyle ya da böyle hepsi bilir ki hayattaki son nefeslerini verinceye kadar dengelemek zorundadır bu hassas teraziyi. Peki, siz aşkın ekonomisi diye bir şey duydunuz mu? Veya aşklarımızda da tasarruflu olmalı mıyız? Elimizdeki şeylerin kıymetini onları tükettikten sonramı anlayacağız hep. Ben sadece size hissettiklerimi yazacağım.
Farz edin ki yıllardır özlemle beklediğiniz bir şeye kavuşuyorsunuz ki bu sizin hayallerinizi süslüyordu. Ve yine farz edin ki bu şey kendiniz için yıllar boyu arayıp da bulamadığınız bir sevgili. Nasıl bir duygu ekonomisi izlediniz onunla yaşayacağınız ilişkinizde? Yalnız benim buradaki kastım maddi boyutta değil aksine manevi boyuttaki duygu paylaşımı olacak. Aslında içinizdeki bir duyguyu partnerinizle paylaşmak sandığınız kadar kolay değil. Onu öyle hemen kolayca tüketmemelisiniz. Kısacası ekonomik davranmayı bilmelisiniz. İfade ettiğiniz bir duygunuzun karşınızdaki insana verebileceği haz, mutluluk sizin o duygunuzu saf, temiz ve en derinlerden hissedebilmeniz, karşınızdaki kişinin halet-i ruhiyesi bir tarafa doğru zaman ve mekânda söylemenizle çok yakından alakalıdır. İşte o yüzden duygularınızı ozon tabakası delinmiş atmosfere pervasızca, tüketircesine savurmayın. O duygular öyle kolay kolay hissedilmiyor. Hele bazıları için bu hiç mi hiç kolay olmuyor. Yaşadığımız hayat çok dikkat gerektiriyor hem de vereceğiniz son nefese kadar. Kurduğunuz hayallerinize, ideallerinize hiç gölge düşsün veya bir taraflarından tahrif edilsin ister misiniz? Eğer yanıtınız hayır ise sizde dikkat etmek zorundasınız demektir. Belki ilk bakışta hayatınızın sonuna kadar içinde olacağınız dikkat etme gerçeği sizi rahatsız edebilir. Ama eğer kendinizi beklenen bir noktaya taşıyabilirseniz inanın o dikkat sizi rahatsız etmeyi bir kenara bırakın bu dünyada adam gibi yaşadığınızı size hissettirecek belki de o ana kadar hiç bilmediğiniz bir şey ile sizi tanıştıracak. Kısacası dikkat ederken öğreneceksiniz ki diğer insanların da duyguları var ve bunlar en az sizinki kadar önemli ve hatta bazıları sizin için vazgeçilemeyecek kadar değerli. Anlayacaksınız bir insanı incitmenin, aldatmanın ne kadar acı olduğunu ve bu olay sizin başınıza geldiği zaman daha dikkat edeceksiniz dikkatli olmanız gerektiğine. Ve en önemlisi dikkat ederken her zaman her yer de her şeyi konuşmamanız gerektiğini de anlayacaksınız. Hatta tüm söylediklerinizi gerçekten en derinden hissediyor dahi olsanız.
Hani ben size demiştim ya bu yolda ilerlerken sevginiz, duygularınız size hep bir şeyler

anlatır. Bazen bunu bağırarak yapar bazen de fısıldayarak. Aman çok dikkat edin ve kulaklarınızı dört açın. Kaçırmayın hiçbir ayrıntıyı alimallah dönersiniz tekrar en başa ve tüketmiş olursunuz sizin için değerli olan zamanınızı boşu boşuna. En iyisi mi gelin siz beni dinleyin ve ilişkinizi heceleyerek yaşayın.

“Bilgeliliğin ilk adımı her şeyden şikâyet etmek, son adımı ise her şeyle uyuşmaktır.”

BABALAR

Yaş 8–10

BENİM BABAM EN BÜYÜK!

Yaş 10–12

BENİM BABAM GALİBA YANLIŞ DA YAPABİLİR.

Yaş 8–10

BENİM BABAM EN BÜYÜK!

Yaş 10–12

BENİM BABAM GALİBA YANLIŞ DA YAPABİLİR.

Yaş 16–18

BABAM BİRŞEYDEN ANLAMİYOR

Yaş 20–24

BABAMI GÖZÜMDE FAZLA BÜYÜTMÜŞÜM GALİBA.

Yaş 30

BABAM SANIRIM DOĞRU SÖYLEMİŞ.

Yaş 40

NE AKILLI BABAM VARMIŞ.

Yaş 45–50

**MEĞER BABAM HER ŞEYİ BİLİRMİŞ,
YAZIK, KIYMETİNİ BİLEMEDİM...**

“İnsanları birleştiren duygular, ayıran ise fikirlerdir.”

BAĞIŞLAMAYA KARAR VERİN

Bağışlamayı seçin, çünkü darılmak kötüdür. Darılmak zehirlidir; kişiyi zayıflatıp yutar. Bağışlayın, gülümseyen ilk siz olun, ilk adımı siz atın; insan kardeşinizin yüzünde beliren mutluluğu görürsünüz.

Her zaman ilk olun; başkalarının bağışlamasını beklemeyin. Çünkü bağışlayarak yazgının hakimi, yaşamın mimarı ve mucizelerin yaratıcısı olursunuz. Bağışlamak, yaşamın en üstün ve en güzel şeklidir. Karşılığında sonsuz huzur ve mutluluk elde edersiniz. İşte, tamamen bağışlayıcı bir yüreğe sahip olma programı:

Pazar: Kendinizi bağışlayın.

Pazartesi: Ailenizi bağışlayın.

Salı: Dostlarınızı ve çalışma arkadaşlarınızı bağışlayın.

Çarşamba: Ülkenizdeki ekonomik rakipleri bağışlayın.

Perşembe: Ülkenizdeki kültürel rakipleri bağışlayın.

Cuma: Ülkenizdeki politik rakipleri bağışlayın.

Cumartesi: Tüm ulusları bağışlayın.

Yalnız yürekli olan, bağışlamayı bilir.

Bir korkak asla bağışlamaz.
Bağışlama onun doğasında yoktur.

ROBERT MULLER

" İyi ağaç kolay yetişmez;rüzgar ne kadar kuvvetli eserse, ağaçlarda o kadar sağlam olur. "

BALON

Küçük çocuk, baloncuyu büyülenmiş gibi takip ederken, şaşkınlığını gizleyemiyordu. Onu hayrete düşüren şey, "Bizim eve bile sığmaz" dediği o güzelim balonların adamı nasıl havaya kaldırmadığı idi. Baloncu dinlenmek için durakladığında o da duruyor ve sonra yine takibe koyuluyordu. Bir ara adamın kendisine baktığını farkederek ona doğru yaklaştı ve bütün cesaretini toplayarak: -Baloncu amca, dedi. Biliyor musun benim hiç balonum olmadı. Adam çocuğu söyle bir süzdükten sonra: -Paran var mı? diye sordu. sen onu söyle. -Bayramda vardı, diye atıldı çocuk, önümüzdeki bayram yine olacak. -Öyleyse bayramda gel, dedi adam. Acelem yok, ben beklerim. Çocuk sessizce geri döndü. O ana kadar balonlardan ayırmadığı gözleri dolu dolu olmuş, yürümeye bile mecali kalmamıştı. Bir kaç adım attıktan sonra elinde olmadan tekrar onlara baktığında, gördüklerine inanamadı. Balonlar, her nasılsa adamın elinden kurtulmuş ve yol kenarındaki büyük bir akasya ağacının dallarına takılmıştı. Çocuk, olup bitenleri büyük bir merakla takip ederken, baloncu ona doğru dönerek: -Küçük, diye seslendi. Balonları ağaçtan kurtarırsan birini sana veririm. Yapılan teklif, yavrucağın aklını başından almıştı. Koşarak ağacın altına doğru yöneldi ve ayakkabılarını aceleyle fırlatıp tırmanmaya başladı. Hedefine adım-adım yaklaşırken duyduğu heyecan, bacaklarını kanatan akasya dikenlerinin acısını hissettirmiyordu. Sincap çevikliğiyle balonlara ulaştığında bir müddet onları seyretti ve dallara dolanan ipi çözerek baloncuya sarkıttı. Ancak balonlardan birisi iyice sıkıştığından diğerlerinden ayrılmış ve ağaçta kalmıştı. Çocuk onu kurtarmaya kalkışsa, dikenlerden patlayacağını çok iyi biliyordu. İster istemez balonu yerinde bırakıp aşağıya indi ve adam dönerek: -Birini bana verecektiniz, dedi. Hangisi o? Adam elini tersiyle burnunu sildikten sonra: -Seninki ağaçta kaldı evlat, dedi. İstersen çık al. Çocuk bu sefer ayakta bile duramadı. Kaldırım kenarına oturup baloncunun uzaklaşmasını bekledikten sonra, dallar arasında parlayan balona uzun uzun bakarak: "Olsun", diye mırıldandı. "Olsun." Ağacın üzerinde kalsa da, bir balonum var ya artık..

" En iyi asker saldırmaz, en üstün savaşçı sessiz başarır. En büyük fatih mücadele etmeden kazanır. En başarılı yönetici emretmeden yönlendirir."

BAŞARILAMAZ OLAN

Biri bunun başarılamayacağını söyledi, ama o, gülerek yanıt verdi: "Belki başarılamaz", ama deneyene kadar, başarılamayacağını kabul etmeyecekti. Böylece, yüzündeki gülümsemeyle işe koyuldu. Kafasına koyarsa yapardı, biliyordu. Başarılamayacak olan şeyle uğraşırken şarkılar söyledi ve başardı. Biri alay etti:"Ha, ha, bunu asla başaramayacaksın; en azından şimdiye kadar kimse başaramadı." Ama o ceketini ve şapkasını çıkardı. İlk gördüğümüz şey, hiç tereddüt etmeden, yüzündeki gülümsemeyle kolları sıvamasıydı. Başarılamayacak olan şeyle uğraşırken şarkılar söyledi ve başardı. Sana başarılamayacağını söyleyecek binlerce insan var. Felaket tellallığı yapacak binlerce insan var. Seni yutmayı bekleyen tehlikeleri, sana birer birer gösterecek binlerce insan var. Ama yüzündeki gülümsemeyle, ceketini çıkar ve yola koyul. "Başarılamayan" şeyle uğraşırken şarkılar söyle ve başlar.

EDGAR A.GUEST

" Kullandığınız kelimeler nasıl yaşayacağınızı belirler. "

BAŞARIYI ELDE ETMENİN REÇETESİ

Başarı'nın tanımını yapıyoruz. Hepimizin farklı farklı yaklaşımları, bakış açıları var. Ancak hedef ne olursa olsun, aslında Başarı'nın öz bir tanımı var. Bu çok güzel tanımlamayı geçen günlerde keşfettim. "Başarı, zihnimin efendisi olmamdır."

Benimle oyunlar oynayan zihin değil, benim yönlendirdiğim zihin beni başarılı ve mutlu edecektir. İşinizde, kariyerinizde veya hayattaki hedeflerinizde başarıyı yakalamak için gerekli olan ruhsal bir reçeteyi sizlerle paylaşmak istiyorum bu yazımda.

Başarıyı kolay elde etmenin sırrı şu dört ilke de yatıyor: 1. İnanç 2. Cesaret 3. Kararlılık 4. Sabır

Bu dört ilke ilerlemek için gereken görünmeyen kanatlardır. İNANÇ tüm bunların tohumu gibidir. Önce kendinize, sonra etrafınızdakilere inanmalısınız. İlerlemek için önce içinize dönmelisiniz. Bunu İngiltere'de geçen haftalarda yaşanmış bir olayı örnek vererek açmak istiyorum: Oxford'da 45 yaşlarında bir adamın üyesi olduğu dernek için 6 milyon Pound maliyeti olan bir ek bina gerekiyormuş.

Sadece yetenek ve vaktini bu işe harcamanın yeterli olmayacağını anlayan bu şahıs, parayı bulmak için Londra Maratonu'na katılmaya karar veriyor. Maratonda koşacağı her mil için sponsorluk görüşmeleri mevcut. Maraton 26.2 mil (yaklaşık 43 km.) Normalde bu maratonda koşmak için insanlar 1 yıl öncesinden antrenmanlara başlıyormuş. Bu şahsın önünde sadece dört ayı varmış.

Ocak ayında koşu antrenmanları yapmaya başlıyor ve Nisan ayındaki maraton öncesinde koşabildiği en uzun mesafe 12 mil ile sınırlı kalıyor. Bu maratona bitireceğine inancı ve ihtiyacı o kadar fazla ki maraton günü 45 yaşındaki bu şahıs maratona tam 5 saatte bitiriyor ve Afrika, Amerika ve Avrupa'dan bir sürü sponsor bulunuyor.

Bu örnekten de anlaşıldığı gibi, başlangıç noktamız inanç. İnanç doğru yöntemi kullanmak için bir nevi söz aslında. İnsan zihni birşeyi isterse, onu yapar. Azı ile yetinmek isteyenler o kişilerin seçimidir, saygı duyulur. İnanç beraberinde otomatik olarak CESARETi getirir. Bir şeye inanırsak ona kalkışmak için cesur olduğumuzu hissederiz ve etrafımızda bizim için "ne kadar cesur insan " der.

KARARLILIK odaklanmadır. Zihnin o odaklanmadan başka yöne gitmemesidir. Kararlılık bizi güçlü ve inançlı kılar. Hepimizin bir vizyonu olduğunu umuyorum. Ama bazen aklımız başka yerlere kayabiliyor. Vizyonumuzu güçlendirmeli ve ona odaklanmalıyız. Hedefimizin ne olduğunu unutmamalı ve daima hatırlamalıyız.

Etrafınızın sizi inatçı ya da dikkatli bulduğu durumlarla karşılaştınız mı? Sizi inatçı veya dikkatli olarak nitelendirdiklerinde, eğer doğru ve yararlı birşey ise bunun doğru kelimesi "kararlılık" tır. Etrafınız da zamanla yaptığınız her ne ise onun doğru olduğuna inanır. İnsanlar farklı bir şeyler yapanı önce yadırgarlar, aslında bunun gerçek sebebi kendilerinin rahatının bozulacağını düşündüklerindendir. Bir koyun sürüsünü düşünün.

Koyunların hepsi aynı yöne doğru sürülür. Sürüden bir koyun başka yöne giderse, o koyunu sürüye tekrar sokmaya çalışırlar. O koyunun yanlış yaptığını nereden biliyoruz peki? Asıl soru yapılan eylemin sonucunun İYİ mi KÖTÜ mü olduğudur. Hayatıma mutluluk ve huzur getiriyorsa iyidir. Benim mutluluğum etrafıma da mutluluk getirir.

İnanç akabinde gelen cesaret ile harekete geçer, kararlılık ile varış noktasını belirler ve SABIR ile de doğru zamanda doğru sonuç alınır. Sabır meyvaların zamanında çıkacağına inanmaktır. Ben tohumları ekmeye devam edeceğim demektir. Anında meyva ortaya çıkmaz

Çünkü. Anında dllendirme veya anında sonuç bekleme yanlıştır. Bazı şeyler anında karar gerektirir ama çoğu şey için zamanı kullanarak doğru karar verilmelidir.

" İnsan sahip olduklarının toplamı değil; fakat henüz gerekleştirmediklerinin toplamıdır."

KİMSENİN SÖYLEMEDİğİ KURALLAR

Kural 1: Asla kendinden şüphe etme... Sen ne hissediyorsan o her zaman doğrudur. Dünyadaki bütün insanlar toplansa ve sana aksini söylese bile senin hissettiklerin senin için doğrudur. Onlar farklı hissedebilir, farklı düşünebilir ama bu senin hissettiklerinin yanlış olduğunu göstermez, sadece onlardan farklı olduğunu gösterir.

Kural 2: Asla farklı olduğun için utanma. Eğer evrende senin gibi düşünen, seni anlayan insanlar yoksa, o zaman çirkin ördek yavrusu hikayesini hatırla... Muhtemelen sen yanlış yerde, yanlış insanlarla birlikte olduğun için seni anlamıyorlardır. O halde hedefin ait olduğun yeri bulmak olmalıdır. Asla muhteşem bir kuğu olduğun gerçeğini unutma ve ördek olmak için uğraşma.

Kural 3: Geçmişte yaptıkların için pişmanlık duyma ve özür dileme.... Yaşadıklarının senin için önemli bir ders olduğunı kendine hatırlat. Bu tecrübe ile aldığın bilgiyi özenle incele, olayda yaptığın hataları ve yeniden aynı durumda olsan nasıl davranacağını iyice düşün ve gelecek olaylar için kendini hazırla. Kırılan vazo tamir edilemez ama gelecekte başka vazoların kırılması nlenebilir

Kural 4: Mümkün olduğunca kimsenin senin adına karar vermesine izin verme ama başkalarının haklı olabileceğini de unutma. Bu hayat senin ve istediğin gibi yaşamaya hakkın var, fakat başkalarını dinle ve onların bakış açısını anlamaya alış.

Kural 5: Ailen dışındaki insanlarla ilişkilerinde asla kendi ihtiyaçlarını ikinci plana atma ve kendini hayallerle kandırma. Her zaman ama her zaman önce sen gelmelisin. Asla başka insanlar üzülmesin diye kendini zmeyi tercih etme. Sen kaldırabiliyorsan, onlarda kaldırabilir. Karşındaki insan senin mutluluğunu düşünmüyorsa ve senin zlmene yol aıyorsa, o zaman o insan sana değer vermiyor demektir. Bu kişileri değiştireceğini yada sana zamanla önem vereceğini düşünme. Sana karşılıksız sevgi veren ve senin için her şeyi göze alabilecek tek insanlar ailedir.

Kural 6: Asla kaybetmekten korkarak, sırf inanmak istediğin için karşındaki insanın sevgi

sözcüklerine inanma. Sevgi insanın kalbindedir, gözlerindedir, davranışlarındadır, ses tonundadır, sana verdiği önemde ve değerdedir, senin için yaptığı fedakarlıklardadır. İnsanlar çok kısa zamanda sevgi sözcüklerini umarsızca dağıtmaya başlarlar. Bunları dinle ama gerçek sevgiyi karşındakinin davranışlarına bakarak bul. İnanmak istediğin için değil gerçek olduğu için karşındaki insanın sözlerine inan...

Kural 7: Her zaman ama her zaman, mutlaka kalbini dinle. Hayatta senin için neyin doğru olduğunu bir tek içindeki ses söyleyebilir. Dolayısıyla içindeki sesle konuşmayı öğren. Her gün kendinle kalmak için zaman ayır ve kalbini dinle. Başka şekilde hissetmek için ikna etmeye değil, gerçekten ne hissettiğini bulabilmek için dinlemeye çalış. Bazen içindeki ses sana çok zor geleni yapmanı söyleyebilir yada duymak istemediklerini söyleyebilir...Korkma... ve içindeki sesi dinlemeye devam et...

Kural 8: Her zaman ama her zaman, mutlaka kendine iyi davran. Kendini sev, şefkatle yaklaş. Yanlış yaptığında acımasızca kendini eleştirip üzme... Aksine başını okşa, kendini kucakla ve her şeyin geçeceğini söyle. Üzgün olduğunda, kırıldığında, acı çektiğinde, mutsuz hissettiğinde kendine özen göster, tıpkı hasta bakar gibi kendine bakım uygula. Yapmaktan hoşlandığın aktivitelerle meşgul ol ve bu durumdan çıkarak kimsenin seni incitmesine, üzmesine izin vermeyeceğini göster.

Kural 9: Hayatta her şeyin bir bedeli olduğunu asla unutma ve bedel ödemekten istemediğin için kendini boşlukta bırakma. Örneğin bir insanı incitmişsen, ödeyeceğin bedel o insanın güvenini yitirmektir. Eğer seni sevmeyen biriyle birlikteysen, yalnız kalmaktan korkup ilişkide kalma, çünkü kalmanın bedeli sevgisiz bir hapiste yaşamaktır. Eğer farklı olmaktan korkuyorsan ve başka insanları taklit edip onlar gibi olmaya çalışıyorsan, ödeyeceğin bedel kendine olan saygını yitirmek olacaktır. Diğer taraftan bazen kendin gibi olmanın bedelinin de yalnız kalmak olduğunu unutma. O halde yaşamda her zaman bir bedel ödeyeceğini hatırla. Bir adım atmadan önce mutlaka ödeyeceğin bedeli bil ve kazanacaklarına değip değmedine bakarak kararlarını ver.

Kural 10: İnsanlara karşı nazik ve sevecen ol, ne olursa olsun asla bir başka insanı kırmak için konuşma, bilinçli olarak üzme ve kendi acını hafifletmek için bir başkasını yaralama.

Kural 11: Hayatta en büyük dostun sen olabileceğin gibi hayattaki en büyük düşmanın gene sen olabilirsin. Seçimini yap ve kendin için dostu mu yoksa düşmanı mı olacağına karar ver. Yaşamdaki tüm acıları atlatabilirsin, her şeye rağmen mutlu olmayı başarabilirsin, istersen kötü alışkanlıklarını bırakabilir ve her zaman yeniden başlayabilirsin. İstersen kendine yeni bir hayat kurabilirsin. Eğer kendinin dostu olabilirsen....

Kural 12: Asla tecrübe kazanmaktan kaçma... Ne kadar zor olursa olsun, yeniden ayağa kalk ve yola devam et. Hayatı öğrenmek için o tecrübelerle ihtiyacın var. Kalbin aşk acısı ile yaralanmış ise, sonsuza kadar kendini aşka kapatma. Ruhun insanların acımasızlığı ile incinmiş ise, hayata küsüp kendini karanlık bir dünyada yaşamaya zorlama. Bedenin çok büyük acılar çekmişse, kendini uyuşturup bırakma. Unutma bilge insan hayatı yaşayandır. Cesur insan korkusuzca devam edebilir. Kahraman insan tüm acılarına rağmen yenilmeyendir.

" Dünya gezegeninin tek bir uzay gemisi ve yazgımızın da ortak olduğunu göremediğimiz sürece onu daha fazla yürütmemiz mümkün değildir. O ya herkesin malı olacaktır ya da hiç kimsenin."

İNSAN PSİKOLOJİSİ

Düzgün giyimli bir adam barda gördüğü güzel bayanla konuşmanın yollarını arıyordu. Sonunda cesaretini toplayarak kıza yaklaştı ve ;
"Biraz konuşabilir miyiz, acaba?"
dedi. Kız birden haykırdı:
"Terbiyesiz !...Ben senin bildiğin kızlardan değilim!..
Adam utancından yerin dibine girmiş, rezil olmuştu. Herkes ona bakıyordu. Gitti ve masasına oturdu. Perişan bir vaziyette içkisini yudumlamaya başladı. Bir süre sonra kız ona yaklaştı. Gülümseyerek;
"Az önceki olay için özür dilerim. Ben psikoloji öğrencisiyim ve utandırıcı durumlarda insanların nasıl davrandıklarını inceliyordum..."
Adam avaz avaz bağırarak cevap verdi:
" Nee? gecesini 200 dolar mı? Delimisin sen ?..

" Elinde çekiç olan her şeyi çivi olarak görür."

İSHAL

Adamım biri bir gün ishal olur. İshali bir türlü geçmek bilmeyince hastaneye gider. Hastanede ön muayeneden geçtikten sonra ilgili bölüme sevk edilir. Ama adamın dosyası bir başkasınıninkiyle karışır. Adamı yanlışlıkla psikiyatri kliniğine gönderirler. Burada da muayeneden geçtikten sonra hastanede 3 ay yatmasına karar verilir.

3 ay sonra adam hastaneden taburcu olur. Bir gün yolda giderken samimi arkadaşlarından birine rastlar.

-Vay Keremciğim na'ber. Geçmiş olsun hastaneden yeni çıkmışsın. Tamamen iyileştin mi bari ?

-Yoo, ishalim hala devam ediyor 0ama artık önemsemiyorum.

" Kaplumbağaya dikkat et. Ancak kafasını çıkarıp risk aldığı anda ilerleyebiliyor."

BAŞLANGIÇTA:

Yeni danışan rahatça kanepeye uzanır. Psikolog seansa şöyle başlar: " Problemlerinizi hakkında bilgin yok, belki de en baştan başlamanız daha iyi olur ". Danışan "Tabii başlangıçta cenneti ve dünyayı yarattım!" der.

" Küçük şeylere gereğinden çok önem verenler, elinden büyük iş gelmeyenlerdir. "

BEN NAPOLYONUM:

Terapistin bekleme odasında iki hasta konuşuyorlarmış. Biri diğerine sorar: "Neden buradasın? "İkincisi cevap verir." Ben Napolyon'um bu yüzden buradayım ".Birincisi şüphelenir ve sorar.

" Napolyon olduğunu nereden biliyorsun? " İkincisi cevap verir." Tanrı bana söyledi." Tam o sırada odanın diğer tarafında bekleyen başka bir hasta yüksek sesle." HAYIR, BEN SÖYLEMEDİM! "

" Düşmanlarınızı sevin çünkü kusurlarınızı yalnız onlar açıkça söyleyebilir. "

FİTİLİ KISA:

Akıl hastanesinde kıyafet balosu vardı ve konusu savaş idi. İlk hasta kürsüye gelip " Ben bir atom bombasıyım " dedi. Herkes alkışladı. İkinci hasta kürsüye gelip "Ben de bir hidrojen bombasıyım" dedi. Yine herkes alkışladı. Sonra çıplak küçük bir adam kürsüye geldi ve çok sessizce." Ben bir dinamitim " dedi. Herkes birdenbire etrafa kaçıştı. Olayı gören doktorlardan biri şaşkınla onlara "neden kaçtınız?"diye sordu. Hastalar " Görmediniz mi? Fitili ne kadar kısa !"

" Silgi kullanmadan resim çizme sanatına hayat denilmektedir. "

CİMRİ:

Bir psikoloji öğrencisi Amerika'da part-time pizzacıda çalışıyordu. Her zamanki gibi yine bir eve pizza götürdü. Adama pizzayı teslim etti. Adam" Genellikle ne kadar bahşiş alıyorsun ?" diye sordu. Öğrenci " Bayım ben bu eve ilk defa pizza getirdim, gelmeden önce arkadaşlarım sizin gibi bir cimriden 1 dolar alabilirsem büyük bir başarı olacağını söylediler." Adam arkadaşlarının ne kadar yanlış düşündüklerini ispatlamak için al bakalım sana 10 dolar " der. Öğrenci " Teşekkür ederim bayım " dedi. Tam ayrılmak üzere iken adam sordu." Dur bakalım hangi bölümde okuyorsun? " Öğrenci gülerek " DENEYSEL PSİKOLOJİ " dedi.

" Bir insana gereğinden fazla değer verirken ya onu kaybedersin ya da kendini. "

PSİKANALİST:

Adam terapi için 4 yıldır bir psikanaliste gidiyordu ve sorunuyla ilgili olumlu bir gelişme elde edememişti. Sorunu ise gece yatağının altında birilerinin olduğunu düşünmekten uyuyamamaktı. Bir gün artık terapistini değiştirmeye karar verdi. Bir kaç hafta sonra adam eski terapisti ile markette karşılaşır. Terapist adama "Çok iyi görünüyorsun" der. Adam "Evet çünkü iyileştim" der. Terapist şaşkınlık içinde "Ama nasıl?" der. Adam "Yeni terapistim davranışçı ve bir seansta iyileştim." der. Terapist şaşkınlık içinde yine " Peki ama nasıl ? "der. Adam "Çok kolay ,terapistim yatağımın ayaklarını kesmemi söyledi."der.

"Yaptığımız şeyler için pişmanlık zamanla geçer, ne var ki, yapmadığımız şeylere pişmanlığın çaresi yoktur."

HAVUZ:

Akıl ve ruh hastalıkları hastanesinde başhekim 3 hastanın durumunda oldukça olumlu gelişmeler görmüş ve onları taburcu etmek için son bir sınav yapmak istemiş. Doktor hastaları boş yüzme havuzunun başına götürmüş. İlk hastaya atla bakalım havuza demiş. İlk atlamış hafif yaralanmış. Baş hekim ikinci hastaya atla bakalım demiş. İkincisi de atlamış hafif yaralanmış. Sıra üçüncüye gelmiş. Baş hekim üçüncüye atla bakalım demiş. 3.hasta atlayamam demiş. Baş hekim çok sevinerek bravo şimdi iyileştin işte demiş. Şimdi söyle neden atlamayacağını da seni taburcu edeyim demiş. Çünkü ben yüzme bilmiyorum demiş.

" Başarı mı dedin? Başarı tamamen şansa bağlıdır! İnanmazsan başarısız insanlara sor."

HOMOSEKSÜEL:

Bir homoseksüel 3 yıldır psikoterapiye gidiyordu. Terapisti ona şöyle söyledi.3 yılda oldukça önemli bir gelişme kaydettin. Tedavin başarıyla tamamlandı, artık sen de toplumun normal bir bireyisin. Homoseksüel " Sevincimden ağlıyorum doktor bey. Sevincimden içimden sizi öpmek geliyor."

" Ne kadar çok kişi benimle aynı fikirdeyse, o kadar çok yanıldığımı düşünürüm."

UYKU SORUNU

İki arkadaş yıllar sonra karşılaşır. Birinin sac sakalı birbirine karışmış. Gözlerinin ferisi sönmüş. Bitkin halde.. "Bu ne hal" der öteki.. "Sorma" diye dertli dertli başlar, bitkin olanı.. "Uyku sorunum var.." "Erken yat.." "Sorun da orda başlıyor zaten.. Saat sekizde uykum geliyor. Yatağa yatıyorum. Hemen gözlerim kapanıyor. Kapanır kapanmaz da kendimi koca bir TIR'in direksiyonunda buluyorum. Zeytinburnu'nundan yükü sarıyorum..Edirne.. Gec Bulgaristan, Sofya'da mal indiriyorum. Yeni malı yüklüyorum,aynı hızla, gene Zeytinburnu'na geliyorum ki sabah olmuş. Tursu gibi kalkıyorum yataktan.. Bu her gece böyle.." Aaaa" der arkadaşı.. "Benim bir psikolog arkadasim var. Kartini vereyim. Bir dene, belki faydası olur.." Adam psikoloğa gider son bir ümitle.. psikolog uzun uzun dinler.. Sonra anlatır: "Bu gece Zeytinburnu'ndan çıktığında, Florya'daki Shell istasyonunda seni bekleyeceğim, sorunu da çözeceğim, merak etme.. Adamın pek akli basmaz ama, uykuya dalar dalmaz, mali yükleyip yola çıkınca,Florya benzin istasyonunda doktora sahiden rastlamaz mı?.. Durdurur TIR'i.. psikolog yanına gelir.. "Tamam" der, "Senin yolun bu kadar.. Bundan ötesi bana ait. Hadi in.." Adam TIR'dan iner.. Ondan sonra ve o günden sonra, artık rahat rahat uyur, sağlığına kavuşur.. Birkaç hafta sonra, bu defa o, uzun zamandır görmediği bir arkadaşına rastlar.. Bakar tıpkı kendi eski hali.. Bitkin zavallı.. "Hayrola" der.. "Vallahi uyku sorunum var" der, öteki.. "Gece sekizde uykum geliyor. Yatıyorum.. Beş çılgın bayan.. Sharon, Claudia, Cindy, Naomi, Laetitia!.. Sabaha kadar nasıl saldırıyorlar bana.. Yani keyifli de, bittim birader.. Bittim.. Cıldırmaq üzereyim.."

"Tasadüfe bak" der, bizimki.. "Benim de benzeri bir sorunum vardı..

Bir psikolog tavsiye ettiler. Gittim. Bir seansta çözdü.. İşte kartı, bir de sen uğra.." Bir hafta sonra iki arkadaş tekrar karşılaşır. Bitkin adamın hali eskisinden beter. "Ne oldu yahu.. Gitmedin mi benim doktora" der, bizimki.. "Gittim.. Gitmez olur muyum?.. Bu halimin sebebi o.. Senin de, doktorunun da Allah layığını versin.." "Ne oldu yahu, anlatsana.." "Daha ne olacak?.. Senin doktor benden hanımları aldı. Altıma bir TIR verdi. Her gece Zeytinburnu - Sofya gidip geliyorum.."

"Herkes dünyayı değiştirmeyi düşünüyor da, hiç kimse kendini değiştirmeyi düşünmüyor."

MEKTUP

Ruh sağlığı hastanesinde koğuşları gezen başhekim, bir hastanın oturmuş, birşeyler yazdığını gördü:

-Kolay gelsin ne yazıyorsun?

—Mektup yazıyorum doktor bey.

-Öyle mi !..Kime yazıyorsun?

-Kendime..

-Peki ne yazılı mektupta??

—İlahi doktor bey, deli misiniz siz

Mektubu daha almadım ki içinde ne yazdığını bileyim.

"Savaş alanında bin adamı bin kere yense de, kendi kendini yenen en soylu savaşçıdır."

ENAYİ MİYİM?

Hastanın biri hastanenin bahçesinde el arabasını ters çevirmiş ve sürmeye uğraşıyormuş.

Olayı gören doktor;

-öyle sürölmez, düzeltsene arabayı. Deli hemen cevap verir;

-Gecen gün senin dediğin gibi sürdüm aksama kadar kum taşıttırdılar, enayimiyim ben.

" İnsan rastlantıların yarattığı bir şey değildir, rastlantılar insanın yarattığı şeylerdir."

ŞEKER

İki hasta havuzun başında oturuyorlarmış. Biri kalkıp havuza şeker atmış. Havuzdan bir yudum almış ve tükürmüş. Arkadaşına:

-Havuza şeker attım ama tatlı olmadı..

Arkadaşı:

-Karıştırmadın ki zalak!

İki deli bir gün deliler hastanesinden kaçmışlar. Kimse bu delileri bulamamış. Doktorlar ümitlerini kestikleri an deliler çıka gelmiş. Doktorlar hayretle niye geldiniz demiş:Deliler "Yarın kaçacağızda, onun provasını yaptık." demişler.

"Tecrübe, insanın başına gelen şey değildir, o insanın o başına gelenle ne yaptığıdır."

BİR KEDİ DAHA

Akıl hastanesinden kaçan iki deli, karşıdan gelen bekçiye görünce iri gövdeli bir çınarın arkasına saklandılar. Bekçi, onların ayak seslerini işitmişti. Sordu:

- Kim o?

içlerinden biri kedi gibi miyavladı.

Bu başarılı miyavlamadan sonra bekçi yürüyüp gidiyordu ki, delilerin ayakları altındaki yapraklar hıştırdadı. Bekçi geri dönüp yine seslendi:

- Kim var orada?

İkinci deli cevap verdi:

- Bir kedi daha.

"İnsanı elbisesine göre karşılar, bilgisine göre uğurlarlar."

CEZA

Trafik polislerinden sürekli ceza yiyen bir sürücü yine bir gün bir trafik polisi tarafından durdurulur. Adam: - "Bugün bana ceza yazamayacaksınız polis bey" der

Polis: -"görüşürüz" der.

Polis: -Ehliyet, ruhsat

Adam : -işte.....dedimya bugün bana ceza yazamayacaksınız polis bey" -çünkü bir tarafımda İSA bir tarafımda Musa var der.

Polis: -demedim mi sana ceza yazacağım diye bir motorbisiklete 3 kişi binilir mi....

"Sersemler akıllıların 7 yılda cevaplandıramayacağı soruları 1 günde sorarlar."

CIVATANIZ GEVŞEK

İki deli, yolda giderken bir direksiyon bulunca çok sevindiler. O sevinçle saatte 160'la uzunca bir süre yol aldıktan sonra benzincinin önünde durdular. Arabayı süren;

- Yüz bin liralık dedi. Süper olsun.

Benzinci ikisini de tepeden tırnağa süzdükten sonra ;

- Gidin işinize be ! diye bağırdı. Sizin civatalarınız gevşek !

ikincisi , araba kullana döndü

- Gördün mü! Araba şimdiden masraf kapısı açtı bile!

"Doğrudur: biz hayatı severiz, ama yaşamaya değil, sevmeye alıştığımız için."

TOKAT:

Akıl hastanesinde delinin biri başhekimden iki tane şişe ister.

Başhekim şişe yerine, deliye iki tokat atar. Deli kızgın bir şekilde odasına döner.

Ertesi gün deli başhekimin odasına gider. Girer girmez başhekime iki tokat atar.

Ne olduğundan habersiz başhekim; "Deliye ne yaptığını zannediyorsun" diye çıkışır.

Delide "birşey yaptığım yok efendim, dün verdiğiniz şişeleri getirdim" der.

"Kardeşlerim, ben size komşu sevgisini salık vermem, en uzağı sevmeyi salık veririm size!..."

YA KUYUYA DÜŞERSE:

Bir genç kız evde otururken hüngür hüngür ağlıyormuş. Evdekiler sormuş ne oldu niye ağlıyorsun diye. Genç kız şöyle cevap vermiş." Ya şimdi benim dışarı çıkmak isterse,Ya sonra karşıma bir delikanlı çıkarsa ve onu seversem,Ya sonra birbirimizi çok seversek,Ya sonra ailesi beni istemeye gelirse,Ya sonra evlenirsek,Ya sonra çocuğumuz olursa,Ya sonra çocuğumuz büyürse,Ya sonra birileri bahçeye kuyu kazarsa,Ya sonra çocuğumuz kuyunun etrafında oynarken kuyuya düşerse DİYE AĞLIYORUM."

"Yaşam ölümü tanıyabilmek için verilen izindir."

İKİ İNEĞİNİZ VARSA

Sosyalizm : Birini komşuya verirsiniz.

Komünizm : Devlet ikisini de alır,size süt verir.

Kapitalizm : Birini satar yerine boğa alırsınız.

Faşizm : Devlet ikisini de alır size süt satar.

Nazizm : Devlet ikisini de alır sizi kurşuna dizer.

Teokrazi : Devlet ikisini de alır sizi süt duasına çıkarır.

Bürokrasi : Devlet ikisini de alır,birini öldürür,ötekini satar,kovayı da devirir.

Demokrasi : İkiside greve gider.

" Yaşam tüm insanları eşit tutar, ölüm seçkin olanı ortaya çıkarır."

ALO BAKIRK..... AKIL HASTANESİ YARDIM HATTI !

Yardım Hattımıza Hoşgeldiniz.

-Obsesif kompulsif bozukluğunuz varsa devamlı olarak 1'i tuşlayınız.

-Bağımlı kişiliğiniz varsa 2'ye basmak için birinden yardım alınız.

-Çoğul kişiliğiniz varsa 3,4,5,ve 6'ya basınız.

-Eğer paranoid iseniz biz sizin kim olduğunuzu biliyoruz ve biz sizin peşinize sonra takılırız.

-Eğer şizofren iseniz dikkatlice içinizin sesini dinleyiniz. O size hangi numaraya basmanız gerektiğini söyler.

-Eğer depresyonda iseniz hangi numaraya bastığınızın bir önemi yok, zaten kimse de cevap vermez.

-Eğer fobiniz varsa sakın ha! hiçbir şeye dokunmayın.

-Eğer anal kişiliğiniz varsa lütfen beklemede kalınız.

" İnsan, doğmuş olduğunu ve bir gün öleceğini bilen tek canlıdır ve bu gerçek onu, anlamlı yaşayıp yaşamadığı konusunda kaygılandırır. "

ÇOK ZOR SORULAR

Bir çok tüketim maddesinde "buradan açınız"yazmaktadır, eğer "Başka bir yerden açınız" yazsaydı ne yapmamız gerekirdi ?

Seçimler esnasında siyasi parti liderleri seçim vaatlerinde bulunurlarken neden yalan makinasına bağlamıyoruz?

Niçin yanlış çevirilen telefon numarası hiç bir zaman meşgul çalmaz?

Işık 300.000 km/sn hızla yayıldığına göre karanlık hangi hızla çökmektedir.

Işık hızında giden bir arabada oturduğumuz varsayarsak, farları yakınca ne olur?

Niçin falcıya gitmeden evvel randevu almak gereklidir?

Neden insanlar gökyüzünde 400 milyon yıldız var denildiğinde inandıkları halde,yeni boyalı yazan yüzeyi elleriyle yoklarlar?

Eğer uçağın karakutusu kaza anında parçalanmıyorsa neden uçak bu kutunun üretildiği maddeden yapılmamaktadır?

Niçin limonlu gazozların içerisinde bir sürü suni tatlandırıcı varken bulaşık deterjanında gerçek limon suyu kullanılmaktadır.

Evli insanlar gerçekten daha mı uzun yaşamaktadırlar yoksa öyle mi hissetmektedirler.

Bir şizofren intihar etmekle tehdit ediyorsa, rehin alma suçundan yargılanabilir mi? Ahmet Necdet Sezer bu işe ne der ?

24 Saat açık benzin istasyonlarının kapılarında neden kilit vardır.

Kar küreyicisinin şoförü sabah işine neyle gelmektedir.

"Eğer kişinin esas (doğuştan getirdiği) özü inkâr edilir ya da bastırılırsa kişi hastalanır, bazen açık bir şekilde bazen de gizli yollarla yapar bunu... Bu içteki öz, çok narin ve incedir ve alışkanlık ve kültürel baskının etkisi altında kalabilir kolayca... İnkâr edilse bile, yeraltında var olmaya devam eder, gerçekleşmek için sonsuza kadar baskı yapar... Özümüzden her ayrılış, doğamıza aykırı olarak işlenen her suç, kendini bilinçdışımıza kaydeder ve kendimizi küçük görmemize neden olur."

KISA GÜLMECELİKLER.

-Bir keresinde çoğul kişilik hastalığına yakalanmıştım ama şimdi biz iyiyiz.!

-Eskiden kararsızdım şimdi emin değilim.

SORU ? Psikologa seans ücreti nasıl ödenmez.

CEVAP:Diğer kişiliğim ücreti geçenlerde ödemişti diyerek.

-Doktor! Doktor! Büyük sorunum var. Kimse bana aldırıyor.

Doktor : Sıradaki lütfen!

-Sana bir şey sorduğumda cevap ver!

-Ne söyleyeyim anne ?

-Sus!! Bana cevap verme!

" Taş devri, taşlar bittiği için değil mantıklar değiştiği için bitti."

BU NEDİR?

Hareket ediyorsa BİYOLOJİDİR.

Kokuyorsa KİMYADIR.

Çalışmıyorsa FİZİKTİR.

Anlaşılmıyorsa MATEMATİKTİR.

Anlamsızsa EKONOMİ YA DA PSİKOLOJİDİR.

Düpedüz yanılsa EĞİTİMDİR.

Çökmüşse MÜHENDİSLİK YA DA BİLGİSAYAR MÜHENDİSLİĞİDİR.

Kendi kendine çökmüşse İNŞAAT MÜHENDİSLİĞİDİR.

*" Ya ümitsizsiniz. Ya da ümit sizsiniz.
Ya çaresizsiniz. Ya da çare sizsiniz"*

NEHİR

Günün birinde üç adam ormanda yürürlerken karşılarına büyük ve vahşi bir nehir çıktı. Ama nehrin karşı kıyısına mutlaka geçmeleri gerekiyordu. Peki bunu nasıl başaracaklardı?

"Nezaket hiçten gelir; fakat her şeyi satın alır."